

สัจจะแห่งการให้

<p>(๑) การให้ใหญ่ยิ่งล้ำ ให้ก่อคุณกว่าคณา ผู้ให้จิตบริสุทธิ์ มีไซให้ตั้งหน้า</p> <p>(๒) ใ้ให้นั่นคือโลกต้อง ใ้ให้มีไซได้จง ต้องทำจิตให้ตรง ใ้ให้มีไซอยากได้</p> <p>(๓) อย่าโมเมมั่วด้วย ตั้งจิตอยากได้บาน นั้นผิดหนักยิ่งทาน กิเลสยิ่งซ้ำซ้ำซ้ำ</p> <p>(๔) การให้ยิ่งใหญ่อล้ำ ทุกชาติทุกศาสนา สอดคล้องทุกปัญญา แต่ทำให้ถูกต้อง</p> <p>(๕) สัมมาทิฏฐินั้น ข้อหนึ่งพึงประจักษ์ สุดซึ่งสำคัญนัก ถ้าทิฏฐิมิจฉาไซรั</p> <p>(๖) คนทานคนให้จึง ชัดจิตชัดปรมัตถ์ เป็นเครื่องชัดเครื่องวัด ทานและการให้ต้อง</p>	<p>โลกา นับฟ้า จึงวิเศษ แต่คำกำไร ลดลง แม่นไว้ ตามสัจจ์ นั้นเนื้อกิเลสโต อริชฐาน เบิกบ้า ยิ่งโลก เพิ่มเลย ไซได้บุญใด ธรรมา แซ่ซ้อง มนุษย์โลก พุทธแท้ตรงธรรม คูมรรค ประจุไว้ ระบุหลัก พุทธแฮ ย่อมไร้ซึ่งผล ต้องชัด พุทธพร้อม มนุษย์ทั่ว โลกแล สู่ชั้นธรรมอุดม.</p>
--	---

“สไมย์ จำปาแพง”

๗ พ.ค.. ๒๕๕๘

ยิ่งลักษณะ แจงถึงสาเหตุที่ของแพง
 เกิดจากประชาชนคิดมากไปเอง
 อากาศร้อน และ ใกล้เคียงเทศม
 ผลพวงจากน้ำท่วมปีที่แล้ว

โยนราคามาขึ้นกับเหตุของแพง
 'กสิกร' ใต้บะหมี่กับกบฏกบฏ
 ปกติ.คนเขาคองกบฏ
 คนวิ่ง ที่ปะทะกันกบฏ
 พงษ์
 ปตท
 รัตน์บดตักกบฏกบฏกบฏ

สัจจะแห่งการให้

จาก “แพงทั้งแผ่นดิน” ถูกแก้เกมด้วยวาทะใหม่เป็น “ถูกทั้งแผ่นดิน”
 สหกรณ์ “คนของแผ่นดิน” ได้รับการขอร้องให้ไปออกงานนี้ด้วย
 กรรมการของสหกรณ์ซึ่งล้วนเป็นญาติธรรมมีทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย
 แต่ฝ่ายเห็นด้วยมีเหตุผลชัดเจน ว่าการขายของถูกเป็นกิจกรรมหลักของเราอยู่แล้ว
 เราจึงควรนำความจริงนี้ขยายออกไปให้เป็นประโยชน์ต่อประชาชนมากขึ้น
 ส่วนที่จะมีใครจะเข้ามาได้ผลประโยชน์ หรือมาซุบมือเปิบก็เป็นเรื่องของเขาไป
 เราไม่ควรปล่อยให้ “ประเทศไทยต้องเสียโอกาส” ถ้าเราสามารถช่วยได้แม้เล็กแม้น้อย
 สภาพประเทศไทยขณะนี้ไม่ต่างอะไรกับผู้หญิงที่ถูกกลุ่มพวกชาติศัตรูทรยศ
 มีคนหลายกลุ่มรู้ที่อยู่ เห็นอยู่ แต่ต่างหวาดระแวงกัน ต่างแย่งชิงแย่งฉกในการนำ
 จึงปล่อยให้คนชั่วรวมหัวสามัคคีบูยียู่บ้านเมืองต่อหน้าต่อตา
 สถานการณ์ของบ้านนี้ เมืองนี้ จึงมีแต่ความพ่ายแพ้กันทุกฝ่าย รวมทั้งประเทศไทย
 พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า “ทานและการรบนั้นเสมอกัน”
 การรบจะชนะได้ต้องกล้า ...ไม่กลัว ..ต้องชนะใจตัวเองก่อน!
 การให้ “ทาน” ต้องกล้าเสียสละ ไม่ตระหนี่หวงแหน ต้องชนะใจตัวเองก่อนเช่นกัน
 และเมื่อ “มือ” ยื่นให้ “ใจ” ต้องไม่ชักกลับ เหมือนคนขี่โลกอธิษฐานเอาโน่นเอานี้มากมาย
 กว่าจะตกบาตรพระเพียงแค่มือกี้ทัพพี
 หรือจะทำอะไรให้แก่ประเทศชาติสักทีก็มีเงื่อนไข ตั้งข้อเรียกร้องมากมาย
 เหมือนเศรษฐีบางคนจะทำบุญที่ ทั้งอธิษฐานทั้งบนบานศาลกล่าวนานาสารพัด
 จนขอทานสายหน้า รับประทานอาหารเพราะไม่คิดว่าจะมาเจอคนที่ยากจนทางจิตใจยิ่งกว่าเขาเสียอีก
 การ “ให้” - การ “เสียสละ” โดยไม่หวังสิ่งตอบแทนใด ๆ จึงยิ่งใหญ่ ตั้งค่ากล่าวที่ว่า
 ใน ๑๐๐ คน จะมีคนกล้าสัก ๑ คน ใน ๑,๐๐๐ คนจะมีปราชญ์สัก ๑ คน
 ใน ๑๐๐,๐๐๐ คน จะมีคนพูดจริงสัก ๑ คน
 ส่วนคนเสียสละโดยไม่หวังสิ่งตอบแทนนั้นไม่รู้ว่าจะมีหรือไม่ ???
 การให้หรือการเสียสละจึงไม่ต่างกับการทำสงครามนั้นแล
 ยังเป็นการให้แก่บ้านแก่เมืองที่ศักดิ์สิทธิ์ นี้ก็คือสงครามศักดิ์สิทธิ์นั่นเอง
 ยังเป็นการให้ด้วยใจที่บริสุทธิ์ ไม่โลภ - โกรธ - หลง ได้มากเท่าใดก็ยิ่งศักดิ์สิทธิ์มากเท่านั้น
 และถือเป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่เพราะ “ไม่มีชัยชนะอื่นใดจะยิ่งใหญ่ไปกว่าชนะตน” ตามพุทธพจน์ระบุไว้

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๘ ฉบับที่ ๒๖๓ เดือน มิถุนายน ๒๕๕๕

เอโกปี หุตวา พุทธา โหติ พุทธาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมติน เลิศบุศย์
อำนวยการบริหาร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมมน ปิยะวัฒน์

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เคือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันธ์ชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันธ์ศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดี
สุเรี สิบประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดี
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๕๓-๗๖๗๗

จัดทำนาย
กัณฑ์ ๖๔๔ ขอยนมนตรี ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร. ๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
ส่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์กัณฑ์
๖๔๔ ข.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
เลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๙
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@yahoo.com

1 นัยปก : สัจจะแห่งการให้	สไมย์ จำปาแพง
4 คนบ้านนอกบอกกล่าว	จริงจิ่ง ตามพ่อ
5 คุณนิตคิดหน้อย	จำลอง ศรีเมือง
6 จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8 บ้านป่านาดอย	บรรณาธิการ
12 สีสันชีวิต (สอ เสถบุตร)	จำลอง
19 จากใจถึงใจ	ทิม สมอ.
20 ข้าพเจ้าคิดอะไร	สำนักพิมพ์กัณฑ์
25 การ์ตูน	สมณะโพธิรักษ์
26 คิดคนละชั่ว	วิสูตร
32 กำปั้นทุบดิน	แรงรวม ชาวหินฟ้า
36 ลูกอโศกชะงักกูโลกกว้าง	ดังนั้น วิมุตตินันทะ
39 แคคิดก็หนาว	ฟ้าสาง
40 ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่โศกสลด	อิง วินเทอร์
42 ชีวิตนี้มีปัญหา	สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
52 ซาดกทันยุค	สมณะโพธิรักษ์
55 เวทีความคิด	ฉวมพุทธ
60 การค้าเสรี	ช.นพรัตน์, นายนอก ทำเนียบ
66 พุทธศาสตร์การเมือง	พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต
68 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	ฉวมพุทธ
72 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
74 ชีวิตไร้สารพิษ	ฟอด เทพสุรินทร์
77 กติกาเมือง	ล้อเกวียน
80 ปิดท้าย	ประคอง เดกฉัตร
	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ

12 สีสันชีวิต
ทำไมถึงไม่คิดหนีทั้ง ๆ ที่รู้อยู่ว่า ลัก
วันหนึ่งจะต้องถูกจับกุม สอ เสถบุตร
ตอบว่า “ที่ไม่หนีก็เพราะคิดว่า
รัฐบาลซึ่งใช้อำนาจปกครองโดย
ไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม
เช่นนั้น ย่อมจะอยู่ไปได้ไม่นาน...
จะต้องถูกโค่นอำนาจในไม่ช้า”

• คำของ •

การจัดงาน “รำลึกเหตุการณ์พฤษภา ๓๕” ปีนี้จัด ๒ วัน คือ ๑๗ และ ๑๘ พฤษภาคม เนื่องจากครบ ๒๐ ปี ผมยังคงเหมือนเดิม คือไปช่วงเช้าวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ซึ่งมีการเลี้ยงพระ แล้วกลับ ไม่ได้เข้าร่วมฟังอภิปรายในช่วงบ่ายและในวันรุ่งขึ้น

สำหรับตัวผม การร่วมฟังการอภิปรายนั้นไม่เหมาะ เพราะเมื่อพูดถึงเหตุการณ์พฤษภาปี ๓๕ ผู้อภิปรายมักจะเอ่ยถึงความเด่นของผม เท่ากับผมไปนั่งฟังเขาสรรเสริญเยินยอนนั่นเอง

เหตุการณ์ผ่านมารครบ ๒๐ ปี บางคนยังเข้าใจผิด เช่น เข้าใจว่า “ชุมนุมเพื่อขับไล่คนนอก” ขับไล่คนที่ไม่ได้ผ่านการเลือกตั้งแล้วมาเป็นนายกรัฐมนตรี ผมเคยเป็นเลขาธิการท่านนายกฯ เปรมซึ่งไม่ได้มาจากการเลือกตั้ง แล้วผมจะไปชุมนุมขับไล่นายกฯ สุจินดาได้อย่างไร

เราชุมนุมเพื่อ “หยุดยั้งการสืบทอดอำนาจเผด็จการ” ต่างหาก

ขณะนี้เหตุการณ์บ้านเมืองย่ำแย่ลงทุกที ๆ มีคนถามผมเป็นประจำเมื่อไรพันธมิตรจะชุมนุมใหญ่เสียที จะปล่อยให้บ้านเมืองเป็นอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ หรือ ผมตอบเหมือนกันทุกครั้ง เหมือนแผ่นเสียงตกร่องว่า ต้องใจเย็น ๆ ต้องคิดให้รอบคอบ การชุมนุมแต่ละครั้งไม่ใช่เรื่องน่ารื่นรมย์

ไม่มีคนชาติไหนในโลกที่ชุมนุมอดทนเท่าคนไทย

กินนอนอยู่บนถนน ๓๓ วัน บวก ๑๙๓ วัน บวก ๑๕๘ วัน รวมกัน ๓๘๔ วัน เกินปี คงไม่มีใครทำลายสถิติได้

เมื่อคณะรัฐมนตรี ส.ส. และ ส.ว. รวม ๔๑๖ คน ร่วมกันฉีกรัฐธรรมนูญ โดยอ้างว่าเป็นเพียงการแก้รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙๑ พันธมิตรทั้งในกรุงและต่างจังหวัดก็รวมตัวกันไปยื่นคำร้องต่อสำนักอัยการสูงสุด คณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.) และคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) เมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน เพื่อเอาผิดกับนักการเมือง ๔๑๖ คนดังกล่าว ให้หยุดฉีกรัฐธรรมนูญ ถูกลงโทษไม่ให้มีสิทธิลงสมัครรับเลือกตั้งในคราวต่อไป และพรรคการเมืองที่ตนเองสังกัดอยู่ต้องถูกยุบ

จาก ๒๖ เมษายน ถึง ๒๖ พฤษภาคม เป็นเวลา ๑ เดือนพอดี เราก็นัดรวมตัวกันที่สวนลุมพินี ประกาศหลักการปฏิรูปประเทศครั้งใหญ่ ซึ่งหากมีการเปลี่ยนแปลงแล้วปฏิบัติตามหลักการของพันธมิตรจะเป็นการแก้ไขปัญหาของชาติอย่างยั่งยืน

นอกจากประกาศหลักการปฏิรูปประเทศแล้ว ยังนัดรวมตัวกันที่ลานพระบรมรูปทรงม้า วันที่ ๓๐ พฤษภาคม เวลา ๙.๐๐ น. เพื่อเดินขบวนไปชุมนุมที่หน้ารัฐสภา ยื่นข้อเรียกร้องให้สมาชิกรัฐสภาคัดค้านร่างกฎหมายปรองดอง เพราะถ้าสภาเห็นชอบ ให้ผ่านสภาออกมาเป็นกฎหมาย จะทำความเสียหายร้ายแรงแก่ประเทศชาติ

ถ้าสภายังคือดึงออกมาเป็นกฎหมายจนได้เราไม่ยอมแน่ ใครที่อัดอั้นตันใจอยากชุมนุมเต็มแก่เตรียมตัวได้แล้วครับ

๒

▶ บ้านปานาดอย

จำลอง

ข้าวของแพง ประชาชนบ่นกันทั้งเมือง
นายกฯยังลักษณะฉลาดในการแก้ตัว แกล้งผ่านสื่อมวลชนว่า
“คิดกันไปเอง” ...ประชาชนคิดไปเองต่างหากว่าแพง (ถ้าคิดว่าถูก/ก็ถูก)

▶ คิดคนละขั้ว

แรงรวม ขาวหินฟ้า

พระโพธิสัตว์ คือ ผู้ที่ละเลยแล้วซึ่งตนเอง หลงลืมแล้วซึ่งตนเอง
ท่านถือเอากายของสัตว์โลกเป็นกำเนิด เพื่อร่วมทุกข์กับสรรพสัตว์
ท่านคือผู้ปลดปล่อยโลก ท่านทำลายความมืดมิดด้วยแสงสว่าง

คุณนิก คิดหน่อย

เป็นตำนานเล่าขานความหาญกล้าของวีรสตรีไทยสืบมาจนบัดนี้ บุรุษไทยยุคใหม่จะช่วยเข็นสะเทิ้นสะเทือนบ้างหรือไม่ ก็ยอมแล้วแต่ความกระด้างของจิตวิญญาณของตนที่สั่งสมมาแต่กำพืดนั้นแล !

ฟ้าดินมีพลังอำนาจศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก พิทักษ์คุ้มครองผู้อยู่ในทำนองคลองธรรมให้อยู่เย็นเป็นสุขตามควรแก่อัตภาพ

“การที่กรุงศรีอยุธยาเกิดแย่งชิงกันเป็นกษัตริย์เช่นนั้น ตะเบ็งชะเวตี้เห็นเป็นโอกาสก็ยกทัพมาเมื่อ พ.ศ. ๒๐๙๑ อันเป็นเวลาทีพระมหาจักรพรรดิเพิ่งเป็นกษัตริย์ได้หกเดือนเท่านั้น พอได้รู้ข่าวว่าพม่ายกทัพมา กรุงศรีอยุธยาก็กองทัพไปรับที่สุพรรณบุรี แต่รับไม่อยู่เพราะพม่ามีกำลังเหนือกว่ามาก ต้องถอยกลับมาตั้งรับที่กรุงพม่าก็ยกตามมาตั้งค่ายประจันหน้ากับกรุงศรีอยุธยา

พระมหาจักรพรรดิไม่ใช่นักรบ แต่ก็กล้ายกทัพออกจากกรุง เพื่อไปดูกำลังข้าศึก มีพระสุริโยทัยอัศวมเหสี และพระราเมศวร พระมหินทรราชโอรสออกไปด้วย พอทัพทั้งสองฝ่ายยกมาพบกัน พระเจ้าแปรแม่ทัพหน้าของพม่าก็ขับช้างเข้าชนช้างพระมหาจักรพรรดิ แต่ช้างพระที่นั่งเสียทีหันหลังวิ่งหนี พระเจ้าแปรจึงขับช้างไล่ตามมา พระสุริโยทัยเกรงพระสามีจะถูกข้าศึกฟันตาย ก็เลือกช้างเข้าไปกั้นขวางไว้ พระเจ้าแปรจึงฟันพระสุริโยทัยสวรรคตกับคอช้าง เกิดวีรสตรีขึ้นทันที พระราเมศวรรบกับพระมหินทรก็เข้าช่วยรุมรบพระเจ้าแปรหนีไป” (หน้า ๙-๑๐ ลัทธิชาตินิยมกับ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช เทพเจ้าแห่งความรักชาติ โดย เอื้อ บุษปะเกศ หงสกุล)

เหตุเกิดเมื่อขึ้น ๖ ค่ำ เดือน ๔ ปีจุลศักราช ๙๑๐ วันอาทิตย์ที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๐๙๒

นำอนาถนิก ท่ามกลางทะเลน้ำตาเพราะต้องสูญเสียผู้อันเป็นที่รักและผูกพัน แทนที่จะได้รับความเห็นอกเห็นใจด้วยวิถีธรรมสว่างไสว กลับชักพาไขว่เขวเพื่อประโยชน์นอกรีตนอกรอยอพิไธ่เอ๋ย ! คนป่วยเป็นโรคมะเร็งมีเงินเป็นลิบ ๆ ล้าน รักษาตัวอยู่โรงพยาบาลนอกเรือนจำก็ยังไม่รอดมืออยู่ถมไป กรณี “อากง” ที่อ้างเหตุแห่ไล่ศพไปหน้าศาลนะ แท้จริงเพื่ออะไร ?

“อ่านกฎหมายรู้ ดูกฎหมายเป็น” ท่านรองนายกฯ ร.ต.อ.ดร.เฉลิม อยู่บำรุง ผู้ปราดเปรี๊ยะเรื่องกฎหมาย ท่านแจกแจงสำแดงภูมิให้ผู้สื่อข่าวฟังว่าการที่แก๊งมอเตอร์ไซค์เลื้อยแดงก่อกวนตึก-บงกช คงมาลัย ซึ่งไปถ่ายทำหนังที่พิพทยานั้นก็ไม่ผิดกฎหมายอะไร ผมไม่ใช่นักกฎหมาย แต่ลองไล่เรียงดูภาค ๓ ลหุโทษ มาตรา ๓๙๗ ผู้ใดในที่สาธารณะสถาน หรือต่อหน้าธารกำนัล กระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการรังแกหรือข่มเหงผู้อื่นหรือกระทำให้ผู้อื่นได้รับความอับอายหรือเดือดร้อนรำคาญ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ตำรวจพิพยาท่านจะตีความกฎหมายและวินิจฉัยข้อเท็จจริงเป็นกรณีศึกษาว่าอย่างไรก็แล้วแต่ท่านเถอะขอรับ

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ดงขมิ้น

ข่าวพาดหัวไทยรัฐ ๒๐ เม.ย. ทูบหัวพระมรณภาพ ! รวบไล่นักเลงเก่า สงสัยวิวาทมวยบัวขาว และเนื้อข่าวว่าฆ่าสุดโหด พระลูกวัดตั้งแห่งเมืองศรีสะเกษ เหี่ยวเป็นอดีตนายทหารยศ พ.อ.บวชให้แม่ที่เสียชีวิต

อีกข่าวหนึ่งในไทยรัฐ ๒๔ เม.ย. พระเดือด-ทียบ เจ้าอาวาส ฉุนลำเอียงจัดคตินิยมน์ แถมยังถูกถ่มน้ำลายใส่ รั้วหมัดแข้งแน่นิ่งคาภูกฎิ อ่านแล้วรู้สึกสลดใจ ไทยเป็นเมืองพุทธ แต่ทำไมในวัดจึงมีเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้นได้ แล้วอย่างนี้จะหวังได้อย่างไรว่านอกวัด จะสงบเรียบร้อยได้ จะหวังให้พระสงฆ์ขัดเกลาอบรมบ่มนิสัยชาวบ้านได้อย่างไร ในเมื่อในดงขมิ้นเองก็ยังเป็นอย่างนี้

• นศ.รามคำแหง ภูธร

☞ *ไม่ทั้งปากก็มีตรงบ้างคดบ้าง จะมีต้นคดมากหรือตรงมากก็อยู่ที่พรรณไม้และผู้ดูแลรักษา ป่าไม้นั้นเป็นประการสำคัญ*

หากวัดใด หย่อนยาน วัตรปฏิบัติ

ละศีล-ธรรม ปรีชาดี ชำระจิต

เพียงครองรูป-กายสงฆ์ เป็นนิมิต

ก็มีผิด คฤหัสถ์ ผู้ครองเรือน

ยิ่งบาปหนา บาปหนัก เพราะแอบแฝง

ซ่อนจำแลง อำพรางตน ดังคนเถื่อน

ยิ่งนานวัน ศาสนธรรม ยิ่งเลอะเลือน

คณะสงฆ์.....โยดูเหมือน มีใส่ใจ

เกิด-แก่-เจ็บ-ตาย

กรณีเสียชีวิตของอากงหรืออำพล ตั้งนพคุณวัย ๖๑ ปี ในเรือนจำ แม้เป็นเรื่องธรรมดา ๆ เพราะป่วยด้วยโรคร้าย คือ มะเร็ง

คนป่วยนอกเรือนจำ ถึงจะมั่งมีเงินทองสัก

ปานใดก็ใช้ว่าจะรอดชีวิต แต่รายนี้กลับกลายเป็นประเด็นใหญ่ในสังคมถึงกับมีการแห่ศพไปที่หน้าศาล หน้าสภาเพื่อเรียกร้องให้แก้ไขกฎหมายอะไรต่อมิอะไรซึ่งมิได้เกี่ยวกับการตายของอากงเลยสักนิด แม้แต่พวกเสื้อแดงด้วยกันเองก็ยังมีความเห็นต่างกัน เช่น ขวัญชัย ไพรพนา แกนนำแดงอุดร ออกมาตอบโต้การนำศพออกมากองหน้าทำพิธีรดน้ำศพกลางถนนว่าเป็นการไม่เคารพศพไม่ให้เกียรติผู้ตาย เอามาหาประโยชน์ทางการเมืองและทำที่ของก้อแก้ว พิภูลทอง ที่เห็นว่าข้อเรียกร้องให้แก้ไข มาตรา ๑๑๒ ด้วยวิธีการอย่างนี้เป็นไปได้ยาก เพราะแกนนำของ นปช. เป็น ส.ส.และเป็นสมาชิกพรรคเพื่อไทย การจะทำอะไรต้องเป็นไปตามมติพรรค และต้องอย่าลืมนะว่าอากงตายด้วยโรคมะเร็งในยุคของ พ.ต.อ.สุชาติ วงศ์อนันต์ชัย เป็นอธิบดีกรมราชทัณฑ์ จึงไม่น่าจะมีเรื่องวุ่นวายเกิดขึ้นเป็นประเด็นในสังคม จนดูเหมือนว่าในบ้านเมืองนี้ ขบวนการเสื้อแดงภายใต้ร่มโพธิ์ร่มไทรของทักษิณใครจะแตะต้องไม่ได้ แม้แต่ศาลยุติธรรม

• คนตื่นโรงตื่นศาล กทม.

☞ *ยามคางคก ขึ้นวอ ชูคอเซิด*

ลิ้มกำเนิด มั่วเมาลาก ยศสรรเสริญ

กำแหงหาญ ก้าวร้าว กร้าวล่วงเกิน

สุดประเมิน ควรค่า สภาไทย

ยางหัวไม่ตก คางคก ไม่รู้ลึก

จึงท้าวฮึก คึกคะนอง ผยองใหญ่

มีรัฐสูง รู้ต่ำ ทราวมอย่างไร

ขอเป็นทาส รับใช้ คนไร้แผ่นดิน

กุมารทอง

ช่วงนี้ข่าวเรื่องกุมารทองติดตลาดพาดหัวข่าว

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

หน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์อยู่บ่อย ๆ ไม่น่าเชื่อว่าเป็นยุคที่การศึกษาเจริญก้าวหน้าและเป็นเมืองพุทธ แต่ดูเหมือนว่ากลับยิ่งงมงายหนักยิ่งขึ้น มีหน้าซำกลับมีพระสงฆ์ร่วมไม้ร่วมมือเป็นตัวการชักนำทำพิธีเสียอีก จึงไม่รู้ว่าพัฒนาสังคมไทยไปทิศทางไหนกัน จึงจะพ้นความงมงายและตกเป็นเหยื่อนักการเมืองปอกกลอกหลอกหลวงทั้งหลาย

•ครูบ้านนอก สรรพยา ชัยนาท

📖 หลงแต่สวด มีสิ่งสอน สื่อสาระ
แจ่มแจ้งธรรมะ ปฏิบัติ เป็นนิมิต
พุทธศาสนิก จึงเป็นเหยื่อ เหล่าปล้นปลิ้น
เที่ยวเล่นลั่น หลอกหลวง ปวงประชา

น้อมเกล้าฯ ทำดี

ข่าวว่านายกรัฐมนตรีน้อมเกล้าฯ ถวายที่ดินบริเวณทุ่งมะขามหย่อง จ.พระนครศรีอยุธยา ๗ ไร่เศษ ซ้ำมาในราคา ๗ ล้านเศษ ในนามนายกฯ และครอบครัว ส่วนรายละเอียด หลังเสร็จพิธีรับเสด็จแล้วจะให้สัมภาษณ์อีกครั้ง เรื่องนี้ มีความเห็นอย่างไรครับ

•คนไม่มีสี กทม.

📖 การจาคะสละออกนั้นหากทำให้ขาดจากใจได้จริง ชำระจิตใจให้บริสุทธิ์สะอาดผ่องใส ไม่แอบแฝงหวังผลอะไรยึดโยงตอบแทน ทำเมื่อก็ดิเมื่อนั้นแลพ่อคุณแม่คุณเอ๋ย

ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์

อ่านข่าวหนังสือพิมพ์แล้วหดหู่ใจมากค่ะ “เสียเล็กเมีย ช่าลูก ๑ ขวบ ๒ เดือน แบ่งเลี้ยงไม่ลงตัวคว่าป็นซัลโวไม่ยั้ง สำนึกผิด นั่งรอตร.” เนื้อหาข่าวได้ความว่ามีปัญหาครอบครัว เคยไปขอพึ่งพาดำรวจแต่ตำรวจให้ไปฟ้องร้องศาลกันเองเพราะ

เป็นคดีแพ่ง ครอบครัวแตกแยกฝ่ายชายมีภรรยาเลี้ยงดูลูกชาย ๒ คน คนโต อายุ ๒ ขวบ ๖ เดือน คนเล็ก อายุ ๑ ขวบ ๒ เดือน ส่วนเมียแยกกันอยู่ตนเองมีอาชีพเปิดร้านขายอะไหล่รถจักรยานยนต์ในตลาดอ.บ้านบึง ชลบุรี วันเกิดเหตุ ใช้อาวุโวยิงลูกคนเล็กตาย ยิงลูกคนโตบาดเจ็บแล้วนั่งร้องไห้รอตำรวจอยู่ในบ้าน สภาวะอย่างนี้น่าสังเวชมากคะ ลูกใครใคร่รัก แต่ทำไมหนอจึงต้องทำอย่างนี้ ถ้าหากมีคนช่วยคลี่คลายปัญหาเบื้องต้นให้บ้างก็จะไม่บานปลายถึงขั้นนี้

•ชาวบ้าน บ้านบึง ชลบุรี

📖 ตอนหนึ่งของอุดมคติตำรวจ “เคารพเอื้อเพื่อต่อหน้าที่ กรุณาปราณีต่อประชาชน” นับได้ว่าเป็น “หัวใจ” ในการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจ เป็นเมตตาธรรมเอื้อเพื่อเกื้อกูลที่แฝงอยู่ในความเข้มแข็งเด็ดขาดห้าวหาญ ในกรณีนี้แทนที่ตำรวจจะปิดสวิตช์ฟ้องร้องกันเองที่ศาล แต่พยายามหาวิธีการ จัดการในระดับท้องที่ แม้จะต้องใช้เวลาเจรจาหวานล่อมประนีประนอมหลายครั้งด้วยกระบวนการต่าง ๆ นานาก็ตามเพื่อความสงบสุขของประชาชนในท้องถิ่นและเยาวชนอันเป็นอนาคตของชาติ เรื่องอย่างนี้ผมถือเป็นงานที่ตำรวจในยุคผมต้องทำเป็นงานหลักอย่างหนึ่งเหมือนกันครับ ความสงบสุขในครอบครัวคือสันติสุขของชุมชนครับ ตำรวจก็ยังมีแม่บ้านตำรวจทั้งโรงพักเป็นผู้ช่วยนะครับ

.....

ขอแจ้งข่าวคอถล่มนี้ใหม่สด “แค่คิดก็หนาว...” เป็นข้อคิดกระตุ้นเตือนให้ช่วยกันสอดส่องเอาภรรยาสังคมให้มากขึ้น ถ้าต่างคนต่างดูตาย สังคมนี่ที่เราต้องอยู่ด้วยคงจะเป็นนรกร้อน ๆ ทุกข์ระทมสุด ๆ แน่ๆ เชิญติดตามครับ

☑️ ussna@thairath.com

6 เดือนพฤษภาคมที่ผ่านมา ผมต้องเดินทางไปมา ระหว่างบ้านป่ากับเมืองกรุงบ่อยๆ เป็นคนหนึ่งที่รู้ว่าของกินของใช้แพงจริง ๆ ไม่ใช่แพงเฉพาะที่เฉพาะแห่ง แต่ “แพงทั้งแผ่นดิน”

รถกระบะที่ผมใช้เป็นประจำเติมน้ำมัน ดีเซลคิดเฉลี่ยกิโลเมตรละสองบาทห้าสิบสตางค์ แพงขึ้นเป็นกิโลเมตรละสามบาทห้าสิบสตางค์ ถ้าผมเดินทางคนเดียวและไม่ต้องบรรทุกอะไรก็ไป รถมอเตอร์ไซด์ราคาโดยสาร กาญจน-กรุงเทพฯ เดิม ๙๙ บาท เพิ่มขึ้นเป็น ๑๑๐ บาท

ข้าวของแพง ประชาชนทนไม่ไหว บ่นกันทั้งเมือง นายกษัยลักษณ์ฉลาดในการแก้ตัว แกล้งผ่านสื่อมวลชนว่า “คิดกันไปเอง” พยายามพูดว่าของราคาเดิม ไม่ได้ขึ้นราคาแต่อย่างใด ประชาชนคิดไปเองต่างหากว่าแพง (ถ้าคิดว่าถูก/ก็ถูก)

ระดมรองนายกฯ และรัฐมนตรีชุดแรก ๑๑ คน ออกตรวจตลาด ไม่ต้องนั่งบริหารงานอยู่ที่กระทรวงกันละ พวกมันเป็นเสียมียนอกสืบราคาตามตลาดต่าง ๆ แล้วก็พูดออกมาเป็นเสียงเดียวกันว่า ราคาสິงของต่าง ๆ นั้น “เป็นไปตามกลไกตลาด”

สหประชาชาติโดยคณะกรรมการเศรษฐกิจ ได้ออกมาเตือนประเทศไทยว่า ของแพงจะทำให้เศรษฐกิจไทยทรุด

ชาวบ้านร้านตลาดรู้ต้นตอแล้วว่าสาเหตุสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้ของแพงคือ ก๊าซและน้ำมันราคาแพงขึ้น ๆ ต้นทุนของสินค้าทุกชนิดจึงแพงตาม น่าดีใจที่หนุ่มสาวหลายคนซึ่งรู้เรื่องพลังงานดีได้ออกมาเปิดเผยความจริงให้ประชาชนทราบ ใครเชิญไปพูดที่ไหนไปทั้งนั้น พูดความจริงตรงไปตรงมา ไม่ใส่ร้ายป้ายสีใคร

ม.ล.กรกสิวัฒน์ เกษมศรี และคุณสมลักษณ์ หุตานวัชร เป็นวิทยากรเรื่องพลังงานที่ได้รับ ความนิยมมาก ทั้ง ๒ คนมีประสบการณ์อย่างดีเกี่ยวกับก๊าซและน้ำมัน รู้ทุกซอกทุกมุม สถาบันโทรทัศน์เพื่อมวลชนแห่งชาติ (เอฟเอ็มทีวี) เชิญไปออกรายการสด แล้วอัดซีดีออกเผยแพร่ ใช้ชื่อว่า “เปิดหลักฐานปล้นประเทศไทย”

ที่หน้าแผ่นดินซีดีโฆษณาชวนใจ “ประเทศไทย ขุดเจาะปิโตรเลียมจากแผ่นดินไทยได้มากกว่า ประเทศบรูไน เหตุไฉนคนไทยจึงยากจนและเป็นหนี้เพิ่ม”

งาน “เมืองไทยรายสัปดาห์” ที่อาคารลุมพินี เมื่อวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ที่เดินท์ “ผู้ก่อการดี” มีการแจกแผ่นซีดีดังกล่าว และแจกหนังสือ “พลังงานไทย...พลังงานใคร?” ด้วย ซึ่งเป็นเอกสารผลงานของคณะอนุกรรมการเสริมสร้างธรรมาภิบาลวุฒิสภา

สมาชิก “เราคิดอะไร” หลายคนคงไม่ได้ไปงานนั้น ไม่ได้รับแจก จึงขอนำข้อความบางตอนของหนังสือดังกล่าวมาเผยแพร่ให้ทราบ

จริงหรือ...?

ที่เราต้องจ่ายแพงเพราะ “ขาดแคลน” พลังงาน

ไม่จริงเลยสักนิด เพราะทุกวันนี้ เราเป็นเจ้าของบ่อน้ำมันและก๊าซธรรมชาติมากกว่า ๕๐ แห่ง^๑ เรียกว่าเราควรจะรวยติดอันดับน้อง ๆ เศรษฐีน้ำมันในประเทศอาหรับด้วยซ้ำไป

ลองคิดดูว่า เรามีความสามารถในการผลิตก๊าซธรรมชาติ ก๊าซธรรมชาติเหลว และน้ำมันดิบรวมกัน เฉพาะปี ๒๕๕๑ ปีเดียว ก็มากถึง ๗๒๑,๕๐๐ บาร์เรลต่อวันหรือ ๑๑๕ ล้านลิตรต่อวัน^๒

คิดเฉพาะวัตถุดิบที่นำมาผลิตเป็นน้ำมันสำเร็จรูปก็ได้มากกว่า ๔๑% ของปริมาณการใช้น้ำมันสำเร็จรูปในประเทศ

แต่ที่น่าทึ่งกว่านั้นก็เท่ากับ ๑ ใน ๓ ของปริมาณการผลิตน้ำมันของ “การ์ตา” ที่เป็นหนึ่งในสมาชิกของกลุ่มโอเปก แล้วอย่างนี้จะไม่ทำให้บอกได้ยังไงว่าประเทศเราน่าจะร่ำรวยติดอันดับน้อง ๆ เศรษฐีน้ำมันอาหรับ

เรื่องแปลกแต่จริง... ส่งออกน้ำมันเงินดีกว่าข้าว!

รู้อะไรไหม...ก่อนหน้านี้นี้เราเคยมีสถิติส่งออกข้าวมากที่สุด แต่ปัจจุบันเราส่งออกน้ำมันมีราย

ที่มา : ^๑ กรมเชื้อเพลิงธรรมชาติ, ^๒ สำนักงานนโยบายและแผนพลังงาน กระทรวงพลังงาน

ได้มากกว่าข้าว

เมืองไทยเรา แม้จะไม่ใช้ประเทศผลิตน้ำมันเป็นสินค้าส่งออก แต่ทุกวันนี้รายได้จากการส่งออกน้ำมันของเรา สูงกว่าการส่งออกข้าวแล้ว และมีแนวโน้มจะมากขึ้นทุกปีด้วยสิ ง่ายๆ นะ ปี ๒๕๕๑ เพียงปีเดียว เราส่งออกพลังงานได้มากกว่า ๓ แสนล้าน (๙,๗๐๐ ล้านเหรียญสหรัฐฯ) แต่กลับส่งออกข้าวได้เพียง ๒ แสนกว่าล้านบาท (๖,๒๐๐ ล้านเหรียญสหรัฐฯ) เท่านั้นเอง

เรียกว่าขายพลังงานมีรายได้ดีกว่ากันถึงแสนกว่าล้านบาท (๓,๕๐๐ ล้านเหรียญสหรัฐฯ) เลยเชียวนะ

ที่สำคัญก็คือรายได้จากการส่งออกสินค้าพลังงานของไทยเรา มีมูลค่าใกล้เคียงกับประเทศส่งออกน้ำมันอย่าง “เอกวาดอร์” ที่อยู่ในกลุ่มโอเปกอย่างเหลือเชื่อ (ที่มา : ข้อมูลประเทศเอกวาดอร์ได้จาก Energy Information Administration (EIA), การผลิตก๊าซธรรมชาติของเอกวาดอร์มีปริมาณน้อยมาก จึงไม่ได้นำข้อมูลส่งออกก๊าซธรรมชาติของเอกวาดอร์มารวมเปรียบเทียบ)

โอโห...เราเป็นถึงเจ้าของบ่อน้ำมันตั้งหลายบ่อ

รายได้เข้าประเทศก็ดีเราก็น่าจะเติมน้ำมัน“ถูก” สิ

มันก็น่าจะเป็นอย่างนั้นนั่นแหละ แต่ความจริงก็คือเรากลับต้อง “จ่ายแพง” เสมือนว่าเราต้องนำเข้าน้ำมันจากประเทศสิงคโปร์ทั้ง ๑๐๐% ทั้ง ๆ ที่น้ำมันดิบก็ถูกสูบขึ้นมาจากใต้ถุนบ้านเราเองมากถึงวันละ ๔๐ ล้านลิตร

จริง ๆ แล้วเราควรจะต้องจ่ายถูกเหมือนกับการซื้อข้าวที่ผลิตในประเทศนี้แหละ คนไทยไม่เคยต้องซื้อข้าวที่ผลิตในประเทศในราคาจากต่างประเทศ เหมือนที่เราต้องซื้อน้ำมันราคานำเข้าจากสิงคโปร์ทั้ง ๆ ที่กลั่นเองในประเทศ แต่กระทรวงพลังงานอธิบายว่าอย่างไร รู้ไหม?

เขาบอกว่าที่ต้องตั้งราคาน้ำมันเสมือนกับการล้งเข้าน้ำมันจากสิงคโปร์ทั้งหมด ก็เพื่อเป็นแรงจูงใจให้โรงกลั่นน้ำมัน และการที่ต้อง

สร้างแรงจูงใจให้โรงกลั่นน้ำมัน ก็เพื่อรักษาความมั่นคงทางพลังงานให้กับคนไทยนี้แหละ

...ความมั่นคงของคนไทยมีมูลค่าปีละกว่าแสนล้านบาท ที่ผู้บริโภคต้องควักกระเป๋าจ่ายให้โรงกลั่นน้ำมันนั้นจะ

อ้าว...ถ้างั้นก็เท่ากับเจ้าของบ่อน้ำมันอย่างเราต้องซื้อน้ำมันแพงกว่าต่างชาตินะสิ

ใช่แล้ว !!! เราต้องซื้อน้ำมันในราคาที่แพงกว่าที่คนสิงคโปร์ซื้อจากประเทศไทย สูตรราคาน้ำมันหน้าโรงกลั่นที่คนไทยต้องจ่ายเป็นแบบนี้

ราคาน้ำมันสำเร็จรูปที่ตลาดสิงคโปร์ + ค่าโซหุ่ยนำเข้าน้ำมันจากสิงคโปร์ = ราคาหน้าโรงกลั่นไทย

(ค่าขนส่ง + ค่าสูญเสียระหว่างขนส่ง + ค่าประกันภัย + ค่าปรับปรุงคุณภาพน้ำมัน)

สมมติว่าราคาน้ำมันสำเร็จรูปที่ตลาดสิงคโปร์อยู่ที่ ๒๐ บาท และค่าโซหุ่ยนำเข้าน้ำมันจากสิงคโปร์อยู่ที่ ๒ บาท คนไทยต้องจ่ายค่าน้ำมันหน้าโรงกลั่น ๒๒ บาท ในขณะที่คนสิงคโปร์จะซื้อน้ำมันได้ในราคา ๒๐ บาท

การที่บวกค่าโซหุ่ยเหล่านี้เข้าไปนี้แหละ ที่ทำราคาขายในประเทศต้องสูงขึ้น ทั้งๆ ที่กลั่นอยู่ในกรุงเทพฯ ชลบุรี ระยอง นี่เอง พุดง่าย ๆ ก็คือเงินที่โรงกลั่นบวกเพิ่มนั้นเป็นเหมือนกับ “เงินกินเปล่า” หรือเป็น “กำไร” ร้อยเปอร์เซ็นต์ของโรงกลั่น เนื่องจากไม่ได้มีการนำเข้าน้ำมันสำเร็จรูปมาจริง

โรงกลั่นอยากขายน้ำมันในประเทศมากกว่า เพราะขายได้ลิตรละ ๒๒ บาท แต่ถ้าขายสิงคโปร์จะได้แค่ ๑๘ บาท เพราะต้องจ่ายค่าขนส่งเองอีก ๒ บาท

อะไรกันเนี่ย...อย่างนี้ โรงกลั่นก็เป็นธุรกิจที่มีแต่กำไร

ส่วนคนไทย “ขาดทุน” ทั้งปีทั้งชาติ

นอกจากคนไทยต้องซื้อน้ำมันที่ราคาแพงแล้ว โรงกลั่นยังส่งออกน้ำมันไปขายต่างประเทศด้วย

ราคาที่ถูกลงกว่าที่ขายให้คนไทยเสียอีก

ก็เวลาขายคนไทยราคาน้ำมันจะเป็นราคาหน้าโรงกลั่นบวกด้วยค่าโซหุ่ยต่าง ๆ ที่ไม่ได้เกิดขึ้นจริง แต่เมื่อโรงกลั่นไทยเหล่านี้ต้องขายน้ำมันส่งออกไปสิงคโปร์ กลับต้องหักค่าโซหุ่ยออก เพื่อให้เป็นราคาตลาดโลกที่แท้จริง จึงสามารถแข่งขันได้

ดังนั้นราคาที่เขาขายคนไทย จึงเป็นราคาตลาดเทียม ภายใต้การสมยอมของภาครัฐที่ยอมให้โรงกลั่นไทยบวกค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่ไม่ได้เกิดขึ้นจริงให้คนไทยต้องรับภาระไปเสีย

เพราะฉะนั้นจะว่าไปแล้ว รัฐบาลจึงเป็นต้นเหตุสำคัญที่ทำให้ “คนไทย” ต้องจ่ายแพง ทั้ง ๆ ที่ในความเป็นจริงประเทศไทยสามารถกลั่นน้ำมันได้มากกว่าความต้องการของคนไทยมากกว่า ๑๑ ปีแล้ว

แล้วทำไมรัฐบาลของไทยถึงทำอะไรแบบนี้ล่ะ?

ก็เพราะรัฐบาลให้ความสำคัญกับธุรกิจเอกชนมากกว่าผลประโยชน์ของคนไทยนะซิ โดยอ้างว่าต้องให้แรงจูงใจกับโรงกลั่นเพื่อความมั่นคงทางพลังงาน

ด้วยการหยิบยื่นข้อเสนอว่า เมื่อกลั่นน้ำมันในประเทศ จะสามารถขายได้ราคาเหมือนนำเข้าน้ำมันจากต่างประเทศ

ถ้าเป็นตอนเริ่มต้นสร้างโรงกลั่นก็พอจะรับกันได้ แต่ตอนนี้โรงกลั่นส่งออกน้ำมันเท่ากับบางประเทศในกลุ่มโอเปก มีรายได้มากกว่าส่งออกข้าว แต่รัฐบาลยังอ้างว่าต้องให้แรงจูงใจ

เพราะฉะนั้น ที่ว่าน้ำมันลอยตัวตามราคาตลาดโลก เป็นกลไกของการค้าเสรีก็เป็นเรื่องไม่จริงใช่ไหม อย่างนี้ควรจะเรียกว่า รัฐบาลอนุญาตให้โรงกลั่นมีเสรีในการผูกขาดดูจะเข้าท่ามากกว่า

หนังสือ “พลังงานไทย-พลังงานใคร” ยังเอาตารางเงิน “ค่าตอบแทน” หรือ “เงินได้เปล่า ๆ”

ของคณะกรรมการบริษัท ปตท.ปี ๒๕๕๑ มาแฉให้ทราบ ซึ่งกรรมการทั้งหมดมี ๑๔ คน ประธานกรรมการได้ถึงเดือนละ ๒,๙๘๓,๗๓๘.๓๐ บาท (สามล้านบาทหย่อนนิดหน่อย) กรรมการที่ได้เดือนละ ๒ ล้านบาทเศษมี ๙ คน ได้หนึ่งล้านบาทเศษ ๒ คน และต่ำกว่า ๑ ล้านบาท ๒ คน

หนังสือตอบท้ายด้วยการให้กำลังใจ

เฮาน่า ๆ ...อย่าเพิ่งหมดหวัง

วันนี้เราทุกคนก็ยังมีสิทธิกำหนดนโยบายด้านพลังงานได้อยู่

เพราะทั้งน้ำมันและก๊าซธรรมชาติ เป็นหนึ่งในทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นสมบัติสาธารณะ ไม่ว่าจะอยู่บนบกหรือใต้ทะเลคนไทยทุกคนต่างเป็นเจ้าของร่วมกัน

เมื่อเราคนไทยเป็นเจ้าของ ก็สมควรแล้วที่จะต้องมีส่วนร่วมรับรู้ข้อมูลด้านพลังงานอย่างครบถ้วนถูกต้อง รวมถึงมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางพลังงานของชาติอย่างเต็มที่

ที่สำคัญเลยนะ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ๒๕๕๐ มาตรา ๖๗ ได้ให้สิทธิคนไทยทุกคนมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ คุ้มครอง และได้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งก็เท่ากับว่าคนไทยมีสิทธิที่จะกำหนดนโยบายพลังงานร่วมกับภาครัฐได้ด้วย **“อย่าปล่อยให้พลังงานไทย เป็นพลังงานของใคร ๆ ที่ไม่ใช่ของเรา”**

คำว่า **“ปรองดอง”** ทนสมัยมาก ใครไม่พูดคำนี้ถือว่าล้าสมัยพูดกันบ่อยมาก แต่กลับสร้างความขัดแย้งเพิ่มมากขึ้น ๆ เรื่อย ๆ

ล่าสุดมีการเสนอร่างกฎหมายปรองดองเข้าสู่สภา เมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ประธานและรองประธานสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่รวดเร็วยิ่ง รีบบรรจุเข้าวาระการประชุมทันที

รัฐบาลออกมาโกหกประชาชนว่า รัฐบาลไม่รู้ว่ารัฐบาลไม่เกี่ยว ส.ส. ที่ชื่อ พล.อ.สนธิ บุญยรัตกลิน

พรรคมาตุภูมิ ยื่นร่างกฎหมายปรองดองเข้าสู่สภาเอง เป็นเรื่องของสภา

ใคร ๆ ที่ติดตามข่าวคราวการเมืองรู้ทัน เรื่องนี้รัฐบาลบงการแน่นอน ถ้าผ่านสภา ผู้ที่ได้ประโยชน์เต็ม ๆ ก็คือพี่ชายของนายกฯยังลักษณ์ นั่นเอง

จะทำความเสียหายร้ายแรงให้แก่ชาติบ้านเมือง ร่างกฎหมายปรองดองฉบับนี้ เป็นร่างกฎหมายนิรโทษกรรมเต็มๆ คนที่ถูกศาลตัดสินให้ติดคุก คนที่ถูกยึดทรัพย์สินนับหมื่น ๆ ล้านบาท คนที่ยิงทหารและประชาชนตายคนที่เผาบ้านเผาเมืองได้รับการยกโทษหมด

ร่างกฎหมายที่ใช้ชื่อว่า **“ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยความปรองดองแห่งชาติ”** ซึ่งที่จริงก็คือร่างกฎหมายนิรโทษกรรม มีข้อความสั้นมากผ่านสภาได้เร็วปรือ ถ้ารัฐบาลจะเอาเสียอย่างคนที่ระหกระเห่ร่อนหนีคุกไปตระเวนอยู่ที่เมืองนอกห้าหกปีจะได้กลับมาเมืองไทยอย่างเท่ ๆ ด้วยเวลาอันรวดเร็ว แพบจะเก็บข้าวของกลับไปไม่ทันเสียอีก

ถ้าร่างกฎหมายนี้ผ่านสภา ต่อไปใครจะทำผิดกฎหมายร้ายแรงปานใดไม่ต้องกลัวจะโกงเท่าไรฆ่าคนตายมากแค่ไหน เผาบ้านเผาเมืองวอดวายเท่าไร ทำได้เลย หาเงินซื้อเสียง เอาพรรคพวกเข้าไปเป็น ส.ส., ส.ว. ให้มากที่สุดใสสภา แล้วออกกฎหมายนิรโทษกรรม ยกโทษให้หมด

ไม่มีกฎหมายฉบับไหนเลวร้ายเท่าฉบับนี้ ประชาชนจำนวนมากมาคัดค้านแน่ เป็นไรเป็นกัน พันธมิตรนัดพบกันที่ลานพระบรมรูปทรงม้า วันประชุมสภา ๓๐ พฤษภาคม ยื่นข้อเรียกร้องให้สมาชิกสภาคัดค้านร่างกฎหมายปรองดองต้องคัดค้านให้ได้

หากยังดีอรันดันทุรัง เห็นชอบให้ออกมาเป็นกฎหมาย เจอดีแน่ คงจะเป็นเหตุการณ์ที่ยืนยันอีกครั้งว่า วิกฤตร้ายแรงที่เกิดขึ้นในบ้านเมืองนั้นใช้สภาแก้ไขไม่เคยสำเร็จ ต้องแก้ไขนอกสภาด้วยพลังมหาชนเท่านั้น

☞

สอ เสถบุตร

คนดีที่ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้

บทนำ

ช่วงหนึ่งของชีวิต สอ เสถบุตร ได้เข้าไปเกี่ยวพันกับเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ในการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ.๒๔๗๕ ที่น่าสนใจ และอาจเป็นคำตอบของคำถามที่เราต่างเคยสงสัยกันว่า ทำไมประชาธิปไตยจึงยังล้มลุกคลุกคลาน และเป็นประชาธิปไตยครึ่งใบอยู่นั่นเอง ทั้งที่ผ่านเวลามาจะครบ ๘๐ ปีในวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๕ นี้แล้ว

บางทีเหตุการณ์ประวัติศาสตร์หน้านี้ อาจมีข้อคิดให้คนไทยได้สังวร ฉบับที่แล้วตอน “กษัตริย์ผู้ปิดทองหลังพระ” ฉบับนี้พบกับตอน “น้ำตาในรัชกาลที่ ๗”

ภายหลังการปฏิวัติวันที่ ๒๕ มิถุนายน

๒๕๓๕

เหตุการณ์อันยุ่งเหยิงและความปั่นป่วนทางการเมือง ตลอดจนความแตกร้างทั้งในระหว่างพวกคณะผู้ก่อการเอง กับพวกที่คัดค้านการปกครองระบอบรัฐธรรมนูญแบบคอมมิวนิสต์ ได้ก่อให้เกิดความระทมขมขื่นพระราชหฤทัยอย่างยิ่ง ขณะที่เกิดการกบฏบวรเดชขึ้นนั้น พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวประทับอยู่ที่พระราชวังไกลกังวล หัวหิน ไกลจากสมรภูมิ และจากพวกที่กำลังต่อสู้กันทั้งสองฝ่าย แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่ได้ไกลเกินกว่าที่ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดอาจจะบุกรุกเข้ามาถึงที่ประทับได้

พระองค์ทรงตัดสินพระทัยในอันที่จะไม่ยอมให้พระองค์ต้องตกไปเป็น “องค์ประกัน” ของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง พระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระบรมราชินี พร้อมด้วยพระบรมวงศานุวงศ์ใกล้ชิด จึงได้ลอบเสด็จลงเรือพระที่นั่ง “ศรรุณ” เมื่อวันที่ ๑๗ ก.ค. ๒๕๓๖ โดยมีข้าราชการบริพารตามเสด็จเพียงไม่กี่คน เรือพระที่นั่งศรรุณเป็นเรือพระที่นั่งลำน้อย มีเรือเอกหลวงปฏิยัตินาวายุทธ์ ราชองครักษ์เป็นผู้บังคับการเรือ เดินเรือโดยไม่มีเข็มทิศ ฝ่าคลื่นลมอย่างน่ากลัวอันตราย มุ่งสู่จังหวัดสงขลาด้วยความเร็ว ๑๕ น็อตต่อชั่วโมง จบจนวันที่ ๑๙ ต.ค. เรือพระที่นั่งศรรุณจึงได้พบกับเรือ “วลัย” ที่ปากอ่าวนครศรีธรรมราช กัปตันชาติเดนมาร์กแห่งเรือวลัยของบริษัทอีสต์เอเชียติกได้กราบบังคมทูลเชิญทั้งสองพระองค์ขึ้นประทับบนเรือวลัย แล้วพ่วงเรือศรรุณเดินทางไปสงขลา

การเคลื่อนไหวของรัฐบาลหลังการปฏิวัติ

การคุมคามและจับกุมฝ่ายกบฏ และผู้ต้องสงสัยได้ดำเนินไปอย่างกว้างขวางโดยไม่ละลด ข้าราชการทหารและพลเรือนที่ถวายความจงรักภักดีต่อพระเจ้าอยู่หัว ต้องกลับกลายเป็นผู้มิลทินมัวหมอง ต้องถูกจับกุม ถูกสั่งพัก และถูก

ปลดจากราชการเป็นจำนวนกว่าพันคน นับว่าเป็นการกวาดล้างกันอย่างถึงแก่น แม้แต่นาวาเอกพระยาวิชิตรชลธิ ผู้บัญชาการทหารเรือ ผู้ถวายความจงรักภักดีต่อองค์พระมหากษัตริย์ และไม่ยอมใช้ปืนยิงเรือฝ่ายปฏิวัติซ้อนตามคำสั่งของรัฐบาลก็ต้องตกเป็นผู้ต้องหา ถูกคุมขังที่กระทรวงกลาโหมและเรือนจำบางขวาง

ส่วนเรือเอกหลวงปฏิยัตินาวายุทธ์ ราชองครักษ์ผู้ทำหน้าที่กัปตันเรือพระที่นั่งศรรุณ นำเสด็จพระราชดำเนินฝ่าคลื่นลมและภัยอันตรายในทะเลลึกจากหัวหินสู่จังหวัดสงขลา ก็ถูกรัฐบาลเพ่งเล็งและสอบสวน

การกระทำของรัฐบาลต่าง ๆ เหล่านี้ ก่อให้เกิดความกระทบกระเทือนพระราชหฤทัยอย่างยิ่ง พระเจ้าอยู่หัวจึงได้ทรงประวิงเวลาในการเสด็จพระราชดำเนินกลับสู่พระนคร ตามคำเชิญของรัฐบาลคณะราษฎรเรื่อยมาจนกระทั่งวันเปิดรัฐสภา

ความหวังที่เหลืออยู่และสูญสิ้นไป

พระองค์ยังมีความหวังว่ารัฐสภาและสมาชิกทั้งสองประเภท จะทำหน้าที่ยับยั้งความอึกทึกของรัฐบาลไว้ได้บ้าง พระองค์ทรงกระตือรือร้นในการเลือกตั้ง และเสด็จพระราชดำเนินเป็นการส่วนพระองค์ไปทอดพระเนตรการเลือกตั้งผู้แทนราษฎรประเภทที่ ๑ ที่จังหวัดสงขลาด้วยพระองค์เอง แต่แล้วก็ต้องทรงสลดพระราชหฤทัยอย่างยิ่งในความไม่รู้ และไม่เข้าใจในลัทธิเลือกตั้ง และการปกครองประเทศของประชาชนทั่วไป ผู้แทนตำบลที่มาลงคะแนนเลือกตั้งผู้แทนจังหวัดได้แต่เลือกตาม ๆ ผู้อื่นไปโดยมิได้ไตร่ตรอง หรือมีความคิดเห็นของตนเอง

พระองค์ทรงผิดหวังและตระหนักชัดว่า **ตราบไตที่ประชาชนพลเมืองยังไม่มีการศึกษาและความรู้ในเรื่องการเมืองและสิทธิของตน ในการเลือกตั้งผู้แทนราษฎรแล้ว การปกครองระบอบประชาธิปไตยย่อมไปไม่รอด**

อย่างไรก็ตาม พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าฯ

ก็ยิ่งทรงฝากความหวังไว้กับสมาชิกประเภทสอง ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการเลือกสรรจากผู้ที่มิวุฒิความสามารถยอดเยี่ยมในทุกสาขาอาชีพ โดยไม่จำกัดว่าเป็นพวกใด คณะใด สมาชิกในสภาสูงนี้จะเป็นผู้อุ้มชู และ ค้ำจุน ให้การปกครองระบอบประชาธิปไตยดำเนินไปสู่ความสมบูรณ์ได้ในที่สุด

แต่ในทางปฏิบัติกลับกลายเป็นว่า บุคคลชั้นนำในคณะรัฐบาลได้นำรายชื่อสมาชิกประเภทสองครบจำนวน ๗๘ คน ขึ้นทูลเกล้าฯ ถวายให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงลงพระปรมาภิไธยแต่งตั้ง ณ วังสุโขทัย ในตอนบ่ายของวันที่เสด็จนิวัติพระนคร หรือหนึ่งวันก่อนพิธีเปิดรัฐสภา ในวันที่ ๑๐ ธันวาคม พ.ศ.๒๔๗๖ รายชื่อบุคคลทั้ง ๗๘ คนนั้น ส่วนใหญ่เป็นพรรคพวกและผู้สนับสนุนของคณะผู้ก่อการ หรือคณะราษฎร ที่เหลือนอกนั้นก็เป็นการผู้รื้อถอนและขุนนางเก่าประเภทที่พร้อมจะโอนอ่อนผ่อนตามความต้องการทุกอย่างของรัฐบาล นั่นก็หมายความว่ารัฐบาลสามารถกุมอำนาจในรัฐสภา และผูกขาดการปกครองประเทศไว้เฉพาะพวกของตนเท่านั้น พระมหากษัตริย์และประชาชนคนไทยโดยทั่วไปไม่อาจทำอะไรซึ่งเป็นการขัดต่อความประสงค์ของรัฐบาลได้เลย

ดังนั้น จึงเป็นอันว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงสิ้นแล้วซึ่งความหวังในอันที่จะนำความสุขสมบูรณ์ และธรรมนุญการปกครองประเทศ ในระบอบประชาธิปไตยอันแท้จริง มาสู่ประชาชนพลเมืองของพระองค์ได้

ทรงกำหนดแผนการต่อสู้กับรัฐบาล

ในที่สุด เพื่อให้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญ โดยเฉพาะที่ว่าด้วยการแต่งตั้งสมาชิกประเภทที่สอง ซึ่งได้ให้อำนาจผูกขาดการปกครองประเทศแก่รัฐบาลอย่างเต็มที่ ดังนั้น พระองค์จึงเสด็จพระราชดำเนินออกจากประเทศสยาม เพื่อไปรักษาพระเนตรที่สหรัฐอเมริกา ได้กำหนดขึ้น ในวันที่ ๑๒ มกราคม พ.ศ.๒๔๗๖ เรือยนต์พระที่นั่ง

“ศรวรุธ” ได้มีโอกาสเป็นพระราชพาหนะเป็นครั้งสุดท้าย โดยนำเสด็จทั้งสองพระองค์และคณะข้าราชการบริวารออกจากท่าราชวรดิฐสู่ปากน้ำ เพื่อส่งเสด็จขึ้นประทับเรือ “วลัย” ซึ่งกำหนดการเดินทางมุ่งสู่เกาะชวา (อินโดนีเซีย) และบรรลู่ถึงเมืองเมดัน เมื่อ ๑๙ กันยายน ๒๔๗๖

ขบวนอัญเชิญพระบรมอัฐิพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว จากประเทศอังกฤษกลับสู่ประเทศไทย พ.ศ. 2492

การสวปเพื่อจากครั้งสุดท้าย

พระบรมวงศานุวงศ์ชั้นผู้ใหญ่ ซึ่งกระจัดกระจายลี้ภัยการเมืองไปประทับอยู่ตามเมืองต่าง ๆ ในอาณานิคมของชาติตะวันตก ได้เสด็จเดินทางมาพบพร้อมกัน เพื่อเข้าเฝ้าส่งเสด็จทั้งสองพระองค์ เมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๔๗๖ การเสด็จมาพบพร้อมกันครั้งนั้นนับว่าเป็นครั้งสุดท้ายจริง ๆ

ด้วยสมเด็จพระนครสวรรค์วรพินิตได้สิ้นพระชนม์ที่เมืองเมดัน กรมพระกำแพงเพชรอัครโยธินสิ้นพระชนม์ที่สิงคโปร์ สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอวชิรศักดิ์ดิษฐานสิ้นพระชนม์ที่ปีนัง และสมเด็จพระยาตราช่างราชานุภาพสิ้นพระชนม์ที่กรุงเทพฯ ส่วนพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงสละราชสมบัติ และภายหลังได้เสด็จสวรรคตที่ประเทศอังกฤษ ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๔๘๔

หลังจากการรักษาพระเนตรแล้ว พระเจ้ากรุงสยามได้เสด็จพระราชดำเนินไปสังเกตการณ์ทางการเมืองที่ประเทศต่าง ๆ ในยุโรป แล้วจึงเสด็จไปประทับที่ประเทศอังกฤษ

พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี ขณะประทับอยู่ในประเทศอังกฤษ พ.ศ. 2477

ทรงเปิดฉากการต่อสู้กับคณะรัฐบาล น ประเทศอังกฤษ

พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้มีพระราชบัญญัติกำหนดเงื่อนไข และร้องขอให้รัฐบาลแก้ไขรัฐธรรมนูญบางมาตรา เพื่อให้ประชาชนมีสิทธิเสรีภาพในการปกครองอย่างแท้จริงไว้ดังนี้ คือ

๑. การเลือกสรรบุคคลเข้ามาเป็นสมาชิกประเภทสองนั้น ให้เป็นการเลือกตั้งกลุ่มชนที่มีการศึกษา หรือเป็นข้าราชการชั้นสัญญาบัตร และบุคคลที่จะรับเลือกตั้งควรกำหนดให้มีอายุไม่ต่ำกว่า ๓๕ ปี และต้องเป็นผู้ที่มีวุฒิความสามารถ และเคยทำงานตำแหน่งสูง ๆ มาแล้ว

๒. การลงมติปลงล้างคำคัดค้านของพระมหากษัตริย์ ในระหว่างที่รัฐสภายังมีสมาชิกอยู่ทั้งสองประเภทนั้น ให้เป็นมติด้วยเสียงสองในสามของเสียงในรัฐสภาทั้งหมด

๓. ขอให้รัฐบาลให้สิทธิเสรีภาพในการพูด การเขียน และการโฆษณา ตลอดจนเสรีภาพในการตั้งสมาคมและการประชุมโดยเปิดเผยแก่ประชาชน และหนังสือพิมพ์อย่างจริงจัง ตามที่ได้ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญ

๔. ขอให้ยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันรัฐธรรมนูญ อันเป็นเหตุให้มีการจับกุมบุคคลต่าง ๆ ในข้อหาคิดทำลายล้างรัฐธรรมนูญ และบุคคลเหล่านี้ได้ถูกพิจารณาโดยคณะกรรมการซึ่งมิใช่ศาล อันเป็นการผิดหลักแห่งความยุติธรรม

๕. เพื่อความสงบราบคาบในบ้านเมือง ขอให้มีการอภัยโทษและลดหย่อนผ่อนโทษแก่บรรดาผู้ต้องหากบฏ

๖. ข้าราชการที่ถูกปลดโดยมิได้รับบำเหน็จบำนาญ ในฐานะสงฆ์ว่ามี “ความผิดทางการเมือง” หรือ “กล่าวร้ายรัฐบาล” นั้น ขอให้เขาเหล่านั้นกลับได้รับบำเหน็จบำนาญตามที่ควร

๗. ขอให้เร่งด่วนการจับกุมฟ้องร้องข้าราชการที่ยังถูกสงสัย และดำริที่จะจับกุมฟ้องร้องในฐานะเกี่ยวข้องกับกรกบฏครั้งใด ๆ ก็ตาม

๘. ขอให้รัฐบาลและสภาผู้แทนราษฎร ให้คำมั่นเป็นลายลักษณ์อักษรว่า จะไม่ตัดกำลังและงบประมาณของทหารรักษาวัง และขอให้จ่าย

อาวุธและกระสุนแก่กรมทหารรักษาวังเท่ากับ กองร้อย กองพันทหารอื่น ๆ

ทรงสละราชสมบัติ

คณะรัฐบาลได้ตอบสนองพระราชบัญชาด้วยการเล่นลั่น และในที่สุดก็ไม่ยอมโอนอ่อนผ่อนตามพระราชประสงค์ เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงขอให้ส่งพระราชบัญชาของพระองค์เสนอต่อสภาผู้แทนราษฎร ก็ได้มีการ

พิจารณาอภิปรายพระราชบัญชาในวาระการประชุมเดียว มติที่ประชุมของรัฐบาลไทยในครั้งนั้น ปรากฏว่าพระองค์ทรงพ่ายแพ้อย่างยับเยินด้วยคะแนนเสียง ๙๖ ต่อ ๘ ผลต่อมาก็คือการสละราชสมบัติเมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๔๗๗

พระราชหัตถเลขาสละราชสมบัติของพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๗๗

“บ้านโนล” แครนลี ประเทศอังกฤษ

“เมื่อพระยาพหลพลพยุหเสนาฯกับพวกได้ยึดอำนาจการปกครอง โดยใช้กำลังทหารในวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๔๗๕ แล้ว ได้มีหนังสือมาอัญเชิญข้าพเจ้าให้ดำรงอยู่ในตำแหน่งพระมหากษัตริย์ภายใต้รัฐธรรมนูญ ข้าพเจ้าได้รับคำเชิญนั้นเพราะเข้าใจว่า พระยาพหลฯและพวกจะสถาปนารัฐธรรมนูญตามแบบอย่างประเทศทั้งหลาย จึงใช้การปกครองตามหลักนั้นเพื่อให้ประชาราษฎร์ได้มีสิทธิที่จะออกเสียงในวิธีดำเนินการปกครองตามแบบและนโยบายต่าง ๆ อันจะเป็นผลได้เสียแก่ประชาชนทั่วไป

ข้าพเจ้ามีความเลื่อมใสในวิธีการเช่นนั้นอยู่แล้ว และกำลังดำริจะจัดการเปลี่ยนแปลงการปกครองของประเทศสยามให้เป็นไปตามรูปนั้น โดยมีให้มีการกระทบกระเทือนอันร้ายแรง เมื่อเรามีเหตุรุนแรงขึ้นเสียแล้ว และเมื่อผู้ก่อการรุนแรงนั้นอ้างว่า มีความประสงค์จะสถาปนารัฐธรรมนูญขึ้นเท่านั้น ก็เป็นอันไม่คิดหลักการที่ข้าพเจ้ามีความประสงค์อยู่เหมือนกัน

ข้าพเจ้าจึงเห็นควรโน้มน้าวตามความประสงค์ของผู้ก่อการยึดอำนาจนั้นได้ เพื่อหวังความสงบราบคาบในประเทศ ข้าพเจ้าได้พยายามช่วยเหลือในการที่จะรักษาความสงบราบคาบ เพื่อให้การเปลี่ยนแปลงอันสำคัญนั้นเป็นไปโดยราบรื่นที่สุดที่จะเป็นได้ แต่ความพยายามของข้าพเจ้าไร้ผล โดยเหตุที่ผู้ก่อการเปลี่ยนแปลงการปกครอง หาได้กระทำให้บังเกิดเสรีภาพในการเมืองอย่างสมบูรณ์ขึ้นไม่ และมีได้ฟังความคิดเห็นของราษฎรอย่างแท้จริง

จากรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับจะพึงเห็นได้ว่า อำนาจที่จะดำเนินนโยบายต่าง ๆ นั้นจะตกอยู่แก่คณะผู้ก่อการ และผู้สนับสนุนที่เป็นพวกพ้องเท่านั้น มิได้ตกอยู่แก่ผู้แทนราษฎรซึ่งได้เป็นผู้เลือก เช่นในรัฐธรรมนูญฉบับชั่วคราว แสดงให้เห็นว่าถ้าผู้ใดไม่ได้รับความเห็นชอบของผู้ก่อการ จะไม่ให้เป็นผู้แทนราษฎรเลย รัฐธรรมนูญฉบับถาวรได้มีการเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้นตามคำร้องขอของข้าพเจ้า แต่ก็ยังให้มีสมาชิกซึ่งตนเลือกเข้ากำกับอยู่ในสภาผู้แทนราษฎรครึ่งหนึ่ง

การที่ข้าพเจ้าได้ยินยอมให้มีสมาชิกสองประเภท ก็โดยหวังว่าสมาชิกประเภทที่สองซึ่งข้าพเจ้าตั้งนั้น จะเลือกบุคคลที่รอบรู้การงาน และชำนาญในวิธีดำเนินการปกครองประเทศโดยทั่ว ๆ ไป ไม่จำกัดว่าเป็นพวกใดคณะใด เพื่อจะได้ช่วยเหลือนำทางให้แก่สมาชิกซึ่งราษฎรเลือกตั้งขึ้นมา

แต่ครั้นเมื่อถึงเวลาที่จะตั้งสมาชิกประเภทที่สองขึ้น ข้าพเจ้าหาได้มีโอกาสแนะนำในการเลือกเลย และคณะรัฐบาลก็เลือกเอาแต่เฉพาะผู้ที่เป็นพวกของตนเกือบทั้งนั้น มิได้คำนึงถึงความชำนาญ นอกจากนี้ คณะผู้ก่อการบางส่วนได้มีความคิดที่จะเปลี่ยนแปลงโครงการเศรษฐกิจของประเทศอย่างใหญ่หลวง

ซึ่งเกิดแตกร้างกันขึ้นเองในคณะผู้ก่อการและพวกพ้อง จนต้องมีการปิดสภาและงดใช้รัฐธรรมนูญบาง มาตราตามคำแนะนำของคณะรัฐบาลซึ่งถือตำแหน่งอยู่ในเวลานั้น ทั้งนี้เป็นเหตุให้มีการปั่นป่วนในการเมือง ต่อมาพระยาพหลฯ กับพวกก็กลับเข้าทำการยึดอำนาจโดยกำลังทหารเป็นครั้งที่สอง และแต่นั้นมา ความหวังที่จะให้การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ เป็นไปโดยราบรื่นก็ลดน้อยลง

“เนื่องจากเหตุที่คณะผู้ก่อการมิได้กระทำให้มีเสรีภาพในการเมืองอันแท้จริง และประชาชนไม่ได้โอกาส ออกเสียงก่อนที่จะเปลี่ยนหลักการและนโยบายอันสำคัญ ซึ่งมีผลได้ผลเสียแก่พลเมือง รัฐบาลก็ไม่ ยินยอม และแม้แต่การประชุมในสภาผู้แทนราษฎรในเรื่องสำคัญ เช่น เรื่องคำร้องขอต่าง ๆ ของข้าพเจ้า สมาชิกก็มิได้มีโอกาสพิจารณาเรื่องโดยถ่องแท้ และละเอียดลเอียดเสียก่อน เพราะถูกเร่งรัดให้ลงมติอย่าง รีบด่วนภายในวาระการประชุมเดียว

นอกจากนี้รัฐบาลได้ออกกฎหมาย ใช้วิธีปราบปรามบุคคล ซึ่งถูกกล่าวหาว่าทำผิดทางการเมือง ใน ทางผิดความยุติธรรมของโลก คือไม่ให้โอกาสต่อสู้ในศาล มีการชำระโดยคณะกรรมการอย่างลับโดยไม่ เปิดเผย ซึ่งเป็นวิธีการที่ข้าพเจ้าไม่เคยใช้ ในเมื่ออำนาจลทธิชาตยังอยู่ในมือของข้าพเจ้าเอง และ ข้าพเจ้าได้ขอร้องให้เลิกวิธีนี้ รัฐบาลก็ไม่ยอม”

“ข้าพเจ้าเห็นว่า รัฐบาลและพวกพ้องใช้วิธีการปกครองซึ่งไม่ถูกต้องตามหลักการเสรีภาพในตัว บุคคล และหลักความยุติธรรมตามความเข้าใจ และยึดถือของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่สามารถยินยอม ให้ผู้ใด คณะใด ใช้วิธีการปกครองอย่างนั้นในนามของข้าพเจ้าต่อไปได้”

“ข้าพเจ้ามีความเต็มใจที่จะสละราชสมบัติอันเป็นของข้าพเจ้าอยู่แต่เดิมให้แก่ราษฎรโดยทั่วไป แต่ ข้าพเจ้าไม่ยินยอมยกอำนาจทั้งหลายของข้าพเจ้าให้แก่ผู้ใด คณะใดโดยเฉพาะ เพื่อใช้อำนาจนั้น โดยลทธิชาต และโดยไม่ฟังเสียงอันแท้จริงของประชาราษฎร”

“บัดนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า ความประสงค์ของข้าพเจ้าที่จะให้ราษฎรมีสิทธิออกเสียงในนโยบายของประเทศ โดยแท้จริงไม่เป็นผลสำเร็จ และเมื่อข้าพเจ้ารู้สึกว่ บัดนี้เป็นอันหมดหนทางที่ข้าพเจ้าจะช่วยเหลือ หรือ ให้ความคุ้มครองแก่ประชาชนได้ต่อไปแล้ว ข้าพเจ้าจึงขอสละราชสมบัติและออกจากตำแหน่งพระมหากษัตริย์ แต่บัดนี้เป็นต้นไป

ข้าพเจ้าขอสละสิทธิของข้าพเจ้าทั้งปวง ซึ่งเป็นของข้าพเจ้าอยู่ในฐานะที่เป็นพระมหากษัตริย์ แต่ ข้าพเจ้าสงวนไว้ซึ่งสิทธิทั้งปวงอันเป็นของข้าพเจ้าแต่เดิมมาก่อนที่ข้าพเจ้าได้รับราชสมบัติสืบสันตติวงศ์”

“ข้าพเจ้าไม่ประสงค์ที่จะบ่งนามผู้หนึ่งผู้ใดให้เป็นผู้รับราชสมบัติสืบสันตติวงศ์ต่อไป ตามที่ ข้าพเจ้ามีสิทธิที่จะได้ตามกฎหมายแต่ยบาลว่าด้วยการสืบสันตติวงศ์

“อนึ่ง ข้าพเจ้าไม่ประสงค์ที่จะให้ผู้ใดก่อการไม่สงบขึ้นในประเทศ เพื่อประโยชน์ของข้าพเจ้า ถ้าหาก มีใครอ้างใช้นามของข้าพเจ้า ฟังเข้าใจว่ามีได้เป็นไปโดยความยินยอมเห็นชอบ หรือความสนับสนุนของ ข้าพเจ้า”

“ข้าพเจ้ามีความเสียใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ไม่สามารถจะยังประโยชน์ให้แก่ประชาชนและประเทศชาติ ของข้าพเจ้าต่อไป ตามความตั้งใจและความหวังซึ่งรับสืบต่อกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษ ยังได้แต่งตั้งสัตยาธิษฐาน ขอให้ประเทศสยามจงได้ประสบความเจริญ และขอให้ประชาชนชาวสยามจงได้มีความสุขสบาย”

พระปรมาภิไธย

วันที่ ๒ มีนาคม ๒๔๗๗

เวลา ๑๓.๕๕ น. (ในอังกฤษ)

กลืนอายุเพด็จการ

รัฐบาลได้ทำการเลือกบุคคลที่เป็นพรรคพวกของตน หรือผู้ที่สนับสนุนตน และเลือกบุคคลที่เป็นข้าราชการประจำ ทหารและตำรวจซึ่งรัฐบาลสามารถที่จะสั่งและบังคับบัญชาได้ เข้ามาดำรงตำแหน่งสมาชิกในสภาสูง ซึ่งมีเสียงเป็นครึ่งหนึ่งของรัฐสภา นั่นก็หมายความว่า รัฐบาลมีอำนาจในการบังคับบัญชาสมาชิกในสภาสูง และสามารถกุมเสียงในรัฐสภาไว้ได้เต็มที่ เป็นเหตุให้รัฐบาลสามารถทำอะไร ๆ ได้ตามชอบใจ จึงได้บังเกิดรัฐบาลเผด็จการ รัฐบาลที่กำจัดศัตรูฝ่ายตรงกันข้ามด้วยการขังคุก เนรเทศ และประหารชีวิตบุคคลซึ่งไม่มีความผิด รัฐบาลที่คุกคาม ชูเชิญ และลิดรอนสิทธิเสรีภาพของประชาชน และรัฐบาลที่ถืออำนาจกอบโกยโกงกินทรัพย์สินของชาติและประชาชน โดยไม่พรั่นพรั้งต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ใด ๆ

สาเหตุการเกิดปฏิวัติ

รัฐบาลต่าง ๆ ซึ่งไม่เป็นที่พึงประสงค์ของประชาชนเหล่านี้ จะถูกโค่นล้มได้ด้วยการปฏิวัติ การปฏิวัติซึ่งเกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่านี้ แต่แรกเริ่มผู้ทำการปฏิวัติก็ดูมีท่าทีว่าจะมีอุดมคติอันดีเลิศ ในอันที่จะกอบกู้ประเทศชาติและอารังไว้ซึ่งสิทธิเสรีภาพของประชาชน นาน ๆ ไปก็บังเกิดความโลภโมโทสัน และมีวเมมาในลาภ ยศ สรรเสริญ อุดมคติอันสูงสุดที่เคยยึดมั่นไว้ก็ค่อย ๆ เลือนหายไป

นักโทษการเมือง

ในที่สุดหลวงมหาสิทธิโวหาร (สอ เศรษฐบุตร) ได้ถูกคณะกรรมการศาลพิเศษ อันมีพลตรีพระยาประเสริฐสงครามเป็นประธาน ตัดสินจำคุกตลอดชีวิต เมื่อวันที่ ๗ กันยายน พ.ศ.๒๔๗๗

ในการถูกตัดสินจำคุกตลอดชีวิตนั้น สอ เศรษฐบุตร ไม่รู้สึกประหลาดใจอย่างใดในคำพิพากษานั้น เพราะคาดคิดอยู่แล้ว แต่ข้อที่ทำให้เขาสลัดหลุดหูลิ้นหวังก็คือ ความเห็นประชาชน

สอ เศรษฐบุตร บนเกาะตราดในฐานะนักโทษการเมือง
เมื่ออายุ 38 ปี ในปี พ.ศ. 2484

ขณะนั้น ที่พากันเห่อต่อการปกครองระบอบใหม่ และนิยมชมชื่นในรัฐบาลคณะราษฎร ขณะเดียวกันประชาชนก็มีความประหวั่นพรั่นพรึงในวิธีการอันรุนแรง ที่รัฐบาลใช้กำจัดและคุกคามผู้เป็นปฏิปักษ์ทางการเมือง ทั้งนี้เป็นเหตุให้รัฐบาลคณะราษฎรสามารถกุมอำนาจทางการเมืองและการปกครองไว้ได้อย่างมั่นคงเกินกว่าที่ สอ เศรษฐบุตร จะคาดถึง

ข้าพเจ้า (พิมพ์วัลค์ เสถบุตร) เคยถาม สอ เสถบุตร ว่า ทำไมถึงไม่คิดหนีทั้ง ๆ ที่รู้อยู่ดีว่าสักวันหนึ่งเขาคงจะต้องถูกรัฐบาลจับกุม สอ เสถบุตร ตอบว่า “ที่ไม่หนีก็เพราะคิดว่า รัฐบาลซึ่งใช้อำนาจปกครองโดยไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรมเช่นนั้นย่อมจะอยู่ไปได้ไม่นานอย่างไรเสียก็ต้องถูกโค่นอำนาจลงไม่ช้า” แต่ “ไม่ช้า” ของเขานั้นเป็นเวลาถึง ๑๑ ปี แห่งความทุกข์ทรมานอย่างสาหัส (จบตอนที่ ๒)

พิมพ์วัลค์ เสถบุตร ผู้เรียบเรียง

๘๘ สอ เสถบุตร ออกจากคุกเมื่อ พ.ศ.๒๔๘๗ จึงได้รู้ว่าจอมพลป.พิบูลสงคราม “ท่านผู้นำ” ในขณะนั้นได้ปฏิวัติอักษรภาษาไทย ตัดอักษรที่มีรากมาจากภาษาบาลี สั้นสกฤต เช่น ท ฒ ณ ฐ ศ ษ ห ฯลฯ ชื่อของเขาในหนังสือพจนานุกรมที่ออกจำหน่ายแพร่หลายอยู่ในขณะนั้นได้เขียนวิปริตไปตามสมัย นามสกุล “เศรษฐบุตร” ได้เขียนว่า “เสถบุตร” (เมื่อพจนานุกรมได้จำหน่ายแพร่หลายไปในชื่อราชการขณะนั้น เขาจึงคงชื่อสกุลนั้นตลอดมา) ๙

จากใจถึงใจ

“เราคิดอะไร” จะครบรอบ ๑๘ ปี ในฉบับที่ ๒๖๗ ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๕๕ นี้ เพื่อสื่อสำนึก ขอบคุณมวรสมาชิก และผู้มีอุปการคุณที่ช่วยสนับสนุนให้กำลังใจเราตลอดมา สำนักพิมพ์จึงได้จัดพิมพ์ หนังสือ “ฉีกหน้าสัตว์ในร่างมนุษย์” มอบเป็นบรรณาการ

“ฉีกหน้าสัตว์ในร่างมนุษย์” -อรรถาธิบายธรรมะโดยพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ เป็นการเจาะลึกขยาย รายละเอียดความเป็นสัตว์ (สัตว์โอปปาติกะ) นานาชนิด ทั้งสัตว์นรกสัตว์เทวดาทางจิตวิญญาณ ซึ่ง กบดานนิ่งลึกซ่อนพรางอยู่ในตัวเรา จนตัวมันกับตัวเราแทบจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และพาเราทุกข์ พาลังคมโลกทุกข์ อีกทั้งเวียนว่ายวัฏสงสารไม่สิ้นสุด ต้องมาศึกษา รู้จักหน้าค่าตามัน และลงมือฝึกฝน เข้มขันไปตามลำดับขั้น จึงจะเลื่อนชั้นมีฝีมือฆ่าสัตว์ได้เก่งขึ้น จนกระทั่งฆ่าสัตว์ร้ายหยาบ กลาง ละเอียด ตายสนิท เพราะศาสนาพุทธเท่านั้นที่มีการศึกษากิเลสสัตว์โอปปาติกะล้างสังโยชนสิ้นสะอาด

มอบแต่สมาชิกเป็นบรรณาการในรูปเล่มปกอ่อนปกแข็ง ๑๖ หน้ายกพิเศษ

ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสาระด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือลงโฆษณาองค์กร หน่วยงาน ตามรายละเอียดดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ X ๒๗๐ มม.	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “ถ้าไม่ออกบจะไมพบสังจะ” ขนาดหนังสือ ๑๕๐ X ๒๑๐ มม.
๔ สี	๔ สี
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-	ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐.-
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-	ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐.-
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.-	ปกหลังใน ๘,๐๐๐.-
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐.-	หน้าสาม ๑๒,๐๐๐.-
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐.-	เนื้อใน ๑ หน้า ๕,๐๐๐.-
๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.-	๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐.-
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาว-ดำ	ขาว-ดำ
ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑ หน้า ๓,๐๐๐.-
ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แคมฟรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

สั่งจองโฆษณาติดต่อ :

นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ , ๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

● สำนักพิมพ์ก้านแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร./แฟกซ์ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๖๒)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“**ที่พึง**”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“**ทิวฐธัมมิกัตถประโยชน์**” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“**ประโยชน์ปัจจุบัน**” ทั้งที่เป็น**โลกียประโยชน์** ไปกระทั่งถึงที่เป็น**โลกุตระประโยชน์** ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า“**กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน**”นั้น เป็นฉันทิ และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง**ทิวฐธัมมิกัตถะประโยชน์** คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ “**สมขีวตา**” อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“**จุดต่าง**”นี้สำคัญของความเป็น“**อารยชน**” กับ“**ปฤชชน**”หรือ“**กัลยาณชน**” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงถึง“**หลักคิด**”หรือ“**การคำนวณ**”ของ“**ปัญญาโลกิยะ**” ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ“**ปัญญาโลกุตระ**” ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ“**อารยบุคคล**”ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว** แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น“**โสดาบัน**”ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุลักษณะสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง“**สัมมาทิวฐิ**” นั้น ยิ่งบรรลุลักษณะ“**โลกุตระ**” ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี“**สัมมาอาชีพ**” ชนิดเป็น“**บุญนิยม**” สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ“**อารยบุคคล**”จะมี“**ปัญญาโลกุตระ**” เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น“**กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน**” ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ“**บุญนิยม**” บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น“**บุญ**”จึงไม่เพียงเป็น“**บุญ**”แค่“**โลกิยธรรม**”เท่านั้น ยังมี“**บุญ**”ที่เป็น“**โลกุตระธรรม**” ซึ่งมีคุณพิเศษของ“**โลกุตระสังคัจจะ**” อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน“**โลกุตระธรรม**”จะไม่มี“**บุญ**”แบบ**โลกิยธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง“**บุญ**”ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังคัจจะ** และมีทั้ง“**บุญ**”แบบ**โลกิยธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า“**โลกุตระธรรม**”จะต้องเป็น“**บุญ**”ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด“**โลกุตระสังคัจจะ**”**ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ“บุญนิยม**”

เราได้รับฟังถึง“**ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม**”มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง“**แนวคิด**”เล่นๆ หรือเป็นแค่“**ตรรกะ**”อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปไม่ได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น“**บุญนิยม**” ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง“**ความแตกต่าง**”ของ“**ทุนนิยม**”กับ“**บุญนิยม**” ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า“**ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข**” สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุลักษณะจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง“**จวนใจ**” หรือเพราะ“**ไร้ทางออก**” หรือ“**สุดทุกข์สุดฝืนทน**”แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุลักษณะยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุลักษณะสูงเพียงพอ ก็จะต้อง“**ตั้งตนอยู่บนความลำบาก**”(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ “**กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น“**มัชฌิมาปฏิปทา**”ในประเด็น“**มัชฌิมาปฏิปทา**” ที่หมายความว่า “**การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป**”นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน“**มัชฌิมาปฏิปทา**”นี้เป็น“**ประเด็นสำคัญมาก**”สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า “**การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป**”(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น“**หยาบที่สุด**”เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น“**ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง**”

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์” ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโง่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะที่เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้งถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ทีนี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุตระมขั้นปรมัตถ์จะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้กับประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลึบมาทิวถี่ว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

เห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชฌฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา ฯลฯ

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนาสาน์ ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกกาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก”สำเร็จลง ณ ที่นั้นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

ถ้า“ออกฉาน”ที่ยังไม่มี“ผล”ถึงขั้น“นิโรธ” ก็เป็นแค่“ออกฉาน”แต่ละ“ฉาน” ยังไม่มี“นิโรธ” เช่น ทำฉานได้แค่“ฉาน ๑” และ“เข้าฉาน”(อุปสัมปชชติ)ได้ยังไม่สัมบูรณ์ใน“ฉาน ๑” จนกว่าจะ“ออกฉาน ๑”(ภูฐาน)หรือ“ล่วงพ้นฉาน ๑”(สมตีกมตติ) ก็คือ “ออกฉาน ๑”แล้ว“เข้าฉาน ๒”(อุปสัมปชชติ) ยังไม่ถึงขั้นได้“นิโรธ”จนกว่าจะถึง“ฉาน ๔”จึงจะมีภาวะพื้นฐานแห่ง“นิโรธ”หรือ“นิพพาน” เพราะ“อุเบกขา”คือพื้นฐานของนิพพาน เริ่มเป็นผลของ“ความสงบ” แต่ยังไม่แคล้วคล่องยังไม่แกร่งถึงขีดจะเรียกว่า“นิโรธหรือนิพพาน”โดยภาษา

หรือ“กัจจกสิลา”ได้ยังไม่ดีพอ ยังมี“วสี”(ความชำนาญ แคล่วคล่อง)ไม่บริบูรณ์

“วสี๕”ได้แก่ ๑.อาวัชชนะ(ขั้นต้นของฌานและพิจารณาความเป็นฌาน) ๒.สมาปัชชนะ(การเข้าฌานหรือเข้าถึงความเป็นฌานได้เจริญขึ้นดีขึ้นแคล่วคล่องขึ้นเรื่อยๆ) ๓.อธิกฺขญาณะ(การสังสมผลฌานให้ตกผลึกตั้งมั่นขึ้นในจิต) ๔.วุฏฺฐญาณะ(การออกฌานหรือล่องพ้นจากฌานขึ้นต่ำสู่ฌานชั้นสูงขึ้น) ๕.ปัจจุเวกขณะ(การพิจารณาตรวจสอบทบทวนความเป็นฌานให้ครบสุดสมบูรณ์)

ถ้าครบสุดในความเป็น“รูปฌาน ๔”ถือว่าบริบูรณ์ใน“ผลสมาบัติ”ของ“ฌาน” ถ้าครบสุดในความเป็น“อรุปรฌาน๔”ถือว่าบริบูรณ์ใน“ผลสมาบัติ”ของ“นิโรธ”

ผู้ฝึกปฏิบัติจนเจริญใน“วสี ๕”นี้ จิตจะมีคุณพิเศษ “องค์ ๓” ได้แก่ **ปริสุทธโร**(จิตสะอาดจากกิเลส) **สมาทิโต**(จิตนั้นเป็นฌานตั้งมั่นสำเร็จจบแล้ว) **กัมมณีโย**(จิตส่วนที่เป็นปัญญา และส่วนที่เป็นเจโตได้เจริญยิ่งขึ้น จนตั้งมั่นสามารถทำงานได้อย่างเป็น“พลัง ๔”ไปตามระดับแห่งฐานะ)

ซึ่งความบริบูรณ์แท้ๆของคุณพิเศษแห่งจิตที่เป็น“ฌาน”เป็น“นิโรธ”นั้น ก็คือ“องค์ ๕”แห่ง**อุเบกขา** ตามที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ดังที่เคยอ้างถึงบ่อยๆนั่นเอง เป็นสุดยอดแห่ง**สัมมาฌาน**และ**สัมมาสมาธิ**ทีเดียว ได้แก่**ปริสุทธา**(สะอาดผ่องแผ้วจากกิเลส) **ปริโยทาทา**(ยังคงสะอาดผ่องแผ้วได้เสมอแม้จะทำงานอนุโลมปฏิบัติอยู่กับสังคมมากขึ้นก็เก่งขึ้นๆ) **มฺหุ**(จิตเจริญเป็น“จิตหัวอ่อน”ยิ่งๆขึ้น ปัญญาที่แว่วไว ยิ่งขึ้นๆ เจโตก็ปรับได้เร็วอ่อนไวไม่แข็งกระด้างในการอนุโลมปฏิบัติกับสภาพที่เหมาะสมควรได้ยิ่งๆขึ้น) **กัมมัญญา**(การทำงานเป็นพหุชนิตาย, พหุชนสุชายะ, โลกานุกัมปายะได้เจริญเหมาะสมยิ่งขึ้น ตีวิเคราะห์ยิ่งๆขึ้น) **ปภัสสรา**(แม้จะมีชีวิตทำงานทำการสัมผัสสัมพันธ์กับอะไรต่ออะไรอย่างไรๆ ที่สุด“จิต”ก็ยังคงผุดผ่องโยงโยไสสะอาดอยู่ตลอดไปอยู่เสมอ)

ซึ่งเป็นคุณสมบัติของผู้มีฌานที่มีจิตเป็น**อุเบกขา** อันมี**คุณพิเศษ**คือ“**องค์ ๕**”ที่เติมไปด้วยพลังขยันชวนชวามมีกะจิตกะใจ มีเมตตากรุณาแท้จริง เพราะประกอบไปด้วยภูมิโลกุตระปัญญาหรืออาริยปัญญา และไม่มีอคติ จึงเป็น**คนผู้“สงบ”**ที่**ทำการงานอันทรงคุณค่าด้วยจิตที่ไม่สู้ไม่ทุกข์**(อุเบกขา)แต่**เบิกบานร่าเริงด้วยอิทธิบาท จะไม่ใช่“ความสงบ”ที่หลงติดหยุดติดนิ่งติดอยู่**

สงบชนิดที่หยุดอยู่นิ่งๆที่อยู่ หรือสงบแบบเฉยเมย คุณพิเศษของ“**อุเบกขา**”ใน“**ฌาน**”แบบพุทธที่เป็น**“สัมมาฌาน-สัมมาสมาธิ”**นั้น **วิเศษเกินสามัญ**

แม้จะเป็น“**นิโรธ**”ซึ่งเป็น“**ความสงบ**”(บัสสัทธิ)แบบพุทธ สงบชั้น“**กิเลสดับสนิท**”ทีเดียว ก็เป็นผู้มี“**นิโรธ**”ที่**“ไม่สู้ไม่ทุกข์”**(อุเบกขา) อันมี**คุณพิเศษ**คือ“**องค์ ๕**”ที่เติมไปด้วยพลังขยันชวนชวามมีกะจิตกะใจ มีเมตตากรุณาแท้จริง เพราะประกอบไปด้วยภูมิโลกุตระปัญญาหรืออาริยปัญญา และไม่มีอคติ แต่มี“**องค์ ๕**”เติมซึ่ง**ไม่ใช่ผู้**อยู่ในสภาพมี“**นิโรธ**”แล้ว หรือถึงขั้นมี**“สัญญาเวทิตนโรธ”**แล้ว **“นั่งดับนั่งเฉย”**ไม่รู้อะไรเลย ทำการทำงานอะไรไม่ได้ นั่นมันคือ **“มิจจานโรธ”**

แต่เป็นผู้ที่อยู่ในสภาพที่มี“**นิโรธ**”ที่เติมไปด้วยชีวิตตื่นรู้เบิกบานอยู่อย่างลึ้มตามอิริยาบถคนปกติ ทวารทั้ง ๖ ทำงานเป็นธรรมชาติสามัญ นี่คือ **“สัมมานโรธ”** ที่สำคัญ**“สัญญาเวทิตนโรธ”**เป็นของศาสนาพุทธแท้ๆ **ไม่มีในศาสนาอื่น “สัญญาเวทิตนโรธ”แบบพุทธที่สัมมาทิฏฐินั้นไม่ใ้**คนที่มี“**นิโรธ**”ชนิดดับมีดับดับดำ(กิดนะ)ไปหมดทั้งจิต กลายเป็นคน**“ไม่มีความรู้ตัว ไม่มีความรู้สึกใดๆ ไม่มีเวทนา-สัญญา-สังขารแต่อย่างใด**

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๗ ข้อ ๕๑๗ พระสารีบุตรตอบคำถามท่านพระอานนท์ไว้ เป็นการยืนยันลักษณะของ**“สัญญาเวทิตนโรธ”**ได้อย่างชัดเจน

สมัยหนึ่งท่านพระสารีบุตร อยู่ ณ พระวิหารเชตวัน อารามของท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐี ฯลฯ ท่านพระอานนท์ได้เห็นพระสารีบุตรมาแต่ไกลจึงกล่าวกะท่านพระสารีบุตรว่า **“อาวุโสสารีบุตร อินทรีย์ของท่านผ่องใสหนัก(มุชฉณโณ ปริโยทาท) สีหน้าของท่านหมดจดผ่องใส วันนี้ท่านพระสารีบุตรอยู่ด้วยวิหารธรรมอะไร?”**

ท่านพระสารีบุตรตอบว่า **อาวุโส** ดังเราจะบอก **เราเข้าสัญญาเวทิตนโรธ(สัญญาเวทิตนโรธัง อุปสัมปชชะ) เพราะล่วงแนวสัญญานาสัญญาตนฌานเสียได้ โดยประการทั้งปวงอยู่** **อาวุโส (๑)เรามีได้คิดอย่างนี้ว่า เราเข้าสัญญาเวทิตนโรธอยู่(สัญญาเวทิตนโรธัง สมาปชชามิติ) หรือว่า (๒)เราเข้าสัญญาเวทิตนโรธแล้ว(สัญญาเวทิตนโรธัง สมานโนติ) หรือว่า (๓)เราออกจากสัญญาเวทิต**

นิโรธแล้ว(สัญญาเวทิตนินโรธัง วุฏฐิติตติ)

แท้จริง ท่านพระสารีบุตรถอนอหังการ มมังการ และมานานุสัยออกได้นานแล้ว ฉะนั้นท่านพระสารีบุตร จึงมีได้คิดอย่างนี้ว่า เราเข้าสัญญาเวทิตนินโรธอยู่ หรือว่า เราเข้าสัญญาเวทิตนินโรธแล้ว หรือว่า เรา ออกจากสัญญาเวทิตนินโรธแล้ว

นั้นก็หมายความว่า พระสารีบุตรท่านได้รับผลที่เป็น“นิโรธ”มานานแล้ว ท่านไม่มีอะไรจะต้องทำเพื่อ บรรลุ“นิโรธ”นั้นอีกแล้ว ท่านเสร็จเรื่อง“นิโรธ”นี้แล้ว มันก็เสร็จไป มีผลสัมบูรณ์แล้ว ไม่ต้องทำกันอีก เสร็จ กิจที่จำต้องฝึกต้องเป็นอย่างนั้นกันอีก นี้ประเด็นหนึ่ง

และอีกประเด็นหนึ่ง ภาวะ“นิโรธ”ของพุทธนั้น ไม่จำเป็นที่จะต้อง“เข้านิโรธอยู่”ซึ่งเป็นการเข้าเพื่อจะ ต้อง“ออกจากนิโรธ” หรือ“เข้านิโรธแล้ว”แล้วก็ต้อง “ออกจากนิโรธ”นั้นกันแล้วๆเล่าๆทำแล้วเลิกแล้วทำใหม่ แต่ภาวะ“นิโรธ”ของพุทธ คือ“ดับกิเลส”กระทั่ง “กิเลสดับสนิท”ไม่เกิดอีก ก็สำเร็จเสร็จสิ้นจบสัมบูรณ์ ไม่ใช่เรื่อง“เข้า”เรื่อง“ออก”อะไรอย่างนั้น เพราะนิโรธ พุทธ ไม่เหมือน “นิโรธ”ลัทธิอื่นที่ไม่ใช่แบบพุทธ

คำว่า “เข้า”ที่แปลจากคำบาลีที่ว่า“อุปสัมปชชะ” นี้ ในความหมายของพุทธคือ ภาวะ“เข้าสู่ภาวะกิเลสดับ เมื่อดับสำเร็จแล้วถาวรกิเลสทั้งหมดไปเลย ไม่มีกิเลสให้ ดับอีกแล้ว” ก็ไม่ต้องทำอะไรเพื่อดับกิเลสอีก

ซึ่งไม่ใช่ภาวะ“เข้าสู่การดับจิตหรือดับความรู้สึก ของตนเองไม่ให้จิตทำหน้าที่รู้” แต่“จิต”มันก็ต้องกลับ ออกมาทำหน้าที่รับรู้ ก็ไม่มี“นิโรธ”นั้นแล้ว หากจะมี “นิโรธ”อย่างนั้นอีกก็ต้องทำการ“เข้านิโรธ”อีกใหม่

และไม่ใช่ภาวะ“เข้า” แล้วก็ต้อง“ออก” แต่เป็นภาวะของผู้“ได้รับ”หรือ“บรรลุ”ซึ่งผลนั้นๆ เพราะภาวะกิเลสดับสิ้นแล้ว-กิเลสดับไม่มีแล้ว อันคือ ภาวะของ“นิโรธ”นั้นท่านได้ทำสำเร็จเสร็จสิ้นลง แล้วสัมบูรณ์ จึงไม่มีอะไรให้ทำเพื่อความเป็น“นิโรธ”อีก พุทธินำมาชดๆก็คือ นิโรธหรือ“ความดับ”ที่เป็น “สัญญาเวทิตนินโรธ”นี้ ไม่ใช่การเข้า-การออก และ ไม่ใช่การเข้าแล้ว-การออกแล้วจากภาวะ“นิโรธ” แต่เป็น ภาวะการปรากฏความเป็น“นิโรธ”นั้นในตน เพราะ

ท่านเดินทางไปถึง“ภาวะนั้น” ภาวะนั้นจึงเป็นจึงมีในตน และจบสิ้นเสร็จเรื่องนิโรธของท่านแล้ว ซึ่งไม่ใช่เรื่อง “การเข้า” แล้วก็ต้องมี“การออก”อะไรอย่างนั้นอีก

สัญญาเวทิตนินโรธ คือ “การกำหนดรู้”(สัญญา) ภาวะนิโรธจบด้วย“สติปัญฐาน ๔”จนครบ“อรุณภาพ ๔” ผู้ปฏิบัติให้บรรลุ“ฌาน-นิโรธ-สมาธิ”เจริญได้ เท่าใดๆ จะสูงสุดแห่งที่สุดปานใดๆอีก หากได้ถึงขั้นมี “วสี ๕”ครบสัมบูรณ์ในความเป็น“ฌาน ๔”ก็ดี ได้ ความเป็น“ฌาน”ถึงขั้นสัมบูรณ์ด้วย“วสี ๓” หรือได้ ความเป็น“สมาธิ”ก็ตาม ไม่ต้องเข้าฌาน ไม่ต้องออก ฌาน หรือไม่ต้องเข้านิโรธ ไม่ต้องออกนิโรธ เช่นกัน

ไม่ต้อง“ออกจาก”ฌานนั้น ไม่ต้อง“ออกจาก” นิโรธนั้นแต่อย่างใด ทว่าฌานและนิโรธนั้นยังปฏิบัติ “จิต”ให้มีความเจริญฌานและนิโรธยิ่งตกลึกแข็งแรง เป็นสัมมาสมาธิ จิตที่ตั้งมั่นยิ่งขั้นคือ“ฌานและนิโรธ”

และ“ความสงบ”นี้คือ“ความไม่ทุกข์ไม่สุขในจิต” ซึ่งเป็น“อุเบกขา”ที่มีคุณสมบัติ ๕ ได้แก่ ปริสุทธา-ปริโยทาทา-มฤ-กัมมัณญา-ปกติสราอยู่ตลอดเวลา จึงเป็น “ความสงบ”ที่พิเศษ เพราะเป็นอุเบกขาที่มี“องค์ ๕”อัน เป็น“คุณพิเศษ”บริบูรณ์อยู่เป็นปกติกับชีวิต ไม่ใช่ “ความสงบ”ที่หมายเอาแค่“ความเยียบ” หรือหมายเอา “การอยู่เฉยๆนิ่งๆ” หรือการไม่สนใจอะไรเลย

แต่เป็น“ความสงบ”ที่ยิ่งสงบแนบแน่นแนวนแน่น (อัปหนา)ด้วยจิตมีคุณสมบัติที่ตั้งมั่น(สมาธิ)ยิ่งๆขึ้น และ ยังมีประสิทธิภาพแห่ง“คุณสมบัติ ๕”นั้นสูงขึ้นไป นั่นคือ ยิ่งเชี่ยวชาญ ยิ่งชำนาญพิเศษยิ่งๆขึ้นไปตามบารมี

ไม่ใช่ต้อง“ออกจากฌาน” หากจะมี“ฌาน”อีกก็ต้อง กลับวนไปปฏิบัติเพื่อ“เข้าฌาน”แล้วก็“ออก”อีก และถ้า จะ“เข้าฌาน”ใหม่ ก็ปฏิบัติใหม่อีก มีแต่“เข้าๆ-ออกๆ ไม่รู้เสร็จ ไม่ยั่งยืนเป็นปกติประจำชีวิตไปได้ทุกเวลาสักที

เช่น เมื่อ“เข้าฌาน ๑”ได้ ก็“สงบ”สำเร็จระดับต้นมี คุณภาพหรือคุณสมบัติที่ชื่อว่า“คุณพิเศษ”(อุตริมนุสสรรม) เริ่มเข้ากระแสโลกุตระภูมิ นั่นคือ คุณก็ได้“หลุดพ้น” หรือ“ล่วงพ้น”ออกมาจากโลกธรรมได้เป็นขั้นๆ หรือหลุด พ้น“ออกมาจาก”โลกีย์ระดับนั้นๆได้จริง

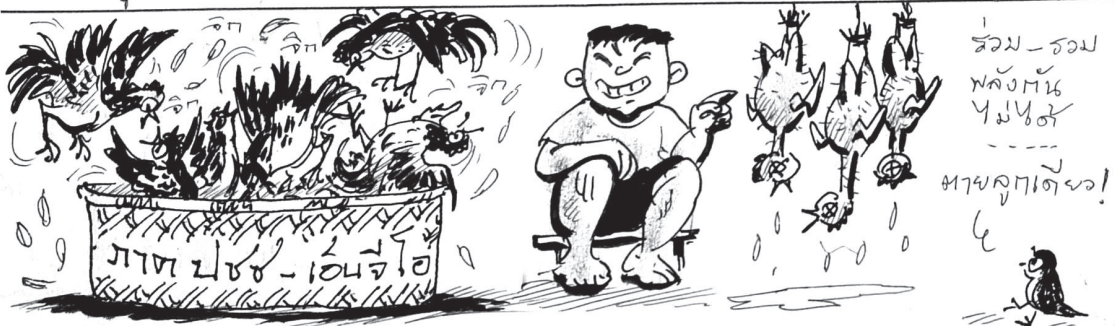
๒ [มีต่อฉบับหน้า]

มาตลอด ๒๐๐๐ ปี สัมผัสชาชยันตี ด้วยกาาร.....

มีชาชยันตีได้...
มีชาชยันตีได้...
เมานชยันตีเข้ามา...
...นงน่นมาก!

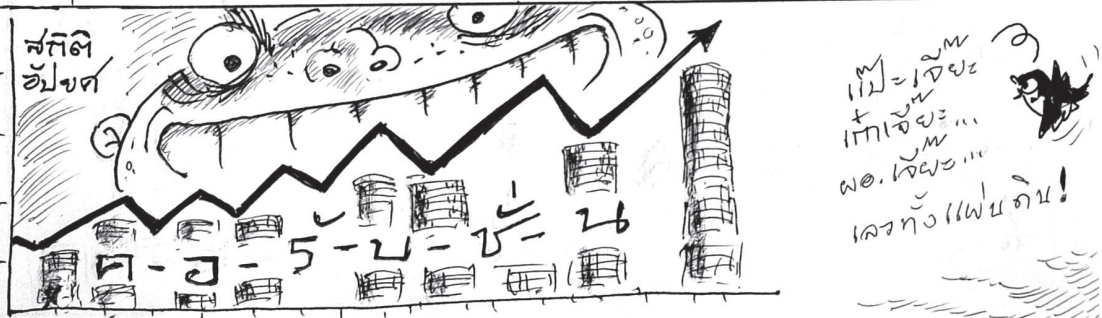
๑. มุ่งเอาชนะใจคน เพราะชนะใจไม่ยั่งยืนเท่าที่ชนะใจตนเอง

ล้อม-ล้อม
พดิ่งพัน
ยามช้อ

หาขลุ่ยได้งอ!

๒. มุ่งให้ข้อกัณฑ์กันข้อกันแคะกัน เพราะรวมกันแน่นสาอยู่ กะเสาะกันเราสหาย!

แม่=ใจ
+ กะใจ
= ...
พอ.ใจ
= ...
เลวทั้งแผ่นดิน!

๓. มาตรฐ่มงขจัด "ตอรับชั้น - ตอรับชั้น - เละตอรับชั้น"

สามเลื้อ
สองเกอ
อยู่ในนี้
ท่าสนง
ชนะ
ไปออก
ขวานพ
.....
พด

๔. มาศาศาสนา วัดวาอาราม สวดพร - ศพ. เพาพร - สอนเทศน์พร!

● ต่อจากฉบับที่ ๒๖๒

● พระโพธิสัตว์ คือ สัตว์ชนิดใดเล่าพระเจ้าข้า ?

พระพุทธเจ้าอมิตาภพุทธทรงพร้อมพระเนตรลง
ตรัสตอบด้วยพระคาถาว่า

พระโพธิสัตว์ คือ ผู้ที่ละเลยแล้วซึ่งตนเอง

หลงลืมแล้วซึ่งตนเอง

ท่านถือเอากายของสัตว์โลกเป็นกำเนิด

เพื่อร่วมทุกข์กับสรรพสัตว์

ท่านคือผู้ปลดปล่อยโลก

ท่านทำลายความมืดมิดด้วยแสงสว่าง

ไม่ว่าสถานการณ์จะคับแค้นเพียงใด

โพธิสัตว์ก็ยังคงทำหน้าที่ของตนต่อไป

เพื่อยังความสว่างแก่ชาวโลก

ความทุกข์ยากและบาปกรรม

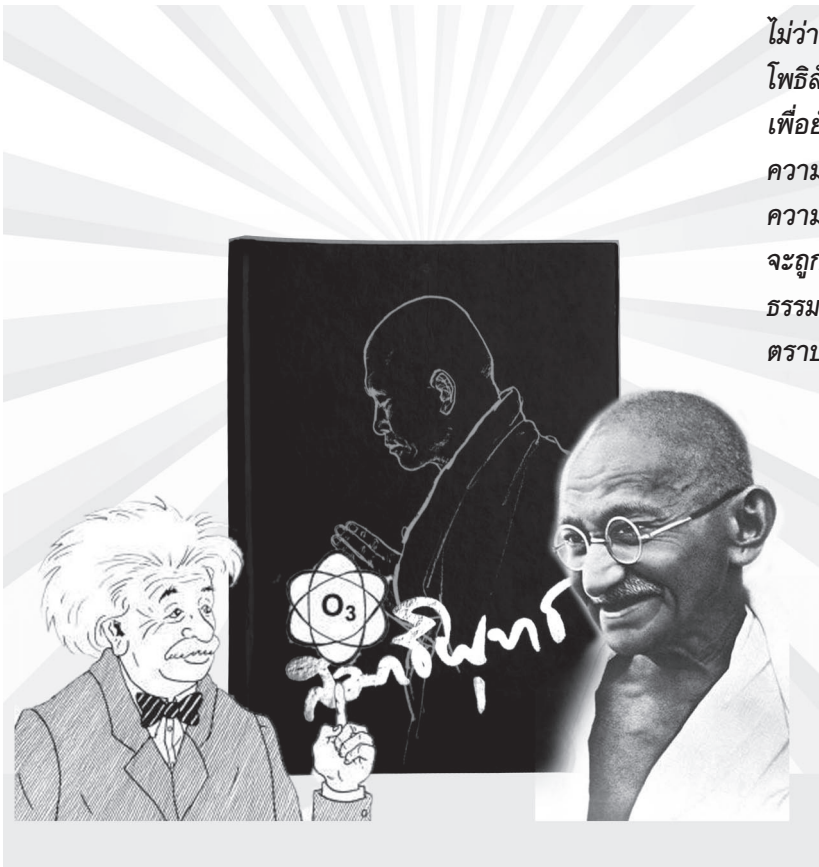
ความชั่วร้ายและความอยุติธรรม

จะถูกขจัดออกไป

ธรรมะจะส่องแสงเจิดจ้าเหนือหมู่มชนในโลก

ตราบไต่ที่พระโพธิสัตว์ยังดำรงอยู่

(จากหนังสือ โพธิสัตว์ธรรม)

โพธิสัตว์บนดิน - โพธิสัตว์เหนือโลก

ตอน ๗

ความวิเศษของชีวิตไอน์สไตน์

ความหวานชื่นและความขมขื่นนั้น
เกิดจากผู้อื่นกระทำต่อเรา
แต่ความแข็งแรงแห่งจิตใจเรานั้น

เกิดขึ้นด้วยความมานะ อดทน

และความพยายามของเราเอง

เป็นเรื่องน่าละอายเหลือเกิน

ที่ข้าพเจ้าได้รับความรักและความเคารพนับถือ

มากมาย

จากผลงานและการกระทำ
ซึ่งส่วนใหญ่แล้วเกิดจากแรงบันดาลใจผลักดัน
ให้กระทำ

โดยสัญชาตญาณในตัวของเขาตัวเอง
แต่ถึงกระนั้น ลูกศรแห่งความริษยาและ
เกลียดชังก็ยังพุ่งตรงมาใส่เขาพ่อเจ้าด้วย๑*
แต่ก็ไม่สามารถทำอันตรายแก่เขาพ่อเจ้าได้
เพราะความริษยาและเกลียดชังนั้น
อยู่ในอีกโลกหนึ่งซึ่งเป็นโลกที่เขาพ่อเจ้าไม่เคย
เกี่ยวข้องกับ

ความพิเศษของชีวิตคานธี

เขาพ่อเจ้าไม่เคยอวดอ้างว่าตนเองมีสิ่งใดพิเศษกว่า
ผู้อื่น เขาพ่อเจ้ามิใช่ศาสดาพยากรณ์ เขาพ่อเจ้าเป็นผู้
แสวงหาลัทธิธรรม ด้วยความเจียมใจ เจียมกาย และ
มีความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาลัทธิธรรมให้จนพบ

.....จะเห็นได้ว่าเขาพ่อเจ้านั้นหาใช่เป็นนายไม่ หาก
เป็นคนใช้ของอินเดียและของมนุษยชาติ โดยผ่าน
การเป็นคนใช้ของอินเดีย และเป็นคนที่เจียมใจ
เจียมกาย คนใช้ที่ตื่นนอน ต้อลู และยังหนีความผิด
พลาด บกพร่องไปไม่พ้น

เขาพ่อเจ้าทราบดีว่า ทางที่เขาพ่อเจ้าจะต้องเดินต่อ
ไปนั้นจะทรมานดาร เขาพ่อเจ้าจะต้องลดตนเอง ให้
เหลือแค่ศูนย์ ตราบใดที่คนเรายังไม่ทำตนให้เป็นคน
สุดท้าย ในบรรดาเพื่อนมนุษย์ด้วยกันแล้วไซ้
ทราบนั้นเขาจะไม่มีทางบรรลุความหลุดพ้นได้
อหิงสาเป็นขอบเขตสุดท้ายแห่งการเจียมใจเจียมกาย

เขาพ่อเจ้าไม่ปรารถนาที่จะได้ชื่อเสียงหรือ
เกียรติยศใด ๆ สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องตกแต่ง
ประจำสำนัก ของพระราชชา เขาพ่อเจ้าเป็นคนรับใช้
ของชาวมุสลิม ชาวคริสต์ และชาวปาเลสไตน์ เช่น
เดียวกับที่เป็นคนรับใช้ของชาวฮินดู คนรับใช้นั้น
ต้องการเพียง ความรัก ความเมตตา หาใช่
เกียรติยศหรือชื่อเสียงไม่ และทราบดีที่เขาพ่อเจ้า
เป็นคนรับใช้ที่ซื่อสัตย์ ตราบนั้นเขาพ่อเจ้าก็คงได้รับ
ความรัก ความเมตตาเป็นแน่นอน

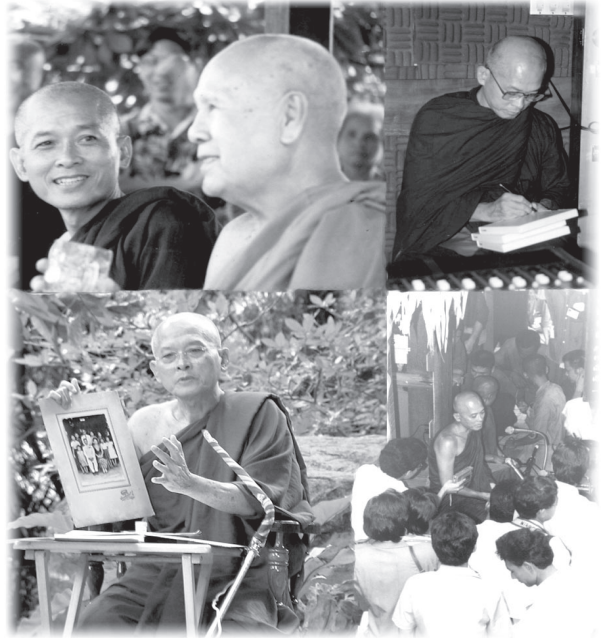
แม้เขาพ่อเจ้ารู้สึกเจ็บปวดกับชีวิตที่โดดเดี่ยว
ในวัยเด็กอยู่บ้าง

แต่เมื่อเติบโตขึ้นชีวิตกลับเต็มไปด้วย
ความท้าทาย สนุกสนาน ...**ชีวิตนี้วิเศษจริง !**
(I live in that solitude which is painful in youth,
but delicious in the years of maturity.)

๑.* โอน์สไตน์ถูกตามล่าจากนาซีจนมีการตั้งคำหว่าตี
เยอรมัน แต่เมื่อหนีมาอยู่ที่อเมริกา ก็ถูกเจ้าหน้าที่ เอฟบีไอ.
ขึ้นบัญชีดำเอาไว้เพราะความที่เขาพ่อเจ้าจะไม่ได้ ถ้ามีการใช้
อำนาจของรัฐเข้ามาลิดรอนสิทธิเสรีภาพของประชาชน

ความวิเศษของชีวิตสมณะโพธิรักษ์

ข้าพเจ้าได้ดิบได้ดีวิเศษยิ่ง ๆ ขึ้น
หรือเป็นคนที่น่านับถือเคารพได้นั้น
ไม่ใช่เพราะการเป็นผู้ชียินยัน “ความถูกต้อง”
ให้ใคร ๆ รู้ได้หลากหลายแล้ว ๆ เล่า ๆ นั้นดอก !
แต่...เพราะข้าพเจ้าน้อมรับ “ความผิดพลาด”
และมีการแก้ไขในแต่ละครั้งแต่ละคราวของ
ข้าพเจ้าจากทั้งผู้หวังดี
และทั้งศัตรูผู้หวังร้ายแท้ ๆ นั้นต่างหาก.
๑๗ พ.ค. ๒๕๒๖

จุดจบของ.....ไอน์สไตน์

ชื่อเสียงของไอน์สไตน์เป็นผลพลอยได้จากผลงานอันยิ่งใหญ่ของเขา ไอน์สไตน์ไม่ได้ทะเยอทะยานในชื่อเสียงหรือมั่งคั่งใหญ่ใฝ่สูง ไอน์สไตน์เป็นคนรักสันโดษ แม้จะเป็นที่รู้จักไปทั่วโลก แต่เขาก็มีเพื่อนสนิทไม่กี่คน อินเฟลด์ สหายของไอน์สไตน์กล่าวว่า “ไอน์สไตน์เป็นนักวิทยาศาสตร์ที่สนใจแต่การค้นพบทางวิทยาศาสตร์เท่านั้น ไม่ได้หวังผลอื่นใดที่ได้จากงาน”
เมื่อมีคนถามว่า อะไรเป็นอุดมการณ์ของนักวิทยาศาสตร์ ไอน์สไตน์ตอบว่า “คนเฝ้าประกาศา” ซึ่งก็หมายถึงผู้ชี้ทาง หรือผู้นำทางซึ่งให้แสงสว่าง ไอน์สไตน์กล่าวว่า “การสังเกตการณ์ความจริงอย่างตรงไปตรงมา เป็นแรงดึงดูดอย่างมหัศจรรย์สำหรับชีวิตของข้าพเจ้า”

ในปี พ.ศ. ๒๔๙๑ แพทย์ได้ตรวจพบว่าเส้นเลือด aorta ที่หล่อเลี้ยงหัวใจไอน์สไตน์ มีอาการบวมเป่งเป็นถุงบ่งโลหิต ไอน์สไตน์จึงเริ่มเขียนพินัยกรรมโดยได้กำหนดให้มหาวิทยาลัย Hebrew เป็นสถานที่เก็บต้นฉบับงานเขียนทุกชิ้นของเขา

ในวันที่ ๑๑ เมษายน พ.ศ. ๒๔๙๔ ไอน์สไตน์ได้เขียนจดหมายที่ถือว่าเป็นผลงานด้านสันติภาพชิ้นสุดท้ายถึง Bertrand Russell แห่งอังกฤษ

และบอกว่ายิวดีร่วมลงนามสนับสนุนให้ทุกชาติไม่ใช้ระเบิดปรมาณูในการยุติข้อขัดแย้งใด ๆ

และอีก ๒ วันต่อมา คือในวันที่ ๑๓ เมษายน ไอน์สไตน์มีอาการปวดท้องมาก ในวันที่ ๑๕ ญาติ

จึงพา เขาเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาล

เมื่อวันที่ ๑๗ เมษายน โอนัสโตมีอาการ เส้นเลือดในช่องท้องโป่งพอง (AAA - abdominal aortic aneurysm) แตกและเลือดไหลภายใน แต่เขาปฏิเสธรับการเข้าผ่าตัดและได้บอกว่า

“ข้าพเจ้าต้องการจากโลกนี้ไปตามเวลาที่ ข้าพเจ้าต้องการ การทำให้ชีวิตยืนยาวออกไป โดยไม่เป็นไปตามธรรมชาตินั้น เป็นชีวิตที่ไม่มีรสชาติ ข้าพเจ้าได้ทำในส่วนที่เป็นของ ข้าพเจ้าซึ่งได้บรรลุเสร็จสิ้น และก็ถึงเวลา แล้วที่จะต้องจากโลกนี้ไป ซึ่งข้าพเจ้าต้องการ จากไปอย่างงดงาม”

“I want to go when I want. It is tasteless to prolong life artificially. I have done my share, it is time to go. I will do it elegantly.”

โอนัสโตน์สิ้นชีวิตในโรงพยาบาลพรินสตัน เมื่อเวลา ๑.๑๕ นาฬิกา ของเช้าวันที่ ๑๘ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๙ รวมอายุได้ ๗๖ ปี โอนัสโตน์เป็นคนที่ไม่กลัวความตาย เขาเคยเขียนไว้ว่า “การกลัวความตายคือความกลัวที่ไม่มีเหตุผลที่สุดในบรรดาความกลัวทั้งปวง”

“ความตายของเราไม่ใช่การสิ้นสุดของชีวิต ถ้าเราสามารถสืบทอดไปยังเด็กของเราและคนรุ่นต่อ ๆ ไป สำหรับพวกเขาทั้งหลายนั้นก็คือเรา นี้เอง ร่างกายของเรา (แต่ละชาติ) เป็นเพียงใบไม้แต่ละใบที่เหี่ยวแห้งบนต้นไม้แห่งชีวิต”.

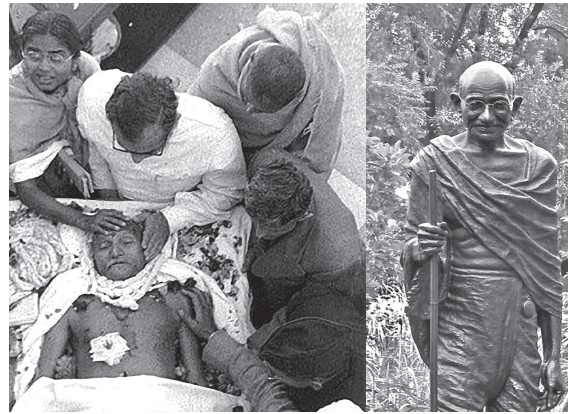
ในวันที่เสียชีวิต นางพยาบาลที่เฝ้าอยู่เล่าว่า เขามีสติดีมาก และได้พยายามพูดอะไรออกมา สองสามคำ แต่เป็นภาษาเยอรมันซึ่งพยาบาลฟังไม่ออก แล้วเขาก็จากไปอย่างสงบ พร้อมทั้งเศษกระดาษแผ่นหนึ่งที่เต็มไปด้วยการคำนวณ เรื่องสนามเอกภพ และการรวมแรงในจักรวาลไว้ข้าง ๆ เติง

โอนัสโตน์ได้ทิ้งมรดกทางวิทยาศาสตร์และปรัชญาไว้ให้คนรุ่นหลังมากมาย ร่างกายของเขา ถูกเผาอย่างไม่มีพิธีรีตองตามความต้องการของ

เขาเอง ถ้าองค์กรได้ถูกนำไปโปรยในสถานที่ที่ไม่ต้องการให้คนรับรู้ โอนัสโตน์ผู้ยิ่งใหญ่ของโลกได้จากโลกไปแบบง่าย ๆ ตามความต้องการของเขาเอง

“ผมต้องการที่จะเผาเพื่อให้ประชาชนจะได้ไม่ต้องมาทำพิธีเคารพกระดูกของผม”

จุดจบของ.....มหาตมะ คานธี

มูลเหตุที่ข้าพเจ้าแนะนำให้เพื่อนร่วมชาติของเรา ใช้ข้อหิงสาเป็นอาวุธต่อสู้เพื่ออิสรภาพ มิใช่เป็นเพราะ ข้าพเจ้าเห็นว่าประชาชนของเราอ่อนแอ ไม่มีกำลัง และไม่เคยได้รับการฝึกหัดให้ใช้อาวุธ แต่เป็นเพราะประวัติศาสตร์ได้สอนข้าพเจ้าว่า การใช้กำลังและความเคียดแค้น ไม่ว่าจะเพื่อเหตุหรือภาระหน้าที่ที่ประเสริฐสุดเพียงใดก็ตาม มิแต่จะก่อให้เกิดการใช้กำลัง และยังทำให้เกิดความเคียดแค้นมากขึ้นเป็นลำดับ การใช้กำลังจะไม่ก่อให้เกิดความสงบสุข ตรงกันข้าม การใช้กำลังมิแต่จะทำลายความสงบสุข และก่อให้เกิดความวุ่นวายโดยไม่มีที่สิ้นสุด

ข้าพเจ้าเชื่อในศาสนแห่งลัทธิที่ศาสนทุกองค์ ประกาศไว้ในโลกนี้ ข้าพเจ้าสวดมนต์ ไหว้พระอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันว่า จะไม่ขอโกรธซึ่งผู้ใดที่นินทาว่าร้ายข้าพเจ้า แม้ข้าพเจ้าจะต้องตกเป็นเหยื่อของกระสุนปืน ของผู้ที่ต้องการเด็ดชีวิตข้าพเจ้า ก็ขอให้ข้าพเจ้าได้มีสติระลึกถึงพระนามของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ชะตาชีวิตออกจากร่าง ข้าพเจ้าเต็มใจ

ที่จะให้ประวัติศาสตร์บันทึกข้าพเจ้าไว้ในฐานะผู้ลวงโลก มาตราว่าขณะที่กำลังสิ้นใจอยู่นั้น ข้าพเจ้าจะได้เอ่ยวาจาใด ๆ ในทำนองตำทอหรือ โกรธเคืองผู้ที่ปลิดชีวิตข้าพเจ้า (ว่ากันว่า ตอนที่มหาตมา คานธีถูกคนร้ายยิงอย่างเฉาชนและกำลังสิ้นใจอยู่นั้น คำพูดที่ออกจากปากของท่านก็คือ “เฮ ราม” : ผู้แปล)

อหิงสาที่ข้าพเจ้าได้ให้บรรดาธิบายมาตามนัยข้างต้นนี้ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ อหิงสาของคนกล้า นั้นมีอยู่ในตัวข้าพเจ้าล่ะหรือ? ตอบคำถามข้อนี้ ความตายของข้าพเจ้าเท่านั้นที่จะให้คำตอบได้ หากข้าพเจ้าถูกฆ่าและสิ้นใจลง ด้วยคำสวดมนต์ ให้พรแก่ฆาตกรติดอยู่บนริมฝีปาก พร้อมทั้งรำลึกถึงพระผู้เป็นเจ้าของใจ เมื่อนั้นแหละอหิงสาที่มีอยู่ในตัวข้าพเจ้าจึงจะได้ชื่อว่าเป็นอหิงสาของคนกล้า

ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะตายอย่างผู้แพ้ หรือตายอย่างผู้ที่หมดสมรรถภาพในการประกอบภารกิจ กระสุนปืนเพียงนัดเดียวอาจจะจบชีวิตข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเผชิญกับสภาวะการณ์เช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะหายใจเฮือกสุดท้ายขณะที่ปฏิบัติหน้าที่

ในอดีตเคยมีคนปกป้องร้ายข้าพเจ้า แต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้ทรงปกป้องรักษาข้าพเจ้าไว้ ทุกรายนี้ หากจะมีใครสักคนหนึ่งยิงข้าพเจ้าจนถึงแก่ความตาย โดยเชื่อว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นการช่วยกำจัดคนชั่ว ให้สูญสิ้นไปจากแผ่นดิน ใครคนนั้นจะมีได้ฆ่าคานธีคนที่แท้จริง หากแต่จะฆ่าคานธีคนที่ในทัศนะของเขา เขาถือว่าเป็นคนชั่ว

หากข้าพเจ้าถึงแก่กรรมด้วยการเจ็บไข้ได้ป่วยที่ยืดเยื้อ หรือแม้แต่เพียงด้วยพิษของผี หรือลิวกัดตาม ขอให้ท่านถือว่าเป็นหน้าที่ของท่านที่จะต้องประกาศให้โลกทราบ ว่า คานธีหาใช่เป็นคนของพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ดังที่เขาอ้างไม่ (คนของพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าจะต้องประกอบภารกิจจนกระทั่งจบชีวิต)

แม้ว่าการประกาศเช่นนี้จะทำให้คนไม่พอใจท่านก็ตาม วิญญาณของข้าพเจ้าจะเป็นสุขมาก

หากท่านกระทำเช่นนี้ได้ โปรดบันทึกไว้ด้วยว่า หากข้าพเจ้าจะต้องตายด้วยกระสุนปืน ดังที่มีผู้พยายามปลิดชีวิตข้าพเจ้าด้วยการขว้างระเบิดไม่กี่วันมานี้ หากกระสุนปืนต้องกายข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าไม่ร้องเลย ตรงกันข้าม ข้าพเจ้ากลับเอ่ยนามพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ขณะที่หายใจเฮือกสุดท้าย หากทำได้เช่นนี้เท่านั้น ข้าพเจ้าจึงจะได้ชื่อว่าเป็นคนของพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าตามที่ได้อ้างไว้ (หมายเหตุ : คานธีพูดเช่นนี้ในคืนวันที่ ๒๙ มกราคม พ.ศ. ๒๔๙๑ ซึ่งเป็นเวลาไม่ถึง ๒๔ ชั่วโมง ก่อนที่ท่านจะถูกยิงถึงแก่กรรม)

หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ตายไปแล้ว ไม่มีผู้ใดคนเดียวที่จะเป็นตัวแทนของข้าพเจ้าอย่างครบถ้วน แต่ข้าพเจ้าคงจะได้ทิ้งสิ่งละอันพันละน้อยไว้กับหลาย ๆ ท่าน หากแต่ละท่านจะได้คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมเป็นอันดับแรก ประโยชน์ของส่วนตัวนั้นเอาไว้เป็นอันดับหลังสุด ข้าพเจ้าก็มั่นใจว่า ช่องว่างอันจะเกิดจาก การตายของข้าพเจ้านั้นคงจะมีไม่มากนัก

ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะเกิดใหม่ แต่ถ้าหากจะต้องเกิดใหม่ ข้าพเจ้าก็ขอเกิดเป็นคนในวรรณะศูทร (วรรณะที่ต่ำด้อยของอินเดีย) ทั้งนี้เพื่อจะได้มีส่วนแบ่งในความทุกข์ยาก โศกเศร้า และเหยียดหยามที่พวกเขาเหล่านั้นได้รับในชีวิต และเพื่อข้าพเจ้าจะได้มีความพากเพียรเพื่อปลดปล่อยตนเอง และเขาเหล่านั้น ให้พ้นออกจากสภาพอันน่าเวทนาดังกล่าว

จุดจบที่ไม่จบของ..... สมณะโพธิรักษ์

ลูเวลา ๒ นาฬิกา ของวันอังคารที่ ๒๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๓ ตรงกับวันแรม ๖ ค่ำ เดือน ยี่ ปีกจอ ข้าพเจ้าลุกขึ้นมา เดินออกจากห้องนอนเข้า ห้องน้ำทำธุระเบา และ ณ บัดนั้นเอง ขณะที่ ข้าพเจ้าปฏิบัติธุระนั้น ณ ทันทินั้น ความสว่างใด ๆ ก็บังเกิดขึ้นกับข้าพเจ้า กังขาสุดท้ายที่ยังมีรู้ได้ก็ ลึกลง จบลง ณ ตรงนั้น ณ บัดนั้น ด้วยเวลานั้น

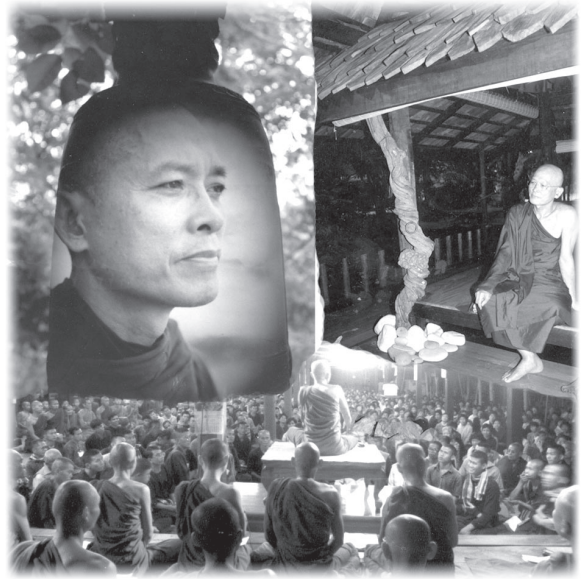
ความสว่างที่เกิดขึ้นในจิต เป็นอาการสว่าง อาการโล่ง อาการหลุด ที่มันบรรยายออกมาเป็น ภาษาไม่ถูก รู้ว่าตนโล่งไปหมดเหมือนเปิดโลก รู้ได้ ณ บัดนั้นอย่างน่าประหลาดที่สุดว่า เราลึนกังขา

ข้าพเจ้าจึงได้แจ้งกับใจว่า อาการที่พระอานนท์ ท่านทราบได้ด้วยตน เมื่อขณะท่านเพ่งเพียรจนสุดที่ แล้ว จนขณะสุดท้ายแห่งความเพียรได้หมดลง เอนกายจะทอดตัวลงนอน และระหว่างครึ่งนั่ง ครึ่งนอนนั้น อาการที่ท่านรู้ว่า ท่านลึนกังขา พัน อวิชชานั้น แต่ก่อนแต่ไรมา ข้าพเจ้าก็ได้แต่สงสัย อยู่ครุกรามครันว่า ท่านรู้กันได้อย่างไร? และรู้ได้เสีย ด้วยว่า “ลึนอวิชชาในตน”

มันจะรู้ได้อย่างไรกันว่า ลึน “อวิชชา” ข้าพเจ้า นึกสภาพนั้นไม่ออก นึกสภาพนั้นไม่เห็น ไม่เห็นจริง ๆ แม้อาการที่พระสารีบุตรท่านถึง ท่านรู้ได้ในขณะที่ ท่านถวายงานพัดพระพุทธร่องค์กิติ หรือท่านอื่น ๆ ที่ ถึงในขณะอื่นใดก็ตาม ปรากฏว่าทุกท่านรู้ได้ทันที รู้ ทันควันที่ท่านจบที่ท่านลึนอวิชชาลง รู้บัดนั้น รู้ขณะ นั้น ได้ในบัดนั้น

แต่ก่อนร้อนอะไร ข้าพเจ้าให้สงสัย ให้มงาย เอาจริง ๆ ว่า มันจะรู้ได้ยังไงกันหนอ แต่ท่านก็ ยังยืนยันกันมามากมายหลายท่านเหลือเกินว่า สภาพนี้ เป็นสภาพรู้ เป็นสภาพเกิดขึ้นเมื่อใด ก็ เป็น “ปัจฉัตตัง เวทิตตัพโพ วิญญูหิ” ที่ไม่ต้องมี ใครบอกเลย และต้องรู้ทันทีในขณะนั้นทันทีด้วย

มาบัดนี้ ข้าพเจ้าจึงพอจะเข้าใจอาการนั้นได้ ด้วยตน แต่อย่าเพิ่งรีบคิดว่าข้าพเจ้าเป็นอรหันต์ละ ข้าพเจ้ารู้ดีว่า ข้าพเจ้าเป็นอรหันต์หรือเปล่า แต่

อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าก็ได้ลึนหนึ่งแน่นอน

และต่อจากนั้น เมื่อข้าพเจ้ากลับไปนอนรำลึก ถึงสภาพนี้อย่างปิติไปครู่ใหญ่ จึงได้ตัดลึนใจหลับ และตั้งใจจะตื่นสัก ๓ นาฬิกาครึ่ง ขึ้นมาปฏิบัติ กิจวัตรตนตามที่เคย ระหว่างหลับจึงได้นิมิตว่า ข้าพเจ้าไปสู่อุทยานที่เคยรักคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้ที่ยัง อยู่ห่างไกลธรรมอยู่มาก และข้าพเจ้าพ้นออกจาก บ้านนั้น ไม่พบหญิงนั้นดอก และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ไป เพื่อหาผู้ใด เพียงผ่านเข้าไปเท่านั้น แต่เมื่อพ้น ออกมาแล้ว ไฟก็ไหม้ไหม้บ้านนั้นขึ้น ข้าพเจ้าจึง คิดว่า ควรจะเข้าไปช่วยเหลือบ้านที่ถูกไฟไหม้ นั้น เพราะเป็นบ้านของคนที่ข้าพเจ้าเคยรัก แต่แล้วใน จิตก็ล้านี้กออกมาว่า ไม่ถูกหรือ และเมื่อมองเลย บ้านหลังนั้นไปสู่อีกไฟไหม้บ้านอื่นอยู่ด้วยทั้งนั้น ผู้คนอยู่กลางไฟอีกมากมาย ข้าพเจ้าจะช่วยคนที่ เคยรักคนเดียวนั้นไม่สมควร ถ้าจะช่วยก็ต้องช่วย ทั้งลึน

นิมิตนั้น ข้าพเจ้าตื่นขึ้นมาตามเวลาที่ตั้งใจก็แจ้ง ใจได้ว่า คืออะไร? และก็มีสมมติฐานของข้าพเจ้า แล้ว ทุกอย่างก็คงจะเป็นไป ข้าพเจ้าจะไม่ขอลึน “ตณหา” จนทราบนิรันดร หากไม่เป็นไปดังสมมติฐาน ของข้าพเจ้า ณ ตรงบัดนี้ (๑๘ ม.ค. ๒๕๑๓ จาก **บันทึกในหนังสือ คนคืออะไรทำไมสำคัญนัก ? ขณะที่ยังเป็นฆราวาส**) ๓ อ่านต่อฉบับหน้า

กำปั้นทุบดิน

● ดังนั้น วิมุตติมีบทะ

ภาพเอเอสทีวีผู้จัดการสุดสัปดาห์

ถึง ๒๖๐๐ ปี สัมพุทธชยันตีมีปาฏิหาริย์ ณ ๒๕๕๕ ประเทศมีปัญหาต้องพาปฏิวัติ!

ไปไม่เป็น เห็นนรกแปดด้าน

เมืองไทยใหญ่อุดม ดินดีสมเป็นนาสวน ถึงวันนี้กลับเกิดวิกฤต ข้าวยากหมากแพง จนร้องโวยวายแม่เจ้า แพงทั้งแผ่นดิน ยิ่งลักษณะเถื่อนกว่าแค่รู้สึกกันไปเอง ในช่วงเปิดเทอมพอดี ของใช้แพงขึ้นทุกอย่าง ถูกลงก็มี นายว่าชี้ข้าพลอยผลมโระงว่าเป็นอุปาทานหมู่...

คนซื้อต่อแหลเสี่ยเคย เลยโบายบายป้ายสินนั้นนี้ ไม่มีผิดหน้าที่ตัวเองชอบแข่งกระแคะไปวัน ๆ ตามประสาดีต้องสมองกลวงคอ - นก - ริด

เวรกรรมวิปริตประเทศ ๖๕ ล้านคน ได้หญิงอย่างนางบูไม่รู้โอ้ไหนโอ้ไหนขึ้นแทนนายกา หุ่นเซดพิลึกดี ที่เปลี่ยนระบบตั้ง ๘๐ ปี วันนี้ได้ประชาธิปไตยยตีเปรดดังที่เห็น

เมื่อยังเลือกตั้งอย่างทุเรศ แค่เศษเงินทุ้มซื้อเสียงใช้ยึดอำนาจรัฐผ่านสภาควายได้สบายมาก คำเตือนอย่าเลือกสัตว์เข้าสภา อีกเสียงร้องโหวตโนไม่ดังพอ เราท่านจึงหนีไม่พ้นรัฐบาลอับริยไปจัญโรมา จนต้องจมปลักดักดานกับการเมืองโสโครกนี้ไปอีกนานถึงไหนเอ่ย...

อย่างไรก็ดี ทุกสิ่งต้องเปลี่ยนผ่าน คินมิตมิดที่สุดยอมถึงจุดพลิกผันเป็นวันสว่างไสว ไม่นานเกินแรงผลักดัน ยิ่งผู้มีอำนาจจลาจลจัดเต็มหนักเท่าไหน ยิ่งเร่งวันซุดหลุมฝังตัวเร็วไวขึ้นเท่านั้น

เพียงชอบด้วยกฎหมาย ใช้ถูกต้องเป็นธรรม

เป็นเรื่องเศร้าสลด ที่การเมืองมักถือเอาแต่ชอบด้วยกฎหมาย ถือว่าถูกต้องเต็ม ๆ แล้วรัฐบาลจึงชอบใช้อำนาจกฎหมายตามอำเภอใจ ยังมีเสียงข้างมากในสภา หรือเผด็จการรัฐสภา เช่นรัฐบาลเพื่อไทยกำลังฉวยโอกาสแก้ไขเอาคืนทุกอย่างโดยไม่ฟังเสียงประชาชน เพื่อพรรคจะยึดประเทศ ตั้งรัฐไทยใหม่เบ็ดเสร็จยั่งยืน

ประชาธิปไตยตัวแทนขึ้นแทนชี่คอกดหัวตัวการแบบนี้ มันก็หลอกคนไทยพวกไม่รู้ทันเหมือนควายหน้าโง่

แท้จริงแล้ว การเมืองเป็นเรื่องของประชาชนเต็มใจเลือกตัวแทนขึ้นไปรับใช้งานดูแลบ้านเมือง ผู้รับใช้จะมาใหญ่กว่าตัวการเจ้าของอำนาจอับริยไทยได้อย่างไร

ประชาชนตัวการจึงสามารถรวมหัวใช้สิทธิ์บังคับกำกับตัวแทนได้ตลอดเวลา

เหนือฟ้ายังมีฟ้า เหนือรัฐสภายังมีสภามา
ประชาคมต่าง ๆ ดังที่ขบวนการกลุ่มนานากำลัง
ขับเคลื่อนเพื่อเปลี่ยนผ่านการเมืองโดยสันติเวลานี้

เพราะฉะนั้น กฎหมายอันเป็นธรรมแก่
สาธารณชนหนาแน่น ย่อมควรเคารพพิทักษ์
ในวันนี้อย่างหน้า สำหรับกฎหมายใช้โกงบ้านเมือง
โดยพวกมากลากนางโจร แบบนั้นช่างมารดร
มันต้องล้ม ไม่เอาไว้ทำบิดาต่อไปเด็ดขาด

นั่นคือการตีแผ่ทางกฎหมาย เพื่อปฏิเสธ
กฎหมายโจร จึงต้องเกิดขึ้นหนีไม่พ้น ดัง
ปรากฏการณ์อารยะขัดขืน เช่น ชุมนุมพันธมิตร
๑๙๓ วัน ลันตี อหิงสา โอโหสิ แม้จะต้องเสียชีวิต
บาดเจ็บพิการ ก็ไม่มีแก่แค่น เผาเมืองฆ่า ใครลัก
น้อย นับเป็นผลงานสุดยอดปฏิวัติที่ยิ่งใหญ่
ไม่ใช่เล่น ๆ ในยุคโคตร ๆ เห็นกงจักรเป็นดอกบัว

**การถืออำนาจเป็นธรรมดังที่พวกบ้าอำนาจ
เลือกปฏิบัติ สร้างปัญหาอยู่ตลอด จนวุ่นวาย
ไม่เสร็จ ก็เพราะอันธพาลศรีธนญชัยนี้แหละ**

ในทางตรงกันข้าม ผู้มีใจเป็นธรรม ใช้ธรรม
เป็นอำนาจ หรือธรรมาธิปไตย ทุกอย่างโปร่งใส
ถือเอาประโยชน์สาธารณะเป็นที่ตั้ง การเมือง
ย่อมพลิกโฉมจากสงครามฟาดฟันอำนาจผล
ประโยชน์ กลายเป็นเรื่องเสียสละ กล้าจน กล้าให้
ขยัน สร้างสรร สร้างมิตร มีชีวิตประเสริฐ

อนึ่ง ประเด็นทางสองแพร่ง ณ เวลานี้ คือ
คนไทยถูกแบ่ง จะเลือกข้างอำนาจทุนนิยม
สามารถตามทักษิณ เอาเงินเป็นใหญ่ก็แบบหนึ่ง
หรือจะเชื่อในหลวงถือเศรษฐกิจพอเพียง ตามหลัก
ที่ทรงประกาศ เราจักครองแผ่นดินโดยธรรม

ส่วนใครจะเลือกทางไหนต่างก็เป็นคนไทยด้วย
กัน ให้พิสูจน์ความจริงไป โฉนดต้องฆ่าแกงกันด้วย
ท่านว่า สามัคคีมีได้ในความขัดแย้งที่พอเหมาะ

แม้กระทั่งตัวทักษิณเองอยากจะทำเรื่องดีจะขาด
ขนาดบอกเลื้อยแดงให้ถอย เมื่อ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๕ งาน
รำลึก ๒ ปีขบวนการเลื้อยแดง ทักษิณช็อกเลื้อยแดงว่า

“คนเลื้อยแดงเป็นคนพาเรือส่งผมถึงฝั่งแล้ว ต้อง
หยุด อย่าแบกเรือพาผมเดินทางต่อ เพราะผมจะนั่งรถ
ขึ้นเขาเอง ภารกิจคนเลื้อยแดงได้สิ้นสุดลงแล้ว...”(๕๕๕)

ชัดเจนใหม่ว่า ทักษิณเหลี่ยมจัดใช้อำนาจทาง
กฎหมายผ่านระบบสภา พร้อมกับใช้อำนาจเลื่อน
ปลุกเลื้อยแดงป่วนเผาบ้านเมือง ซึ่งอำนาจรัฐ
ผ่านเลือกตั้งสำเร็จ เลื้อยแดงกลายเป็นส่วนเกิน
เท่ากับเสร็จนามาโคถึก เสร็จศึกฆ่าขุนพล
เลื้อยแดงโดนถีบหัวเรือเมื่อส่งทักษิณขึ้นฝั่งแล้ว

อย่างไรก็ดี ทักษิณเอาเปรียบคนติดคุกทั่ว
ประเทศ คือไม่ยอมรับผิดชอบ ไม่ยอมติดคุก แล้วจะ
ใช้อำนาจแก้ผิดตัวเองให้เป็นศูนย์ จัดเต็มสอง
มาตรฐานเมื่อไหร่ เกิดเรื่องแน่ ฟังโรงชื้อแป
บ้านเมือง ดอกเตอร์ทุกสำนักในแผ่นดิน จะ
รู้จักสำนักหน้าทอนใดบ้าง หรือว่าทุระไม่ใช่
ไม่ขอเปลืองตัว ไร้ปากเสียงเฉกโคกระบือ
สังคมยอมเลวระยาเพราะตีหน้าเอาตัวรอดแม้
ยอดเลว ใช้ยอดตีตามกวีชี้เมาเอาเหล่าเป็นสรวง

ปตท.ต้องเอาคืนพื้นประเทศ

ข้าวของแพงทั้งแผ่นดิน เพราะรัฐบาลเง่า
เอาแต่คดโกง แล้วสร้างภาพประชานิยม นับ
ตั้งแต่น้ำมันใหญ่ปีก่อน จงใจทำสถานการณ์
ยังงังพิลึก เพื่อผลาญเงินก้อนใหญ่ก็ได้ เช่นไม่ทัน
จะแก้ท่วมใหญ่ว่าเอาอยู่ ทำไหนแล้วก็เอาไม่อยู่
ดันทะเลิ่งผุดเกิดโครงการกู้หลายแสนล้าน

ทั้งการดันราคาข้าวแพงหมื่นห้า จบปริญญา
หมื่นห้า ค่าแรงขั้นต่ำสามร้อย น้ำมัน แก๊สขึ้นราคา
เพียงเท่านี้ก็ทำข้าวของแพงไปถึงไหน ๆ แล้ว เหตุต้นๆ
แค่นี้ยังบ่งชี้ว่าประชาชนคิดเพื่อไปเองนะคุณหนู

เสร็จแล้วปฎิบัติลักษณะหมัดน้ำยาแก้ของแพง
อ้างอีกสี่เดือน ของจะราคาถูกลงพร้อมกับทำ
สวนผักชีหลอกตบตา มีร้านธงฟ้าขายถูกที่นั่น
ทั่วประเทศ เท่ากับหลอกเด็กไปวัน ๆ เอาเข้าจริง
ไร้ความหมาย แค่อ้างภาพลวงโลก

เศรษฐกิจจะดีขึ้นต่อเมื่อลดต้นทุน ลดราคา เพิ่ม
ผลผลิต ฟังตนจนพอเพียง กระทั่งเหลือขายจ่ายแจก

โดยเฉพาะการเป็นหนี้มีดอกเบียดต้องหยุดเลิก
เงินกู้เด็ดขาด ขนาดประเทศก็ยั้งฟังดั่งที่กรีซเจอ
ปัญหาหนี้สินประเทศ ทำไปทำไมขึ้นก้าวหน้า
อย่างมากโดยใช้เครดิตกลับพาเงาเงินคาคด ลู้หัน

มาใช้เงินสดดีกว่า ปิดประตูล้มละลายแน่นอน

นอกจากค่าคดโกง จะเป็นต้นทุนต้นข้าวของแพงทั่วแผ่นดินอย่างแรงแล้ว

ขบวนการปล้นทรัพย์ากรพลังงานมหาศาลกำลังถูกเปิดโปงทางทีวีเล็ก ๆ ไม่กี่ช่อง สื่อใหญ่กลับไม่ยอมทำหน้าที่ ทูเรคลินดี

ตัวอย่างการให้สัมปทานบ่อน้ำมัน ของไทยเรียกเก็บค่าภาคหลวงน้อยกว่าพม่าและเขมรเหมือนแก๊งโง่ขนาดไหนหรือ โดยเก็บภาษีกำไรบริษัทสูงกว่า ทำให้รู้สึกว่าจะชดเชย เล่ห์กล ยอมเสียเปรียบเช่นนี้ น่าจะจงใจอ่อนข้อให้ชัด ๆ เพราะอัตราค่าภาคหลวงทำให้เราได้เม็ดเงินแน่นอน ตามปริมาณน้ำมันที่ผลิตขึ้นตรง ๆ สำหรับภาษีกำไรจะเก็บแพงถึงไหน บริษัทเขาทำรายจ่ายกำหนดค่าอะไร ๆ มากมายเอาเอง กว่าจะเหลือให้เก็บภาษีได้ก็นิดเดียว เราไปคุมเขาไม่ได้เลย

นั่นคือช่องโหว่เล็ก ๆ อันสมยอมให้เสียเปรียบโดยผิดสังเกตุ

โดยภาพรวม ปัจจุบันเราส่งออกน้ำมันยอดเงินสูงนำหน้าข้าว เงินขายข้าวส่งออกยังช่วยชวมนาสร้างงานทั่วประเทศ แต่เงินขายน้ำมันมันไหลไปไหน คนไทยได้อะไรหรือ ในขณะที่เก็บภาษีทางตรงได้เพียง ๑ ใน ๕ หรือ ๒๐% เทียบกับประเทศเล็ก ๆ เช่น โปแลนด์ เขาเก็บภาษีสูงถึง ๘๒ % เขาทำเม็ดเงินสูงปานนั้นได้อย่างไร

แน่นอนว่ามันมีอะไรซับซ้อน ลับลวงพรางไม่รู้เท่าไรในขบวนการปล้นขุมทรัพย์อ่าวไทย

อีกตัวอย่างง่าย ๆ แก๊สเอ็นจีวีจาก ปตท.ถูกเติมลม eo2 จนสูงถึง ๑๘% ด้วยข้ออ้างเพียงว่าเพื่อรักษาระดับแก๊สคาร์บอนให้ใกล้เคียงจากทุกหลุม ในขณะที่มาตรฐานไม่ควรเกิน ๓% ดังนี้เป็นต้นแล้วมันเสียหายกับผู้บริโภคขนาดไหน ทำปัญหาโลกร้อนหนักขึ้นยังงัยต่อ...

เรื่องไม่ชอบมาพากลอีกมหาศาล จะแก้ไขยังงัย ถ้าไม่เอา ปตท.คืนมาเสียก่อน เฉพาะอย่างยิ่งกรณีฉ้อฉลตอนแปรรูปประกาศขายหุ้น มันทุจริตหลอกลวงประชาชนทั่วประเทศ ควรต้องเป็นโมฆะ โฉนดปล่อยคนชั่วลอยนวล หน้าแผ่นดินสิ้นดี ?

แม้แต่สัมปทานต่าง ๆ ถึงจะให้กันไปถึงไหน ๆ แล้ว เมื่อทำด้วยฉ้อฉลโกงโดยรัฐบาลยุคไหน ๆ เพียงให้มีสภาพปลอดสัตว์นรกจกเปรตก็สามารถยึดคืนสัมปทานเหล่านั้นกลับคืนมาได้เฉยเลย เช่นหลาย ๆ ประเทศ ถ้าสุดท้ายเจตนาถลำทำไปเรื่อยเรื่อย โดยไม่หลงจมปลักตกตากับกฎหมายทาสดังที่ประเทศนี้มัวโง่งมยิ่งกว่าเจ้าทวย!

ปาฏิหาริย์พุทธชยันตี

เมืองไทยมิได้เกิดขึ้นเมื่อวานขึ้น ชนิดจะฟังครั้นด้วยลมเพลมพัดอะโรงาย ๆ เรามีรากฐานสั่งสมวัฒนธรรม วิถีชีวิต ประเพณีจารีตละเอียดลออต่อเนื่องสืบทอดยาวนานหลายร้อยปี ย่อมมีแก่นแกนฝังลึกในจิตวิญญาณ โดยเฉพาะพุทธ

ถึงแม้ปัจจุบันบ้านเมืองจะเกิดปัญหาวิกฤตหนักที่สุด ผู้คนแตกแยกจนคนชั่วครองเมืองอะไร ๆ ยิ่งละเหาะไปกันใหญ่

จะโทษใครไม่ได้ นอกจากต้นตอจิตวิญญาณขาดคุณธรรม นำพาให้ทำกิจกรรมทั้งหลายเหลวไหลตามไปหมด

แม้เราจะนับถือพุทธก็มากที่สุดโต่งข้างฤๅษีหนีโลก หลบมุมสงบ หลีกเร้นเอาตัวรอดส่วนตน ขวนขวายน้อยที่จะเอาภาระสังคมกลายเป็นศาสนาน้ำไม่แข็งขันทำประโยชน์สังคมเต็ม ๆ เท่าที่ควร

เป้าหมายหลัก ๆ ของชาวพุทธเถรวาท มักจะเน้นสูงสุดที่อรหันต์ เพื่อหลุดพ้นเฉพาะตัว

ประเด็นปฏิบัติโพธิสัตว์ รื้อขนสัตว์ จัดเป็นเรื่องแปลกหูในภูมิภาคนี้

อย่างไรก็ดี เมื่อปรากฏพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ประกาศตนเป็นพระโพธิสัตว์ติดดินตัวจริงเสียงจริงท่ามกลางชาวพุทธอ่อนด้อยภูมิปัญญาโพธิสัตว์ปฏิบัติทามหายาน แรงต้านเลยแทบไม่เกิดในช่วงแรก

ผลสำเร็จแจ้งประจักษ์ในการปฏิบัติธรรมของหมู่ มวลชาวอโศก ตั้งแต่การถือศีลห้าเคร่งครัด กินมังสวิรัต ละอบายมุข มัคน้อย สมณะ ชยัน กล้าจน เป็นคนพอเพียง นับเป็นรูปธรรมพิสูจน์ชี้วัดปาฏิหาริย์มีจริงจากโลกปุถุชนกลายเป็นอารยชนโลกุตร

หลักธรรมสูงสุดคือนิพพาน ไม่ลืกลับนอกฟ้า

หิมพานต์ ทว่าเป็นเรื่องกินอยู่กับปาก อยากอยู่กับท้อง จับต้องได้ เหมือนพ่อครูได้เปิดของปิด หายของคว่ำ หรือสองไฟในที่มืด ประมาณนั้น

ยิ่งขบวนการกลุ่มชาวโคกขยายตัวลงหลักปักฐานเป็นหมู่บ้าน ทั้งขับเคลื่อนบทบาทสู่สังคมวงกว้างขึ้นโดยลำดับ ข้อกล่าวหาเป็นเหตุทักเป็นขบถศาสนจักร นับวันยิ่งเจียบหาย

โดยเฉพาะการประกาศนาล้างวาสกับคณะสงฆ์มหาเถรสมาคม ผ่านอุปสรรคจนถึงปัจจุบันนับเป็นบรรทัดฐานในการอยู่ร่วมกันด้วยสามัคคีธรรม ยิ่งเทียบสันตโคกกับวัดธรรมกาย กลายเป็นตรงข้ามร้อยแปดสิบองศา ถูกอันผิดอันปานนั้นเทียว!

เพราะฉะนั้น พอสรุปผลลัมฤทธิ์ของพุทธศาสนา แต่ครั้งพุทธกาลในอินเดีย สืบสานผ่านถึงประเทศไทย ย่อมมีฤทธิ์อนุศาสนียาปฏิหาริย์ ต่อเนื่องมาตลอดในการนำพาสังคมอยู่เย็นเป็นสุข รุ่งเรืองทั้งเศรษฐกิจ การเมือง การศึกษา วัฒนธรรม วิถีชีวิตทุกด้านกระทั่งทุกวันนี้

แม้ว่าชาวพุทธเราจะเห็นทางทั้งศีลธรรมไปไกลมากขึ้น ลึก ๆ ทั่วไปยังเชื่อกรรมบาปบุญถือศีลให้ทานไม่น้อย ความรุนแรงที่เกิดขึ้นก็จำกัดวงด้วยอานิสงส์ของการให้อภัยโหล

อนึ่ง เอกลักษณ์สำคัญอันน่าปรารถน ๓ ที่นี้ ฉลอง**พุทธชยันตี**มีตัวอย่างสองประการ

อันแรกได้แก่**ศาสนวิถีพุทธ** มีการศึกษา ปฏิบัติ ปฏิบัติ จนเกิดผลปฏิบัติไปตามลำดับ ดั่งมหาสมุทรค่อย ๆ ลาดลุ่มเอียงเทลึกล้ำขึ้น ไมโครกชั้นเหมือนเทวโลก ภูเขาคด โดยนัยนี้พ่อครูท่านชี้ชัดโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี จนถึงอรหัตผล

ดังนั้น เมื่อเทียบลัทธิเช่นมหายาน ขัฟเจ้ายังไม่เคยเห็นคำอธิบายการบรรลุธรรมตามลำดับ ดังที่ชาวอโคกตื่นรู้

เอกลักษณ์อันที่สอง คือ **ความเป็นมิตรดี สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดี เป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของการประพฤติพรหมจรรย์แห่งพุทธศาสนา**

จึงใคร่ย้ำลัมฤทธิ์ผลของชาวอโคก เกิดจากจุดตั้งต้นตรงเริ่มคบสัตบุรุษ คบค้ำหมู่มวลมิตรดี สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดี นี้เป็นเหตุนำ

พาก้าวหน้าจำเริญโดยลำดับ

ปฏิวัติประเทศให้พื้นมือมาร

แมวลีไหนไม่ว่า จับหนูได้เป็นสำคัญวาทะเด็ด เต็งเสียงผิง ประเด็นเผด็จการอำมาตย์หรือประชาธิปไตยไฟร์ สวาทักซิณอย่ามาอ้างให้เหม็นขี้ฟัน ในเมื่อไทยรักไทยยันเพื่อไทยล้วนเผด็จโกงเพื่อทักษิณทั้งสิ้น ด้วยฝีมือกินรวบรัฐสภา ผูกขาดเผด็จการรัฐสภา เหมือนผูกขาดล้มปทาน บริษัทประเทศไทยไม่มีผิด ประมาณนั้น

อันที่จริงระบบไหน ๆ ไม่พ้นปัญหาคน อำนาจอยู่ที่คนใช้ให้คุณโทษเพื่อประโยชน์สุขมหาชนเพียงใดหรือเปล่า

เผด็จการจีนคอมมิวนิสต์เขายังสามารถนำพาประเทศรุ่งเรืองตามประสา ในขณะที่ประชาธิปไตยทักษิณมีน้ำยาตรงไหน นอกจากแพงทั้งแผ่นดิน เพราะโกงกินและกินโกง ทักษิณทำเผด็จการเพื่อเผด็จโกงแท้ ๆ ยังมีหน้าตบตาว่าเป็นประชาธิปไตยสากล นึกว่าคนไทยมีแต่สมองหมาปัญญาควายไปหมดเลย คุณเป็นคนไทยแบบไหนเอ่ย...

เผด็จการแต่งตั้งสรรหา หรือประชาธิปไตยเลือกตั้งต่างมีทางใช้งานเข้าเป้าเมื่อทำถูกทำนองคลองธรรม ธรรมาธิปไตยต้องเป็นเสาหลักใหญ่ในแผ่นดิน เพื่อเป็นกฎกติกา หลักยึดบังคับใช้ของอัคราธิปไตยและประชาธิปไตยทั้งคู่ ขึ้นปล่อยให้คนระยำใช้อำนาจแบบไหน ๆ มันสารเลวลิ้นดี ดังที่เห็นอยู่ไหนไหน ตำตาตำใจ จวนเจียนเหลืออดเหลือทนขนาดไหนใครก็รู้อยู่เต็มอก

เพราะฉะนั้นเมื่อไปไม่เป็น ไม่เห็นทางออกอื่น มันต้องผ่าตัดปฏิวัติใหญ่ประเทศ ยกเครื่องใหม่ด้วยฉันทามติมหาชน มวลประชาคมทุกหมู่เหล่า เพราะบ้านเมืองเป็นของประชาราษฎร์ทั้งแผ่นดิน ใช้ของหมู่คณะพรรคใดเพียงลำพัง

ดังนั้น การเปลี่ยนผ่านประเทศโดยสันติวิธี เป็นวิถีของคนมีปัญญาเพื่อสาธารณะประชาชน โดยมวลมหาประชาชน เจ้าของอำนาจรัฐจัดเต็ม ๆ ให้เฉกเช่นวิกฤติธรรมชาติดึงต้องปรับตัวสมดุลงใหม่ สังคมไทยพึงถึงกาลส่านฝันให้เป็นจริง เฉลิมฉลองพุทธชยันตี ๒๖๐๐ ปี ให้มีอีกหนึ่งปาฏิหาริย์ไทยคู่ฟ้าดินเกิดเทอญ...สาธุชยันโต นโมพุทธายะ.. ☸

ด้วยหัวใจจงรักภักดี

เมื่อวันเสาร์ที่ ๕ เดือน ๕ ปี ๕๕ และเป็น **๖** วันขึ้น ๑๕ ค่ำ หรือที่ใคร ๆ เรียกว่า วันเสาร์ ๕ นั้น ถือเป็นอีกวันหนึ่งที่ควรจดจำยิ่งในประวัติศาสตร์ของชาติไทยซึ่งตรงกับวันฉัตรมงคลเป็นวันรำลึกการครบรอบปีที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงรับพระบรมราชาภิเษกเป็นพระมหากษัตริย์แห่งประเทศไทยโดยสมบูรณ์ ประชาชนชาวไทยจึงได้จัดกิจกรรมถวายพระพรแด่พระองค์ท่านผู้เป็นที่รักยิ่งของปวงชนชาวไทย ในการ **“รวมพลังกลุ่มชาติพันธุ์ และชนเผ่าพื้นเมืองน้อมใจถวายพระพรพ่อหลวงของแผ่นดิน”** ณ สวนหลวง ร.๙ กรุงเทพมหานคร เพื่อแสดงออกถึงความจงรัก

ภักดี และสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณที่พระองค์ทรงมีต่อพสกนิกรชาวไทยมาโดยตลอด

ในงานนี้ชาวอโคกก็ได้เข้าร่วมรวมพลังด้วยการตั้งโรงบุญถวายเป็นพระราชกุศล และทีมงาน FMTV ก็ได้ทำหน้าที่เก็บบรรยากาศ ทำสเก็พ และถ่ายทอดสดเพื่อรายงานความจริงออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติสู่สายตาผู้ชมทั่วประเทศ

ฉันก็เป็นหนึ่งในผู้โชคดีที่ได้เข้าร่วมเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ครั้งนี้ โดยได้รับหน้าที่ทำสเก็พของชนเผ่าต่าง ๆ เราแบ่งทีมกันออกไปหลายหน้าที่เพื่อรวบรวมข้อมูลและแพรวภาพที่น่าประทับใจนี้ให้ได้ครบถ้วนมากที่สุด

ณ ใจกลางเมืองหลวงของประเทศไทยเช่นนี้ คงไม่มีใครคาดคิดว่า จะได้เห็นกลุ่มชาติพันธุ์และชนเผ่าพื้นเมืองของไทยที่อยู่ตามตะเข็บชายแดนทำหน้าที่คอยปกป้องรักษาชายแดนให้กับพวกเรามาโดยตลอด พวกเขาได้มารวมตัวกันมากมายหลายชนเผ่า หลากวัฒนธรรม ซึ่งบางชนเผ่าที่อยู่บนภูเขาสูงก็ต้องเดินเท้ามาเป็นเวลาหลายวันกว่าจะลงมาถึงพื้นราบ เพื่อขึ้นรถเดินทางต่อมายังกรุงเทพมหานคร มาที่สวนหลวง ร.๙ แห่งนี้ด้วยหัวใจจงรักภักดีต่อพ่อหลวงอย่างเปี่ยมล้น

ฉันได้เข้าไปทำความรู้จัก และร่วมเรียนรู้วัฒนธรรมของพวกเขา ได้เห็นชนเผ่าที่ร่วมกันอ่อนน้อมต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทำพิธีถวายพระพรตามความเชื่อที่สืบทอดกันมาแต่ครั้งบรรพบุรุษ เพื่อขอให้พ่อหลวงทรงพระเกษมสำราญ มีพระชนมายุยืนนาน อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรให้แก่วรรณชาติพันธุ์และชาวไทยทุกคนตลอดไป ก็อดรู้สึกซาบซึ้งและประทับใจร่วมไปด้วยไม่ได้

จากการได้เข้าไปสัมผัสสัมผัสเหล่าชาติพันธุ์ ก็ทำให้ฉันรู้ว่า พวกเขามีความผูกพันกับสถาบันพระมหากษัตริย์อย่างมากมาย ผู้เฒ่าบางคนก็เคยรับเสด็จอย่างใกล้ชิดเมื่อคราวเสด็จพระราชดำเนินมาที่หมู่บ้าน หรือกระทั่งหนุ่มสาวบางคนก็เคยรับเสด็จเมื่อครั้งยังเป็นเด็กตัวน้อย พวกเขาถ่ายทอดความรู้สึกถึงวันที่ปีสมปีสุดท้ายในชีวิตที่ได้รับเสด็จพระองค์ท่านกับเราว่า ไม่ว่าจะวันเวลาจะผ่านมานานเพียงใด ก็ยังมีเคยลืมเลือนไปจากความทรงจำแม่สักเลี้ยววินาทีเดียว ภาพวันที่พ่อหลวงทรงเสด็จเยี่ยมเหล่าชนเผ่าซึ่งอาศัยอยู่ในเขตป่าเขาและชนบททิวกันดาร พระองค์ก็ทรงเสด็จเยี่ยมเยียนอย่างถ้วนทั่วโดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย ทรงดูแลสารทุกข์สุกดิบและพระราชทานความอนุเคราะห์แก่ครอบครัวที่ยากไร้ รวมทั้งทรงชี้แนะแนวทางการพัฒนาคุณภาพชีวิตตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นพระมหากรุณาธิคุณที่ทรงรักและห่วงใยในพลสกนิกรของพระองค์

โดยไม่เลือกชนชั้นฐานะ

กลับจากงานที่สวนหลวง ร.๙ ฉันก็ต้องรีบเดินทางกลับภูมิลำเนาเดิมพร้อมกับรุ่นน้องในโรงเรียนสัมมาสิกขา ภูผาพำน้ำ (สส.ภ.) ที่ขอมาฝึกฝนเรียนรู้ร่วมกัน ขึ้นสู่ภาคเหนือ จ.เชียงใหม่ เพื่อจัดงานยุวพุทธทายาท ซึ่งจัดขึ้นเป็นครั้งแรกที่ภูผาพำน้ำ ห้อง ๓ ระหว่างวันที่ ๗-๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๕ งานนี้มีน้อง ๆ มาเข้าค่าย ๑๓ คน มีพี่เลี้ยง ๔ คน เป็นการจัดค่ายแบบเรียบง่ายตามวิถีชีวิตชุมชน

ในส่วนฐานงานต่าง ๆ ทีมพี่เลี้ยงก็จะพาน้อง ๆ เข้าครัว ฝึกทำอาหารกินเองรวมทั้งทำถวายท่านสมณะด้วย ซึ่งน้อง ๆ จะต้องฝึกก่อไฟด้วยฟืน การทำอาหารที่จะต้องไปเก็บผักพื้นบ้านที่ขึ้นเองตามธรรมชาติ เพื่อฝึกเด็กให้อยู่กับวิถีชีวิตที่สมถะ กินง่าย อยู่ง่าย แต่ไม่ม่่ง่ายตามหลักกรรม ๙ ซึ่งนอกจากจะฝึกการพึ่งตัวเองแล้ว ยังเป็นการเรียนรู้วิถีชีวิตเรียบง่ายดั้งเดิมของไทย เพื่อเป็นเยาวชนยุคพอเพียงที่สามารถพึ่งตน จนเป็นที่พึ่งของผู้อื่นได้ ตามคำขวัญของค่ายยุวพุทธฯ

ในส่วนกิจกรรมสันตนาการ ทีมพี่เลี้ยงก็พาน้อง ๆ ยุวพุทธฯ ตัวน้อยสนุกสนานแบบไม่ต้องเสียดังค์ด้วยการละเล่นแบบไทย ๆ เช่น มอญซ่อนผ้า วิ่งเปี้ยว เตย เป็นต้น นอกจากจะได้ออกกำลังกายได้ความสนุกสนานแล้ว ยังได้สัมผัสกับความเรียบง่ายแบบไทยเดิมด้วย

อีกทั้งการจัดค่ายครั้งนี้ ยังเป็นการศึกษาเรียนรู้บูรณาการของทีมพี่เลี้ยงสัมมาสิกขา ที่จะต้องฝึกฝนตนเองไปพร้อม ๆ กับน้อง ๆ ยุวพุทธฯ ให้เป็นผู้มี “ศีลเด่น เป็นงาน ชาญวิชา” ฝึกตนให้เป็นเสมือน “แม่ไก่” ที่ดูแลน้อง ๆ อย่างใกล้ชิดดุจลูกไก่ คอยให้สัมผัสมาทิลลู่ และร่วมทำกิจกรรมที่มีสาระไปด้วยถือเป็นการทำประโยชน์ตนและประโยชน์ท่านให้ถึงพร้อมไปในตัว

เป็นระยะเวลาหลายปีแล้วที่ฉันได้รับหน้าที่ “แม่ไก่” คอยดูแลน้อง ๆ สัมมาสิกขาภูผาพำน้ำ มีน้องหลายคนเวียนเข้ามาสมัครเป็นลูกไก่

และหลายคนก็เวียนออกไปเพื่อฝึกฝนตัวเองตามฐานะฉันเฝ้าถามตัวเองเสมอ ๆ ว่า ฉันได้อะไรจากการทำหน้าที่นี้ หน้าที่ที่สุดแสนจะฝืนใจ (กิเลส) มาก ๆ และคำตอบที่ฉันได้รับกลับมาแทบจะทันทีทันใดก็คือ ฉันได้ฝึกตัวเองในทุกขณะจิต และเรียนรู้ที่จะเติบโตทางจิตวิญญาณ จากการได้ลด ละ กิเลส ยิ่ง ๆ ขึ้น ยิ่งไม่อยากจะต้องฝืนกิเลสทำให้ได้ ยิ่งฝืนกิเลสมากเท่าไรก็ยิ่งเจริญมากขึ้นเท่านั้น การได้ดูแลติดตามน้อง ๆ อย่างใกล้ชิด มันเหมือนฉันได้ดูแลติดตามจิตวิญญาณของตนเองไปด้วย ได้เห็นอาการขึ้นลงของกิเลส เห็นการเกิด-ดับของจิตเมื่อกระทบผัสสะ

แม้ว่าอาจจะมีหลายครั้งที่นึกอยากถอดใจ หรือพูดอีกนัยหนึ่งก็คือ อยากตามใจกิเลสมากกว่า ที่ไม่อยากจะ “แม่ไก่” แล้ว ไม่อยากรับผิดชอบดูแลใครแล้ว อยากมีชีวิตอิสระ มีโลกส่วนตัวที่จะทำอะไรตามภพตัวเอง ฯลฯ ด้วยเหตุผลร้อยแปดพันเก้าของกิเลสที่คอยเป่าหูอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ฉันกล้าบอกได้เต็มปากว่า แม้ขณะที่กำลังทำหน้าที่นี้อยู่ จิตก็ยังคงถูกกิเลสเป่าหูอยู่ตลอด แต่ฉันก็พยายามฝืนใจในการทำความดี เลือกที่จะทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ มากกว่าทำอะไรตามใจกิเลส ฉันต่อสู้กับกิเลสร้ายในตัวเองอยู่เสมอ และสิ่งนี้แหละที่ได้หล่อหลอมจิตวิญญาณที่แข็งแกร่ง ให้ฉันมีภูมิต้านทานที่จะคุ้มกันเชื้อโรคกิเลสที่จะมาแผ่พิษเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

ผู้รู้ได้กล่าวไว้อย่างน่าคิดว่า “เด็กคือโรงงานผลิตข้อบกพร่อง” ฉันก็ได้ฝึกอดทนกับข้อบกพร่องของน้อง ๆ รวมทั้งข้อบกพร่องของตนเอง เพราะฉันก็เป็นโรงงานผลิตข้อบกพร่องอีกหนึ่งโรงงานด้วยเหมือนกัน ฉันได้เรียนรู้ที่จะเข้าใจธรรมชาติของกิเลส โดยการฝึกให้เวลา ให้ความเข้าใจ ให้อภัย ไม่ถือสา การได้ฝึกอยู่กับน้อง ๆ ทำให้ฉันเข้าใจว่า การที่หลวงปู่คอยพร่ำสอน ท่านสมณะคอยชี้ทางให้เราทำงานร่วมกับคน ไม่ให้เป็นฤษีหลงป่า เราต้องช่วยคนให้ไปช่วยคน เพราะคนไม่ใช่สิ่งของ สิ่งของไม่สามารถตอบโต้

หรือมีปฏิกิริยาตอบกลับเมื่อเราแสดงออกไปอะไร แต่การได้ฝึกอยู่กับคน มันทำให้ได้รู้จักการประมาณ การสำรวม ระวัง มันอาจลำบากใจในช่วงแรก ๆ แต่ผลลัพธ์ที่ได้กลับมีคุณค่ายิ่งนักต่อจิตวิญญาณที่เราได้พัฒนาขึ้นเสมอ ๆ ไม่หยุดอยู่

ต้องขอขอบคุณการทำงานที่ทำให้ฉันได้ปฏิบัติธรรม และเรียนรู้ที่จะลดกิเลสไปที่ละนิดๆ แม้จะยังทำได้บ้างไม่ได้บ้าง อย่างน้อยๆ ฉันก็ได้เห็นกิเลสตัวเองมากมาย การได้เห็นกิเลสก็คือความหวังที่จะกำจัดกิเลส ดูการกำจัดขยะ เราก็ต้องเห็นขยะก่อน ถึงจะจัดการทำความสะอาดได้

การที่ฉันรู้จักรับผิดชอบตัวเอง และรับผิดชอบชีวิตผู้อื่นให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ก็เพราะพยายามพากเพียรดำเนินชีวิตตามรอยพ่อหลวงของปวงชนชาวไทย พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ของเราทรงเสด็จดูแลแม้กระทั่งชาวไทยกลุ่มชาติพันธุ์ตามตะเข็บชายแดน ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น เปลี่ยนคนเขาให้เป็นชาวเรา ให้ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม ไม่ปลูกฝิ่น ภัยยา แต่หันกลับมาดูแลต้นน้ำ ลำธารป่าเขา และปลูกพืชผักเลี้ยงชีวิต ทั้งตนทั้งเรา ทั้งชาวไทยและชาวโลก จนไม่มีเขา ไม่มีเรา มีแต่ครอบครัวเดียวกันบนโลกใบนี้ และไม่ว่าจะชาวเขาหรือชาวเราต่างก็เป็น “ลูก” ของพ่อคนเดียวกันทั้งสิ้น

และฉันก็เชื่อว่า การที่ฉันได้มาฝึกช่วยดูแลน้อง ๆ ที่กำลังจะเติบโตมาเป็นรุ่นพี่ มาเป็นอนาคตของชาติต่อไป ให้น้อง ๆ ได้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นนั้น ก็เป็นการแสดงออกถึงความจงรักภักดีที่ฉันมีต่อองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในฐานะที่เป็นพลสกนิกคนหนึ่งในพื้นที่ดินสยาม ที่พระมหากษัตริย์ไทยตั้งแต่อดีตตราบถึงปัจจุบันได้ทรงปกปักษ์รักษาแผ่นดินไทยให้เป็นเอกราช และอยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุข ตกทอดกันมาจากรุ่นบรรพบุรุษของฉัน จนได้มาเป็นฉันในทุกวันนี้

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

● นายชิง วินเทอร์

น่าเศร้าใจแค่ไหน มัวแต่ปราบยาบ้าที่โนนที่นี้ แต่หารู้ไม่ว่า กองบัญชาการใหญ่กลับซ่อนตัวอยู่ในคุก

ทำไมยาบ้าไม่หมดประเทศไทย

ปัญหายาบ้าถือเป็นปัญหาที่หนักหน่วงเอาการ จึงน่าที่จะเป็นวาระแห่งชาติ แต่ทั้งนี้และทั้งนั้นขึ้นอยู่กับความใส่ใจของรัฐบาล รวมถึงความร่วมมือของตำรวจ ขาดฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ได้เด็ดขาด

การพบแหล่งค้ายาบ้าในคุก จึงเป็นอีกคำตอบว่า ทำไมยาบ้าไม่หมดไปสักที จากการตรวจค้นจุดโจมตีแบบสายฟ้าแลบที่ละคุก ทีละภาค พบทั้งมือถือ พบทั้งฉีสม่วง ไม่ใช่หนึ่งหรือสองหรือสิบ แต่มีเป็นร้อย มีการใช้มือถือกันเอิกเกริก มีการเสพยาบ้าราวกับมีปาร์ตี้

แน่นอนว่า เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ต้องมีส่วนเกี่ยวข้อง

น่าเศร้าใจแค่ไหน มัวแต่ปราบยาบ้าที่โนนที่นี้ แต่หารู้ไม่ว่า กองบัญชาการใหญ่กลับซ่อนตัวอยู่ในคุก

แล้ววันนี้ไทยจะเหลืออะไร นอกจากความอับยศ !

๒

ไทยส่งน้ำมันดิบขายสหรัฐฯ

Exhibit 3. General Imports of Crude Oil by Country, Not Seasonally Adjusted

Details may not equal totals due to rounding. (-) Represents zero or less than one-half unit of measurement shown.

Country	Quantity in thousands of barrels			Customs value in thousands of dollars			C.I.F. value in thousands of dollars		
	January 2012	December 2011	Year-to-Date 2012	January 2012	December 2011	Year-to-Date 2012	January 2012	December 2011	Year-to-Date 2012
Thailand	1,204	346	1,204	138,325	39,915	138,325	141,952	40,935	141,952
Trinidad and Tobago	1,120	739	1,120	124,364	85,678	124,364	126,300	86,894	126,300
United Kingdom	1,097	933	1,097	125,648	107,114	125,648	127,063	107,503	127,063
Vietnam	308	314	308	35,757	37,963	35,757	36,654	38,883	36,654
Yemen	(-)	(-)	(-)	(-)	(-)	(-)	(-)	(-)	(-)
All Other	68	2,315	68	7,470	239,691	7,470	7,615	245,408	7,615

ข้อมูลจากกระทรวงพาณิชย์ สหรัฐฯ

www.census.gov 29

UNSEEN THAILAND น้ำมันดิบ..อะจี้ๆๆ!

วันนี้คงต้องเชิญ Ripley มาร่วมรายการ “เชื่อหรือไม่?”

เฉพาะเรื่อง “น้ำมันดิบ” คงต้อง ๑๐ Ripley ...อะไรจะขนาดนั้น!!

เรื่องเล่าจากยานอวกาศ พบกลุ่ม “สนามพลังแม่เหล็กเข้มข้น” ณ บางจุดของโลกมนุษย์ จับเส้นละติจูด ลองติจูด มาชนกันที่ประเทศไทย!

เขาว่าสนามพลังนี้จะคุ้มครองป้องกันได้สารพัดต่อไปนี้เป็นเรื่องจริงจาก “ภาคราชการและเอกชน” ไม่ต้องฟัง ๑ หู เชื่อ ๑ หู แต่เชื่อได้เลย ๒ หู!

ข่าวไม่ด่วนเพราะรายงานมานานหลายปี จาก CIA ของอเมริกา จากสถาบันพลังงานของอเมริกา และจากกรมเชื้อเพลิงกระทรวงทรัพยากรฯ ประเทศไทย ระดมกันรายงานทั่วโลก แต่คนไทยไม่รู้!

เรื่องน่าตื่นเต้น มีทั้งข่าวดีและข่าวร้าย!

ข่าวดีเรื่องที่ ๑ มีการสำรวจแหล่งน้ำมันในพื้นที่ประเทศไทย ปรากฏว่ามีมากมายมหาศาล ย้ำ มหาศาล ทั้งภาคทะเลและบนแผ่นดิน แต่จุดที่หนาแน่นไปอกันเหมือนปลากะปองที่ภาคอีสาน!

ข่าวดีเรื่องที่ ๒ ลินค้าส่งออกอันดับ ๑

ไม่ใช่ข่าวกับยางพาราเสียแล้ว

แต่เป็นน้ำมันดิบกับแก๊สธรรมชาติ

เฉพาะน้ำมันดิบ ประเทศไทยผลิตได้ลำดับที่ ๓๓ ของโลก ส่วนแก๊สธรรมชาติ ผลิตได้ลำดับที่ ๒๖ ของโลก

หมายความว่า ณ วันนี้ เราผลิตได้มากกว่าบรูไนที่ว่ารวยนักรวยหนา มากกว่าอาฟริกาใต้, เยเมน, เวเนซุเอล่า, ลิเบีย, โบลีเวีย, โอมาน, คูเวต, คาซัคสถาน ฯลฯ

สรุปว่าไทยผลิตได้มากกว่าบางประเทศของกลุ่มโอเป็ค!

ข่าวดีเรื่องที่ ๓ ขณะนี้เรามีการขุดเจาะและดูดน้ำมันดิบขึ้นมาแล้วไม่ต่ำกว่า ๒,๐๐๐ หลุม เราขุดในช่วงชั้วกาลมา ๒๐ ปีแล้วนะครับ

ข่าวดีเรื่องที่ ๔ เราโค่นแชมป์ได้แล้วนะครับ ในชีวิต ไม่คิดไม่ฝัน ใต้แผ่นดิน ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว จะมีน้ำมันมหาศาล

อธิบดีพลังงานกระซิบบอก เราจะมีเท่า ๆ กับซาอุฯ ที่เดียว!

“ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว ในตัวมีน้ำมัน!”

นี่คือคำขวัญของประเทศไทย ที่นี้...เดี๋ยวนี้!

ต่อไปเป็นข่าวร้าย....

ข่าวร้ายเรื่องที่ ๑ น้ำมันดิบที่ผลิตได้เฉลี่ยวันละถึง ๑๕๐,๐๐๐ บาร์เรลต่อวัน คุณด้วย ๑๙๕ ก็จะเป็น “ลิตร”

แต่รายได้ส่วนใหญ่เป็นของเอกชนต่างชาติตามสัญญาที่ตกลงกันไว้ ตามวิถีประชาธิปไตยแบบทุนนิยม!

ข่าวร้ายเรื่องที่ ๒ บ่อน้ำมันที่อำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่ ค้นพบครั้งแรกสมัยรัชกาลที่ ๕ วันนี้ก็ยังดูมาเอาไปขายอยู่เลย วันละคราวๆ ๑,๐๐๐ ถึง ๑,๕๐๐ บาร์เรลต่อวัน

ที่ใกล้เคียงกันทั้ง ๓ ประเทศ

แต่ที่น่าเจ็บซ้ำหรือ หมายเลข ๒ ภาษีส่วนนี้ หมายถึง ปริมาณที่ขุดขึ้นมาได้เท่าไรไม่สนใจ แต่แบ่ง ๕๐:๕๐ กันที่ปากหลุม (ภาพด้านล่าง)

ประชาชนจะรวยก็จุดนี้ แต่ของไทย “ไม่เก็บ” ใครที่ร่างสัญญาฉบับนี้ โปรดทราบว่า ท่านตายไปจะต้องตกนรกหมกไหม้อย่างแน่นอน เสียเปรียบขนาดนี้ คิดได้อย่างไร?

ข่าวร้ายเรื่องที่ ๖ เป็นข่าวร้ายของบริษัทนายทุน เพราะสัญญาทาส แบ่งกำไรไม่ยุติธรรม ประเทศโบลิเวีย ประเทศเวเนซุเอล่า ตัดสินใจ ฉีกสัญญา ยึดกิจการเข้ารัฐ มาจัดระเบียบผลประโยชน์กันใหม่

ผลประโยชน์ปิโตรเลียมที่ประเทศไทยได้รับ น้อยกว่ากัมพูชา น้อยกว่าพม่า...?

	ผลประโยชน์ที่รัฐได้	พม่า	กัมพูชา	ไทย
1	ค่าภาคหลวง	10%	12.5%	5-15%
2	ส่วนแบ่งกำไร	Oil 50-80% Gas 45-60%	Oil 40-60% Gas 35%	ไม่เก็บ ไม่เก็บ
3	ภาษีจากกำไร	30%	30%	50%

ภาพอินเตอร์เน็ต

แค่บ่อเดียว เจ้าของเอกชนรวยไม่รู้เรื่องกันเลย! ทรัพยากรธรรมชาติเป็นของลูกหลาน ใครๆ ก็กลัวหมด

จากสถิติการดูตอกออกมาขาย ทุกบ่อดูตอกกันมากขึ้นๆ ทุกปีๆ อาจจะเป็นเพราะเครื่องมือวิเศษขึ้น แต่คนไทยก็ยังไม่จน!

ข่าวร้ายเรื่องที่ ๓ ที่ขุดเจาะในเขตทิววัฒนา ขณะนี้ ท่านเตรียมโยกย้ายกฎหมายเวนคืนมาแน่นอน

ข่าวร้ายเรื่องที่ ๔ คนอีสานทุกจังหวัด หากถูกเวนคืน จะไปอยู่ที่ไหนละเนี่ย!

ข่าวร้ายเรื่องที่ ๕ ระบบการจัดเก็บภาษี เมื่อเทียบกับเขมรและพม่า ทำไม่ของเราถึงโหลยโหล!

การเก็บภาษีหมายเลข ๑ และ ๓ เป็นอัตรา

จาก ๒๐ ต่อ ๘๐ ขยับมาเป็น ๕๐:๕๐ ขยับอีกที่ ๘๐:๒๐

เอกชนได้ ๒๐ รัฐเอาไป ๘๐ ค่อยยังชั่ว **ข่าวร้ายเรื่องที่ ๗** เรามีน้ำมันมากขนาดนี้ ลองฉีกสัญญาทาสทิ้ง แบ่งกำไรกันใหม่

ประเทศไทยจะร่ำรวยมหาศาล แจกคนไทยทุก ๆ คนคนละร้อยล้านก็ยังทำได้ มี ๑๐๐ ล้านในกระเป๋า คิดแล้วก็หนาวและตื่นเต้น ลืมตาอีกที...ฝันกลางวันชัดๆ!

ข่าวร้ายเรื่องที่ ๘ รัฐบาลชุดไหนไม่ยอม ฉีกสัญญาทาส ขอให้ปลดออก

จะอยู่พรรคไหนไม่สำคัญ

โธ่เอ๊ย ๑๐๐ ล้านของผม!

พวกเราน่าจะรวยกันเร็วๆ นี้แน่ครับ! **👍**

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๖๒<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ภาพอินเทอร์เนต

“นิโรธ”แบบของพุทธนั้นอยู่ใน“ภาวะ”

(ความเป็น,ความมี,ความปรากฏ,ความเกิด)คนละอย่าง

แตกต่างกันกับแบบของฤๅษีชีไพร

ที่นั่งหลับตาปฏิบัติ สะกดจิตเข้าไปอยู่ใน“ภวังค์”

ยิ่ง“นิโรธ”แล้วยิ่ง“ดับจิตตัวเอง”เข้าไปให้ไม่รู้เรื่องอะไร

จิตไม่ทำงานอะไรเลย ดับทิ้งไปทั้งสัญญา(กำหนดรู้)

ทั้งเวทนา(ความรู้สึก)หมดสภาพของจิตเลย

จึงต่างจาก“นิโรธ”แบบพุทธ คนละชั่วเลย

ในฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย”** ๑๘ ม.๑๐ ต.เขายายสน อ.เขายายสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพันพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ“ลูกพระรัตนตรัย” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะต้องตอบจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะต้องเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มีความ
ความเข้าใจใน“ฐานะแห่งบุคคล”เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล”ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน“สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน“ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี“ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่าเป็น“ฐานะ”ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น“สรณะ”หนึ่งของพระไตรรัตน อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น“อรหัตต์”จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างพิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ”นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดโดย
ประดา“ฐานะแห่งบุคคล”ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ“สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า“ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย“ฐานะนักบวช”ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น“นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เฝ้าอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปที่ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี“สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น“อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่“โลกตรรกุมิ” ได้อย่าง

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้
๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อตถิ ทินนัง) หมายความว่า

ว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็นโลกุตรธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิ) ว่า “ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรออก ผู้หนึ่งก็คือ “มิจฉาทิวฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทานที่ให้แล้ว มีผล” ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จะจึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิวฐิ) ที่ถูกต้องจึงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิวฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ชั้นสูงชั้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิวฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็นทางการ “ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิวฐิสูตตร-ลักกายทิวฐิสูตตร-อตตานุทิวฐิสูตตร” ซึ่งต้องมี “สัมพัสเป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตานั้น” ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานาติ) “เห็น” (ปีสสติ) อย่างสัมพัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียบ

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นไปบริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาก็ได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลสได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตรกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ชั้นอุตตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหัต” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรามังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่อยจนถึง “อวิชา ๘” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อวิชา” ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจากผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายร้ายแรง

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิวฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เถาะ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิวฐิ” (มิจฉาทิวฐิ) แต่เรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียนี่ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะประโยชน์” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เามาพูดถึงภาวะของ “ความสงบ” ให้ละเอียดชัดเจนกันดูบ้าง จากสงบอย่างพื้นๆ ไปกระทั่ง “ความสงบ” ที่ยิ่งขึ้นไปถึงอุตตริมนุสสรธรรมชั้นสูงสุดแห่งพุทธเบื้องต้น “ความสงบ” ที่ปุถุชนคนสามัญเข้าใจ และเขาพึงมีพึงได้กันเป็นสามัญ เขาก็มีความสงบไปตามประสาของเขา ตามโอกาส กระนั้นภาวะแห่งความสงบของปุถุชน

แม้จะมีภาวะคล้ายกัน แต่องค์ประกอบในการได้ความสงบก็มีอีกมากมายหลากหลาย แตกต่างกันไปสารพัด

เช่น “ความสงบ” ของปุถุชนคนทั่วไปสามัญนั้น เขาก็ต่างมีวิธีทำความสงบให้แก่ตนเองไปตามที่เขายึดถือ อันมีอยู่แตกต่างกันหลากหลายมากมาย นี่คือ **ความสงบสามัญ** ฟื้นฟูที่คนทั่วไปรู้จัก และเป็นกันมีกัน อาศัยความสงบนี้

ความสงบอย่างนี้ยังไม่ใช่ “ความสงบ” ที่ยึดถือตามสมมุติสัจจะว่า เป็น “ความสงบ” ที่เกิดจากการบรรลุนิพพาน

จึงเป็น “ความสงบ” ที่แตกต่างกันไปตามระเบียบแน่นอน เพราะความสงบในนิพพานนั้น เป็นความสงบที่มีสมมุติกันอีกลักษณะหนึ่ง ซึ่งยึดถือเป็นสมมุติสัจจะอย่างหนึ่ง กล่าวคือ จะเป็น “ความสงบ” ที่เกิดจากการปฏิบัติ “ฌาน” แบบที่หนึ่งสมาธิหลับตาเข้าไปอยู่ในฌว่างค์ แล้วทำให้จิตขณะนั้น ไม่มีนิวรณ์ ๕ ล้ำเรื่อง

และความเป็นฌาน ตามแบบดังกล่าวนี้ ก็ยัง **ไม่ใช่ “ความสงบที่เกิดจากฌานแบบพุทธ”** ดอกนะ เพราะเป็น “ฌาน” ที่ยังไม่ “สัมมาทิฐิ” ตรงตามแบบพุทธถูกต้องแท้จริง แต่ก็เป็น “ความสงบ” หรือ “ฌาน” ที่กำหนดหมายกันว่าเป็นคนที่สามารถทำฌานแบบที่หนึ่งสมาธิหลับตาเข้าไปอยู่ในฌว่างค์ นั้นแหละคือ “ฌาน” เมื่อทำให้เป็นฌานได้ ก็ได้รับความสงบนั้น ก็เป็น “ความสงบ” ที่เกิดจาก “ฌาน” แบบหนึ่ง

แม้ความสงบในฌว่างค์อย่างนี้ก็เถอะ ยังมีอารมณ์สงบที่แตกต่างกันไปอีกมากมาย ตามแต่อาจารย์แต่ละคนสอน

และความสงบจากฌานแบบทั่วไปที่รู้จักกันแพร่หลายนี้ก็ต่างจากความสงบจากฌานแบบพุทธที่สัมมาทิฐิอีกด้วย เพราะ “ความสงบ” แบบพุทธที่สัมมาทิฐินั้น เป็นความสงบที่แน่ชัดว่า เรากำลังทำ “ฌาน” และกำลังได้ “ความสงบ” จากการทำ “ฌาน” ที่ถูกต้องแบบพุทธเท่านั้น **เป็นอย่างนี้** ซึ่งมันไม่ใช่ “ฌาน” ที่ต้องนั่งหลับตาสะกดจิตอย่างนั้นเลย แต่มันเป็นการ “ทำฌาน” จริงๆ

คือ การได้ “เผากิเลส” ด้วย “ไฟฌาน” ทั่วๆ เผากิเลสต่างๆ ซึ่งเป็น “ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ” เราจึงต้องใช้ “ไฟวิเศษ” ที่เหนือชั้นกว่า “ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ” “ไฟวิเศษ” นั้นก็คือ “ฌาน” นี้เอง “เผา” (ฉาปน) กิเลสของเราได้จริงๆ

“ฌาน” ภาษาบาลีคำนี้ คือ “ไฟ” หรือ “ไฟกองใหญ่” “ฌาน” แปลว่า “ไฟหรือไฟกองใหญ่” จริงๆ

คำว่า “ไฟ” หรือ “ฌาน” คำนี้ มีความหมายลึกซึ้งในพุทธธรรมมาก และเป็นของศาสนาพุทธแต่เดิมมา มีมาตั้งแต่พระพุทธเจ้าองค์แรกที่บัญญัติ “**วิธีการปฏิบัติของพุทธที่สามารถเผากิเลสได้อย่างถูกต้องตัวของกิเลสแท้จริง**” ซึ่งถ้าปฏิบัติถูกต้องเป็น “**สัมมาทิฐิ**” จริง “ไฟ” (ฌาน) นี้ก็จะ “เผากิเลส” คือ “**เผาไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ**” ได้อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ เพราะรู้แจ้งเห็นจริงอย่างพิสูจน์ได้แท้ๆ พระพุทธเจ้าจึงเอาคำว่า “**ฌาน**” ที่หมายถึง “**ไฟ**” จริงๆ “**ไฟกองใหญ่ ไฟพิเศษ**” ที่มีประสิทธิภาพ “**เผาไฟ ๓ กอง**” นั้นได้สำเร็จจริง จึงเรียกว่า “**ทำฌาน**”

การ “**ทำฌาน**” ของพุทธที่ถูกต้องแท้จริง ก็คือ “**วิธีปฏิบัติตามแบบพุทธที่สัมมาทิฐิ**” ได้แก่ **ปฏิบัติ “มรรคองค์ ๘” โดยปฏิบัติ “มรรค ๗ องค์”** ตามที่ได้สาธยายมามากแล้ว โดยนำหลักฐานคำสอนสำคัญของพระพุทธเจ้ามาจาก “**มหาจัตตารีสกสูตร**” (ตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒) นั้นเอง หรือแท้ๆจริงๆแล้วตามสัจจะนั้น “**วิธีการปฏิบัติของพระพุทธเจ้า**” มีมากมาย ล้วนคือ **วิธีการปฏิบัติสำคัญ** ที่ จะเกิด “**การเผากิเลสอย่างประจักษ์สิทธิ์**” ทั้งสิ้น

วิธีการปฏิบัติสำคัญที่ว่านั้น เช่น **ไตรสิกขาที่สัมมาทิฐิ** นี้ก็คือ “**ทำฌานแบบพุทธ**” ปฏิบัติ “**โพธิปักขิยธรรม ๓๗**” ที่สัมมาทิฐิ นี้ก็คือ “**ทำฌานแบบพุทธ**” ปฏิบัติ “**จรณะ ๑๕ วิชชา ๘**” ที่สัมมาทิฐิ นี้ก็คือ “**ทำฌานแบบพุทธ**” ยิ่งปฏิบัติ “**มรรค ๗ องค์**” ที่สัมมาทิฐิ ตั้งที่อาตมาพยายามอธิบายตามพระอนุสาสน์อยู่อย่างยืดยาวนี้แหละ **ยิ่งคือการ “ทำฌาน” ที่ จะเกิด “สัมมาสมาธิ” ทั่วแท้ตรงๆ** เลยทีเดียว

หรือหลักธรรมพระพุทธเจ้าอื่นๆอีก ข้อสำคัญนั้นขอให้ “**สัมมาทิฐิ**” จริงๆเถอะ **จะสามารถ “เผา”** (ฉาปน) กิเลสได้สำเร็จอย่างถูกต้องตัวของกิเลส กิเลสดับมอดหมดสิ้นเกลี้ยงสัมบูรณ์แท้จริง อย่างรู้ๆเห็นๆจับต้องสัมผัสกันได้ง่ายๆ ชนิดที่เรียกให้มาพิสูจน์ความจริงกันได้

ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดในสวากขาตธรรมที่ว่า “**เอหิภัสสโก**” แปลกันว่า **เชิญให้มาดูได้** หรือ **ทำทนายให้มาพิสูจน์ได้** และ “**อกาลโก**” ซึ่งแปลกันว่า **ไม่จำกัดเวลา**

ไม่ว่ายุคสมัยไหน ไม่ว่าวันไหนปีไหนก็ปฏิบัติบรรลุได้จริง
ถ้าสัมมาทิฐิและปฏิบัติดีปฏิบัติถูกต้องแท้จริง

คำว่า“ฉาน”ที่แปลว่าไฟพิเศษของนี้ มีประสิทธิภาพ
ยิ่งยอดเยี่ยมๆ ที่สามารถ“เผา”กิเลสให้หมดสิ้นไม่เหลือซาก
จิตจึง“สงบจากกิเลส”ที่ถูกเผาสิ้นซากไปแล้วนั้น
อย่างถาวรยั่งยืน ไม่มารบกวนอีกเลยตลอดกาล

มันเป็น“อารมณ์สงบ”ที่กิเลสดับสนิท ชนิดที่เจ้าตัว
เองรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ตัวตนของกิเลส”ที่มันกำลังเกิดในขณะ
ตาหูจมูกลิ้นกายใจของเราเปิดรับมี“สัมผัส”ตามปกติ
ชีวิตสามัญ และเราได้กำจัดกิเลสนั้นๆให้ดับสนิทไปอย่าง
รู้ๆเห็นๆ ว่า มันดับ มันตาย มันหมดสิ้นซากไปแล้วจริงๆ

การเห็น“นิโรธ”คือเรามี“ญาณ”เห็น“ความดับของ
กิเลส”อยู่ใต้ง่าหลัๆปรากฏต่อ“ญาณของเราที่สัมผัส”ก็
รู้แจ้งเห็นจริงเช่นนี้เอง เรียกว่า“นิโรธสมาบัติ” หรือเป็น
การเข้านิโรธ หรือ“การเข้าสู่ความเป็นนิโรธ”ของพุทธ

ซึ่งต่างจาก“การเข้านิโรธ”(นิโรธสมาบัติ)ทั่วไป หรือที่
ชาวพุทธผู้มีจิตภาวิญญูยังเข้าใจว่า“นิโรธสมาบัติ”คือ การดับ
สัญญาความจำได้หมายรู้ และเวทนาการเสวยอารมณ์ แลเม
เข้าใจผิดเลยเถิดไปถึงว่า การดับสัญญา-ดับเวทนานั้น
คือ “สัญญาเวทิตนนิโรธ”อีกด้วย

นี่คือ ความเสื่อมของคนผู้ได้หลงผิดไปจากสัจจะ
ความจริงของเนื้อแท้ศาสนาพุทธ ซึ่งทุกวันนี้มีมากเหลือเกิน

“นิโรธสมาบัติ”ของพุทธนั้นไม่ต้อง“เข้าไปอยู่ใน
ภาวะของภาวังค์”หรือไม่ต้องหลับตาปิดทวาร ๕ บ้างนอก
ทั้งหมด จน“ทวารทั้ง ๕”ไม่รู้อะไร มิหนำซ้ำแถม“ดับ
ทวารรู้”คือ“ดับทวารใจ”หนักเข้าไปเสียอีก กลายเป็นคน
“ดับ”ไป ไม่มีความรู้อะไรสักสิ่งอย่าง อย่างนั้นหรือ

เพราะ“นิโรธ”ของพุทธเปิดทวาร ๕ และ ๖ ทั้งหมด
ทำงานรับรู้ร่วมกันทั้งภายนอก-ภายในบริบูรณ์ แต่“ใจ
สงบ”เพราะ“กิเลสดับสนิท”แท้จริง

หน้าที่ของ“การทำกิเลสให้ลดลงๆจนถึงขั้นดับ” คือ
การ“ทำฉาน” นี่คือความหมายแท้จริงของ“ฉาน”แบบพุทธ
ฉานจึงคือ“ไฟ”ที่ทำการเผาผลาญทำลายกิเลสลงไป
กิเลสลดลงๆ ถึงขั้น“ดับลงในใจ”เมื่อใด เมื่อนั้นเรียก
ว่า“นิโรธ” เข้าใจ“ฉาน”และ“นิโรธ”ให้ชัดเจน

“ฉาน”ของพุทธ จึงเป็นการทำหน้าที่ให้ใจค่อยๆ
สงบเป็นระดับลงไปเรื่อยๆ จากที่กำลังทำให้อกิเลสลดฤทธิ์
หมดแรงลงไปๆ ผู้ปฏิบัติจะมี“ญาณ”ตามเห็นความจาง
คลายของกิเลสในขณะที่ปฏิบัติ(วิราคะบุปัสสี) จนกิเลสหมด
สิ้นแรงลงในใจคราใด ก็คือ กิเลสไม่แสดงอาการลงไป
เป็นครั้งคราวได้ ก็เรียกแต่ละครั้งว่า “เข้านิโรธ”(นิโรธ
สมาบัติ) ผู้ปฏิบัติก็ต้องทำอีก หากเพียรทำให้อกิเลสหมด
ฤทธิ์ลงไปเช่นนั้นแหละ ชนิดที่สัญญาที่ทำงาน เวทนาที่
ทำงาน รู้แจ้งเห็นจริง“ความดับ”นั้นๆอยู่เสมอ

จะไม่ใช้“นิโรธสมาบัติ”ที่หมายถึง การดับสัญญา-
ดับเวทนาไม่รู้อะไรเลย ดังที่เข้าใจผิดนั้นแน่ๆ

จนกว่าจะ“ดับไม่เหลือตัวตนของกิเลส”แม้แต่ธุลี
ละออง กล่าวคือ การปฏิบัติจะมีการกระทบสัมผัสเหตุ
ปัจจัยที่เคยก่อให้เกิดกิเลสอยู่อย่างสามัญนั่นเอง ไม่ใช่
ปิดทวาร ๕ แล้ว“ดับใจ”เข้าไปเสียอีก แต่ปฏิบัติอยู่
อย่างเห็นตัวตนกิเลส และเห็นว่าเราทำให้อกิเลสจางคลาย
(วิราคะ) เห็นว่าทำให้อกิเลสดับไป(นิโรธ)เรื่อยๆ ไม่เกิดอีก
กระทั่งมัน“ดับสนิท” ไม่มี“ตัวตน”ของมันอีกอย่างถาวร

ส่วนจะ“ดับสนิท”ถาวรหรือไม่ก็ต้องปฏิบัติไปอีก
จนกว่าจะมีผลถึงขั้น“ความดับทุกขันธ์”(นิโรธ)นั้นเจริญมี
ประสิทธิภาพเที่ยงแท้(นิจจัง)ยั่งยืน(ฐวัง)ตลอดกาล(ัสสตั้ง)ไม่
เปลี่ยนแปลงเป็นอันอีก(อวิปริณามธัมมัง)ไม่มีอะไรหักล้าง
ได้(อสังหิริง)ไม่กลับกำเริบหรือตายแล้วไม่ฟื้น(อสังกุปปัง)

เป็น“นิโรธ”ที่เรียกเต็มๆว่า “สัญญาเวทิตนนิโรธ”
ซึ่งเป็น“นิโรธ”ที่ไม่ได้ดับสัญญาและไม่ได้ดับเวทนา ดัง
ที่ชาวพุทธส่วนใหญ่เรียนรู้และเข้าใจกันอยู่

แต่กลับมี“สัญญา”ทำงานกำหนดหมายรู้แจ้งเห็นจริง
ยิ่งๆขึ้น และ“เวทนา”ก็เสียด-สว่าง-สงบจากความเป็น
โลกียารมณ์ที่ถูกปปรุงแต่งไปด้วย“กาม-พยาบาท”สิ้นลงสนิท

นี่คือ“นิโรธของพุทธ” กิเลสดับอย่างรู้ๆเห็นๆใต้ง่า
“ฉาน”จึงมีผล“สงบ”ขั้นต้น
“นิโรธ”จึงมี ผลขั้นกลาง

ส่วน“สมาธิ”คือ ผลของ“ฉาน”และ“นิโรธ”นั่นเอง
ที่สั่งสม“ผล”ลงในใจจนมีคุณสมบัติ“จิตขบขันๆตั้งมั่น”
ถ้าเรียกว่า “จิตตั้งมั่น”ก็เป็นผลขั้นปลาย

ซึ่งเป็น“ใจ”บรรลุ“ผล”แต่ละขั้นๆ

ถ้าแค่“ผลสงบ”ขั้น“ฉาน” ก็คือ “ผลสมาบัติ”แค่เพียงใจสงบขั้น“ฉานสมาบัติ”

ถ้าถึงขั้น“ผลสงบ”ระดับ“นิโรธ” ก็คือ “ผลสมาบัติ”สูงขั้นถึงใจสงบขั้น“นิโรธสมาบัติ”

ภาวะที่บรรลุ“ผล”แบบพุทธ กับ“ผล”ที่ไม่ใช่พุทธ มีนัยสำคัญยิ่งก็คือ “ฉาน”ก็ดี “นิโรธ”ก็ดี “สมาธิ”ก็ดี ของพุทธนั้น เมื่อบรรลุสำเร็จแล้ว ไม่ต้องทำ“ฉาน”อีก ไม่ต้อง“นิโรธ”อีก ไม่ต้องทำ“สมาธิ”อีก จบกิจแล้ว เป็นเช่นนั้นเองอย่างอัตโนมัติที่เรียกว่า“ตถตา”(เป็นเช่นนั้นเอง) ไปตลอด ไม่ต้องทำอีก เทียงแท้แล้ว ยั่งยืน ตลอดกาล ไม่มีเปลี่ยนแปลงอีกเลย ไม่มีอะไรมาหักล้างได้ ไม่กลับกำเริบ ดังที่ได้ยึดตามคำตรัสของพระพุทธเจ้ามามากแล้ว

โดยเฉพาะ ไม่ว่าฉาน-นิโรธ-สมาธิ ของพุทธนั้น เมื่อบรรลุผลสำเร็จสัมบูรณ์แล้ว ไม่ต้องเข้า-ต้องออกอีกแล้ว เช่น เข้าไปอยู่ในภวังค์ แล้วก็เข้าไปเป็นฉาน เป็นนิโรธ เป็นสมาธิ กันแต่เพียงในภวังค์ ก็ไม่ต้องเข้าภวังค์ ออกภวังค์กันอีก เข้าฉานอีก ออกจากฉานอีก ก็ไม่ต้อง เข้านิโรธอีก แล้วก็ต้องออกจากนิโรธอีก ก็ไม่ต้อง เข้าสมาธิก็เช่นกัน ไม่ต้องเข้า-ต้องออกกันอีก

เพราะเป็นได้สัมบูรณ์แล้ว ไม่ต้องเข้าต้องออกอีก

“จิตที่สงบ”จึงอยู่ในภาวะสามัญคนธรรมดา ไม่ใช่อยู่ในภาวะคนหลับตานั่งจมอยู่ในภวังค์เท่านั้น เหมือนอย่าง“ฉาน”ที่ไม่ใช่พุทธได้ความสงบนั้นกัน

หรือผู้เข้าใจการทำฉานที่ยัง“มิจจากิฏฐิ”ทุกวันนี้ มีมาก แม้ผู้ที่“ฝึกฉาน”มาตลอดจนหลงว่าตนบรรลุธรรม ถึงขนาดหลงว่าบรรลุเป็นอรหันต์ก็มี เพราะ“การทำฉาน”ที่ยัง“มิจจากิฏฐิ”นั้นแหละ ก็มีอยู่ อย่างนี้ก็คือผู้ได้“ความสงบ”อีกชนิดหนึ่งซึ่งยังไม่ใช่“ฉาน”ที่“สัมมาทิฏฐิ”

หากนัยความเป็นพุทธจริง ยังไม่ใช่“ฉาน”เลย โดยเอาผลจากการ“ความสงบ”เท่านั้นมาเป็นเครื่องชี้ยังไม่ได้ เพราะ“ความสงบ”ที่ไม่ใช่เกิดจาก“ฉาน”นั้นมีนัยยะมากมาย

เพราะความเป็น“ฉาน”นั้นมีนัยสำคัญที่จะเรียกว่า“ฉาน”ได้ คือ จะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของเหตุที่มันทำให้ไม่สงบ”แล้ว“เผา”ด้วย“ฉาน”ได้ก็ต้องปฏิบัติให้

“จิต”ปราศจากกิเลสนิวรณ์

และคำว่า“จิต”ปราศจากกิเลสนิวรณ์ นี้แหละที่มีนัยสำคัญลึกซึ้งละเอียดประณีตยิ่งนัก

ถ้าปฏิบัติได้แค่ทำให้ไม่มี“อาการของนิวรณ์ ๕”ในจิตขณะนั้นได้สำเร็จ ด้วยการหลอกล่อให้“จิต”ไปจดจ่อที่“กสิณ”ต่างๆ แม้แต่“ลมหายใจเข้า-ออก”ซึ่งเป็นแค่ให้จิตไปเกาะ“วัตถุ”ภายนอก ไม่ใช่“รู้จักจิตในจิต”และ“กำจัดกิเลสในจิตให้ดับลง” จึงไม่ได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”ซึ่งเป็น“จิตอกุศล”แล้วก็“ประหาร”(ปหฺรตฺ)กิเลสอื่นๆให้สลาย“ตัวตน”ไปจนสูญสิ้น ก็ยังไม่ใช่“ฉาน”

กระทั่งไม่เหลือเชื้อชีวิตของ“จิตอกุศล”นั้น ชนิดที่“จิตอกุศล”ตัวนั้นสูญละลายเป็นเถ้าธุลี ก็ยังไม่ใช่“ฉาน” เพราะนั่น..เป็นได้แค่“การกดข่ม”(วิกขมภนฺ)เท่านั้น ยังไม่ได้“เผา”ด้วย“ฉาน” “ฉาน”คำนี้แปลว่า“ไฟ” เป็น“ไฟพิเศษ”ที่มันสามารถเผา“ไพเราะ-ไพเราะ-ไพเราะ”

ถ้าไม่“สัมมาทิฏฐิ”แท้ จะระงับ“จิตอกุศล”ชนิดที่เรียกว่า“ฉาน”ยังไม่ได้ เพราะ“อกุศลจิต”ไม่ได้“ถูกเผา”

หรือยิ่งกดข่มโดยตรงด้วยวิธีฝืนเอา ทำลึ้มๆมัน หรือเอาอะไรอื่นมาหลอกให้จิตหนีไปหาอื่น เอากรรมกริยายักย้ายหนีไป เอามนต์มาลวด เอาภาษาคาถามาหลอกให้หลงกลบเกลื่อนมันไปได้ ทำเป็นลึ้มๆมันไป ช่มเอาด้วยเร็วแรงทนเอา หรือทำเป็นลึ้มๆมันไป ก็ยิ่งชัดว่า เป็นแค่เพียง“การทิ้งมันไปโดยไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัวมันจริงๆเลย”

ลักษณะที่ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน ด้วยการ“สัมพัส”(ผัสสะ)ของจริงอย่างรู้แจ้งเห็นจริงที่แหละที่จัดเข้าอยู่ในกรรมวิธีของ“การกดข่ม”(วิกขมภนฺ)ทั้งสิ้น เพราะแค่ทำให้มันระงับไปได้ชั่วคราว อาจจะทำมากทำนานจนกระทั่งชำนาญก็อาจจะดูเหมือนมันระงับได้ไปยาวนาน

แต่แท้จริงตนก็ยังใช้วิธี“ระงับไว้” ยังไม่ถึงขั้นเผา“ตัวเหตุแท้”(สมุทฺยอริยสจฺ) จึงยังไม่จบกิจ ยังไม่เสร็จ ยังเลิกปฏิบัติไม่ได้สัมบูรณ์ จึงยังไม่สำเร็จถาวรได้จริง เพราะยังไม่รู้จักเหตุตัวแท้ที่เป็นเหตุจากต้น-กลาง-ปลาย เป็นลำดับ ไม่ลัดขั้นตอน แม้แค่เป็น“เหตุ”ภายนอก ก็จะเข้าไปสู่“เหตุ”ภายใน และ“เหตุ”จากชั้นหยาบ แล้วจึงเข้าไปสู่ชั้นกลาง จนที่สุดถึงขั้นละเอียด อย่างมี“ภาวะ”

จริงที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงนั้นๆ ชนิดชัดแท้แน่นอนคมนต์กลางลึก ไม่ผิดพลาดแม้แต่น้อย ด้วยความถ่องแท้(โยนิโส)บริบูรณ์ สะอาดหมดจด จึงยังไม่ใช่“การรู้แจ้ง(วิปัสสนา)ด้วยญาณ” และ“การเผา”(ฌาม,ฌาปน)ด้วยฌาน” ซึ่งเป็น“ไฟหรือ กองเพลิงใหญ่”(ฌาน) ตามวิธีของพุทธแท้เลย

“การดับ”(นิโรธ)จึงไม่ใช่“การดับ”หรือ“นิโรธ”ที่เป็น แบบพุทธ จึงไม่มี“นิโรธสัญญา” คือ **ไม่มี“สัญญา”ที่สามารถกำหนดรู้ความดับ**นั้นๆได้ อย่างรู้ได้เห็นอยู่เป็น ปัจจุบันนั้นเดียว(ซานโต บัสโต วิหิตติ)ของตัวเอง ด้วยตนเอง

ซึ่งการกระทำดังกล่าวมานั้น เป็นต้น ยังไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง“ตัวตน(อัตตา)ของกิเลส” ทั้งที่เป็น“สักกายะ”จนที่สุด เป็น“อาสวะ”แล้วได้กำจัดถึงขั้นต้องใช้ภาษาเรียกว่า “เผา”(ฌาเปติ)ด้วย“ไฟหรือกองเพลิงใหญ่”(ฌาน) ได้สำเร็จ บริบูรณ์สัมบูรณ์จริง ก็ไม่เรียกว่า“ฌาน” เพราะ“ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ”นั้นร้ายกาจยิ่งนัก ต้อง“เผา”(ฌาเปติ) ด้วย“ไฟ”ที่ภาษาบาลีว่า“ฌาน”นั้นกันทีเดียวจึงจะสำเร็จ

จึงเป็นเพียงได้“ความสงบ”แต่ด้วยวิธี“การกดข่ม”(วิกขมภนะ) ยังไม่ได้กำจัดกิเลสชนิดที่เรียกได้ว่า“เผา”(ฌาเปติ)ด้วย“ไฟ”(ฌาน)ตามแบบวิธีของพุทธที่สัมมาทิฐิ แบบพุทธนั้นคือ ได้ใช้“ไฟ”หรือ“กองเพลิงใหญ่”ที่ ท่านใช้ภาษาเรียกว่า“ฌาน”นี้แหละเผา“ราคะ-โทสะ-โมหะ” ซึ่งท่านก็ใช้ภาษาเรียกว่า“ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ” ก็ต้องใช้“กองเพลิงใหญ่”(ฌาน)ที่เป็น“ไฟเหนืออื่น”กว่า ดับไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ จึงจะสำเร็จได้

แบบที่ไม่ใช่พุทธนั้น หรือแม้จะเป็นชาวพุทธแต่ยังไม่**สัมมาทิฐิจริง** ไม่ได้มี“วิปัสนา”ที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงจากการปฏิบัติให้เกิด“สัมมาสมาธิ”โดยมี“มรรค ๗ องค์”เป็นเหตุ(อุปนิโส)เป็นองค์ประกอบ(ปริกขาโร)ในการปฏิบัติ และปฏิบัติได้ตลอดเวลาที่มีชีวิตประจำวันปกติ ไม่ต้องไปนั่งหลับตาเข้ามัวงัดจึงจะเกิด“สมาธิ” ซึ่งจะต้องทำ“สติปฏิฐาน”ในความเป็น“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”แล้วก็ได้“เผากิเลส” ที่มี“วิปัสสนาญาณ”ู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง“สักกายะ”(ตัวตนของกิเลส) แล้ว“เผากิเลส”ไปจนถึง“อาสวะ”ซึ่งก็คือ “การทำฌาน”แบบพุทธอย่างสัมมาทิฐิ จึงจะเรียกว่า“ฌาน”อย่างเป็นสังขธรรม แล้วทั้งความเป็น

“ฌาน”ทั้งความเป็น“นิโรธ” นั้นแหละที่สั่งสมตกผลึกลงไปเป็น“สัมมาสมาธิ” ซึ่งเป็นสมาธิแบบพุทธ

จึงจะเป็น“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตนอย่าง “แยกคาย,ถ่องแท้,ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส) ได้อย่าง“ถูกต้อง,ถูกแท้,ถูกถ้วน”(สัมมา) เป็นข้อ ๑ ใน ๒ ข้อ ของปัจจัย ๒ อย่างที่ทำให้“สัมมาทิฐิ”เกิดขึ้น ซึ่งได้แก่ ปรโต โฆสะ (การรับฟังผู้อื่นอย่างเต็มใจไม่อคติ) และโยนิโสมนสิการ (การทำใจในใจโดยแยกคาย,ถ่องแท้) ตามที่กล่าวถึงข้างต้น (มีตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๙๗ มหาเวทลสูตร)

ไม่เช่นนั้น“ผล”ที่ทำให้ออกไปจากกิเลส(เนกขัมมะ) ก็จะ“เกิดขึ้น”(อุปบัพฺขติ)ไม่ได้ หรือ“เข้าฌาน”(อุปบัพฺขติ)ไม่ได้ นั่นเอง ต้องปฏิบัติ“ฌาน”อย่าง**สัมมาทิฐิจริง** จึงจะ“เนกขัมมะ”หรือ“ออกจากกิเลสหรือออกจากโลกีย์”ได้ เมื่อปฏิบัติจนกระทั่ง“ออกได้” เรียกด้วยภาษาว่า “หลุดพ้น”(วิมุตติ) หรือ“ล่องพ้นหรือก้าวล่วงหรือผ่านเลยไป”(สมติกกม) หรือ“ออกจาก”(วุฏฐาน)

“การหลุดพ้น”หรือ“ล่องพ้น”ได้ชนิดเป็นวิทยาศาสตร์ ฉะนั้นเลย จึงจะเรียกว่า “วิมุตติ”

ส่วนความเป็น“นิโรธ”นั้น หมายถึง “กิเลส”นั้น“ดับ” โดยผู้ปฏิบัติต้องมี“สัญญา”กำหนดรู้ “ตัวตน”ของกิเลส แล้วทำให้มัน“ดับ”อย่างเห็นๆ“ความดับ”นั้นด้วยวิปัสสนา ญาณ” ที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงภาวะ“นิโรธ”นั้นอย่าง“แจ้ง”(ลัจฉิ)

ซึ่งแบบของพุทธนั้นอยู่ใน“ภาวะ”(ความเป็น,ความมี, ความปรากฏ,ความเกิด)คนละอย่าง แตกต่างกันกับแบบของ**ฤๅษี** **ปิโพร**ที่นั่งหลับตาปฏิบัติ แบบฤๅษีนั่งหลับตาสะกดจิตนั้น จะเข้าไปอยู่ใน“ภวังค์” ยิ่ง“นิโรธ”แล้วยิ่ง“ดับจิตตัวเอง” เข้าไปให้ไม่รู้เรื่องอะไร จิตไม่ทำงานอะไรเลย ดับทิ้งไปทั้ง **สัญญา**(กำหนดรู้)ทั้ง**เวทนา**(ความรู้สึก)หมดสภาพของจิตเลย

จึงต่างจาก“นิโรธ”แบบพุทธ คนละชั่วเลย ของพุทธ นั้นวิธี“เข้านิโรธ”ก็ล้มตาปฏิบัติชีวิตธรรมดา เพราะปฏิบัติ ตาม“มรรค องค์ ๘” เมื่อปฏิบัติมีผลถึงขั้น“นิโรธ”มันก็ อยู่ในขณะที่มีพร้อมทั้ง“**สัมมาสังกัปปะ-สัมมาวาจา-สัมมา กัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ**” และผลมี“**สัมมาญาณ-สัมมา วิมุตติ**”ไปพร้อมกัน รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงทุกอย่าง

แบบของพุทธ นั้นทั้งมรรคและผลอยู่ในขณะชีวิตปกติ

ประจำวัน เพราะปฏิบัติให้เกิด**ฉาน**,เกิด**สมาธิ**,เกิด**นิโรธ**ทั้ง
ในขณะ**นึกคิดปรุงแต่ง**(สังกัปปะ) ทั้งในขณะ**พูดจา**(วาจา) ทั้ง
ในขณะ**ทำงานทำกรรมกิริยาทุกอย่าง**(กัมมันตะ) ทั้งในขณะ
ทำ**มาหากินเลี้ยงชีพ**(อาชีวะ) ที่ปฏิบัติเป็น**“สัมมาสังกัปปะ-
สัมมาวาจา-สัมมากัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ”** ตามทฤษฎี
“**มรรค ๘**” **ฉาน**ก็ดี **สมาธิ**ก็ดี **นิโรธ**ก็ตาม จึงเกิดเป็น
ฉานเป็น**สมาธิ**เป็น**นิโรธ**ในขณะที่มี**ชีวิตปกติสามัญ**
“**กำหนดรู้**”ได้หลุดๆได้งั้นๆในขณะที่มันเกิดจริงมีจริงให้เรา**“รู้”**
(ซานติ) **“เห็น”**(ปัสสตี)เป็น**“ปัจจุบันนี้อยู่ไหน”**(วิหิตติ) ซึ่ง
จะเกิดได้โดยมี**“สัญญา”กำหนดหมายรู้**ได้เป็นการรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงสภาวะต่างๆดังกล่าวนั้น**ชัดแจ้ง**(สังจิติ)อยู่ทุกภาวะ

ซึ่ง**“สัญญา”**นี้แหละจะทำงานเจริญขึ้นเป็น**“ปัญญา”**
ที่เห็น**“ความจริงตามความเป็นจริง”**ของสังขารทั้งหลาย
“สัญญา”คือเจตสิกหนึ่งที่ทำหน้าที่ประพตติอยู่ใน
“สัมปชัญญะ” แล้วจึงจะตกผลึกลงเป็น**“ปัญญา”**เป็นต้น

ดังนั้น **สัพพโลเก อนภิรตัสัญญากัฏฐิ** ก็คือ **สัญญา**
ก็ต้องทำหน้าที่**การกำหนดหมาย“รู้”**ความน่าเพลิดเพลิน
(ภีรต) ความน่ายินดี(ภีรต)ในโลกที่มีมากมายหลากหลาย
สุดเหลือกำลังจะกล่าวถึงได้หมด ที่หลอกคนให้หลงจนเฝ้า
ทั้งที่**“น่ายินดี-น่าเพลิดเพลิน”**ชนิดเป็นกุศลสร้างสรรค์ ก็ทำให้
คนหลงจนเฝ้าได้ เพราะความยินดีหรือเพลิดเพลินนี้ แม้
ในกุศลแค่มากเกินกว่าควรก็เป็น**“โทษ”**ได้แล้ว อย่าวัวไปถึง
เพลิดเพลินยินดีในอบายทั้งหลายทั้งหล่นเลย ซึ่งทุกวันนี้
มันมีมากกว่ากุศลยิ่งนักกว่าคนที่คนไม่รู้เท่าทันมันว่า**“มันเป็น**
อบาย” ทำลายสังคม ทำลายโลกอยู่ไม่รู้เท่าต่อที่เท่า

ดังนั้น จึงต้อง**“รู้แจ้งโลกและธรรม”**ให้แท้ และลึกซึ้ง
ไม่เช่นนั้นก็จะตกเป็นปุถุชนผู้**“ตาย”**จมอยู่ใน**“โลกีย์”**ไม่มีพื้น

สัพพสังขารสุ อนัญจัสัญญากัฏฐิก็ตาม ก็ต้อง**“สัญญา”**
คือ ต้อง**กำหนดหมายรู้ความไม่น่าปรารถนา**(อนัญจ)ในสังขาร
ทั้งปวง ไม่ว่าจะสังขารนั้นจะเป็นสังขารอย่างกุศลหรือสังขาร
อย่างอกุศล หรือแม้แต่สังขารที่เราต้องอาศัยในชีวิตที่ยังอยู่
เราก็ต้อง**รู้จักอนุโลม-ปฏิโลม**อย่างสมเหมาะสมสมควร และ
ที่สุดเราก็หมดความยึดมั่นถือมั่น แต่ก็จัก**“สมทาน”**ใน
ส่วนที่ต้องอนุโลมตามกาละที่ยังไม่หากาละ จนที่สุดแห่งที่สุด
“สังขารทั้งหลายล้วนไม่เที่ยง-เป็นทุกข์-ไม่ใช่ตัวตน” เราก็

จะบรรลุด้วย**“วิมุตติญาณทัสสนะ”**อย่างแจ้งจบ

ดังนั้น เราต้อง**“ดับสังขาร”**(นิโรธ) หรือจะ**“ไม่สังขาร”**
(อสังขาร)บ้าง หรือต้อง**“ประกอบสังขาร”**(สังขาร)บ้าง หรือต้อง
“สังขารให้ยิ่ง”(อภิสังขาร)บ้าง กระทั่งที่สุดเป็น**“วิสังขาร”**(อยู่เหนือ
สังขารแล้ว ไม่สังขารก็ได้ แต่ถ้าสังขารก็สังขารได้อย่างเป็นกุศลที่
วิเศษ) หรือถ้าเป็นของพระพุทธเจ้าก็เป็น**“อิทธิวิสังขาร”**(การ
สังขารที่วิเศษเยี่ยมยอดสุดหาที่เปรียบมิได้,การบันดาลด้วยฤทธิ์)

●●●
ที่นี้ ก็เป็นปัญหาของ คุณ**“ลูกพระรัตนตรัย”** ข้อ ๑
ที่ถามว่า **“ชีวิตนี้”**ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ ได้ตอบ
ไปแล้วว่า

- ๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
- ๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
- ๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต
วิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชันธุ ๕ กับ อวิชชา
หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ
ฝ่าย**“รูป”**ได้แก่ **กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธุ ๑**
ส่วน**“นาม”**ได้แก่ **ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธุ ๔, อวิชชา**
“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล
จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังหมายถึง**“ชีวิตนี้”** แต่ถาม
เต็มออกไปว่า **“เป็นอยู่อย่างไร?”**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า **“ชีวิตนี้”** เป็น
อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่าง
พัฒนาสร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอด
ประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขาร
กันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา
อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น
เมื่อนิยามออกมาเป็น**“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ”** ก็จะ
เห็นได้ว่า**“ชีวิตนี้”**เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ**“อตุ”** เกี่ยวกับ
“พีชะ” เกี่ยวกับ**“จิต”** และจะเกี่ยวกับ**“กรรม”** เกี่ยวกับ
“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด**“ความเป็น”**(ภาวะ)ของแต่ละ

นิยามกัน แคไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัย
ละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่ง
เรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง
ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**
ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์
ของตนๆ”**(กัมมัตสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจ
บันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นๆไป トラบ“ปรินิพพาน”ทีเดียว

เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ
ขาทาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดูคล้ายกันกับ
วิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**
(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใครจะประสบ
กับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก
“กรรม” หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ
มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลัง
หรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลก
หรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาด
พิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี “บุญ
บารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบ
ก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

**“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มีมนุษย์นับถือ ว่า
เป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ “เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือ
แม้แต่ “อำนาจของขาทาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ ผู้มี
บารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจ
พิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาล
บันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้อง
สุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหน้าซ้ำ
สำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ขาทาน-ผีร้าย
หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆทีเดียว เป็นผู้บันดาล**

บันดาลให้ แม้เจ้าตัวเองไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์
แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่
นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวน
ว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลว
ต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง
“อำนาจขาทาน”ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานฉะนี้ที่เดียว
ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้น
ถึงปานฉะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

**“กัมมัตสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-
กัมมปฏิสรโณ”**[พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๕๑] ซึ่งคำตรัส ก็
เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำนั้น มีเนื้อหาและนัย
ละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอ
ให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มี
ความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น
ทรัพย์ของตนทั้งหมด ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง
“กรรม”** ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละออกรูลีขนาดไหน แม้แต่
เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มดำริ”**ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำริ
นั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** สั่งสม
เป็น**“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียว
อันคือ**ทรัพย์** คือ**สมบัติ**แท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่หน้า
คำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัตสกะ”**หรือ**“กัมมัตสโกมทิ”**และ**“กัมมทายาโท”**
ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้
อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง
“กัมมพันธ”จบไปอีก ตอนนี้อธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่ง
เป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรม”**ทั้ง ๕ เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ใน
ฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ
“จรณะ ๑๕” ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕** (จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็น
เครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราว
ที่แล้วเรากำลักรูปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัตสกะ”**อันเป็นของ
ตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมา

ถึง“กัมมปฏิสรณะ” ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ที่เดียว ว่า **“อนุสาสนีปฏิหารีย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม่“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฏิหารีย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “แก้วกฐสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริย **สังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ**

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติอันเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต ขึ้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขึ้นสูงขึ้นไป และศีลสูงยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมีศีลอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมีศีลกันทั้งกลุ่มชุมชน มีศีลกันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน“ชาวโคก”ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมีศีลสูงยิ่งกว่านั้นก็ยังมีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มี**สัมมาอาชีพ** ไม่มีการค้าขายผิดจากคำสอน

(มัจฉาวณิชชา ๕) เราเป็นพุทธไม่ค้าขาย**มัจฉาชีพ** เป็นต้น การค้าขาย**มัจฉาชีพ ๕** ข้อนั้น(มัจฉาวณิชชา ๕) ได้แก่

[ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีพข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

ผู้หยุด“ความจน”นี้ในจิตใจตนได้สนิท คือ ไม่ต้องมี **“ความสุข-ความทุกข์ หรือไม่สุขไม่ทุกข์”**ชนิด“โลกๆ”นี้ได้ตลอดไป อย่างเที่ยงแท้(นิ่งจัง) ยั่งยืน(ตุ้ง) ตลอดกาล (สัสตัง) ไม่มีกลับมาเจ็บอีก(อสังกุปปัง)

นั่นคือ ผู้“ดับความเป็นโลก-เป็นภพ” และ

นี่แหละคือ“นิพพาน”จากโลก ไม่มี“กาม”(กามภพ)

นั่นเป็น“โลกหาย”ที่เรียกว่า“กามภพ”หรือ“กามโลก” หากผู้ใดดับ“โลก”หรือดับ“ความจน”ของโลกนี้ ลงได้เด็ดขาด ไม่มีการ“วน”เกิดอีกในจิต ผู้นั้นก็คือ ผู้“ดับโลก”ระดับนี้ได้เรียบร้อยแล้วขั้นหนึ่ง

เรียกว่า“นิโรธ”ได้แล้วขั้นหนึ่ง

ใน“กามภพ”หรือ“กามภพ”ก็มี“อบายภพ”ของกามภพ ปุถุชนนั้นยังมีอวิชชาอยู่ทุกภพ ตั้งแต่“อบายภพ”ของกามภพ และ“อบายภพ”ของกามภพ จึงต้องศึกษาให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตั้งแต่“อบายภพ”ของกามภพ และตามหา“เหตุแห่งอบายภพ”นั้น แล้วกำจัด“เหตุ”ของอบายภพนั้นๆให้ได้

หากสามารถ“ดับอบายภพ”เพราะ“ดับเหตุแห่งอบายภพ”ลงได้ “ดับสนิท”ลงได้จริง ก็เป็นผู้“พ้นจากอบายภพ” มี“ภูมิรู้”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อบายภพ” จึงเป็นผู้มี“ภูมิ”ขั้นสูง“อารยภูมิ”ขั้นต้นจากปุถุชน คือ มี“ภูมิ”โสดาบันใน“กามภพ”

คำที่จะทำห่างไปข้างในที่นี้ก็คือคำว่า **ภพ** กับ **ภูมิ** เพราะคนไทยส่วนใหญ่ไปมัวยึดกันอยู่แต่ว่า ทั้งคำว่า“ภพ”และคำว่า“ภูมิ”นั้น หมายถึง **แผ่นดิน หรือโลก** ซึ่งทั้ง“ภพ”ทั้ง“ภูมิ”ที่ว่านี้ ไม่ได้หมายความถึง **แผ่นดิน หรือโลก**ที่เป็นนามธาตุรูป ดินน้ำไฟลมอันหอรอก **“ภูมิ”**ในที่นี้หมายถึง **ความรู้ หรือชั้น** ซึ่งเป็นชั้นหรือเป็นระดับของจิต จึงหมายเอา **ชั้นชั้นของความรู้**

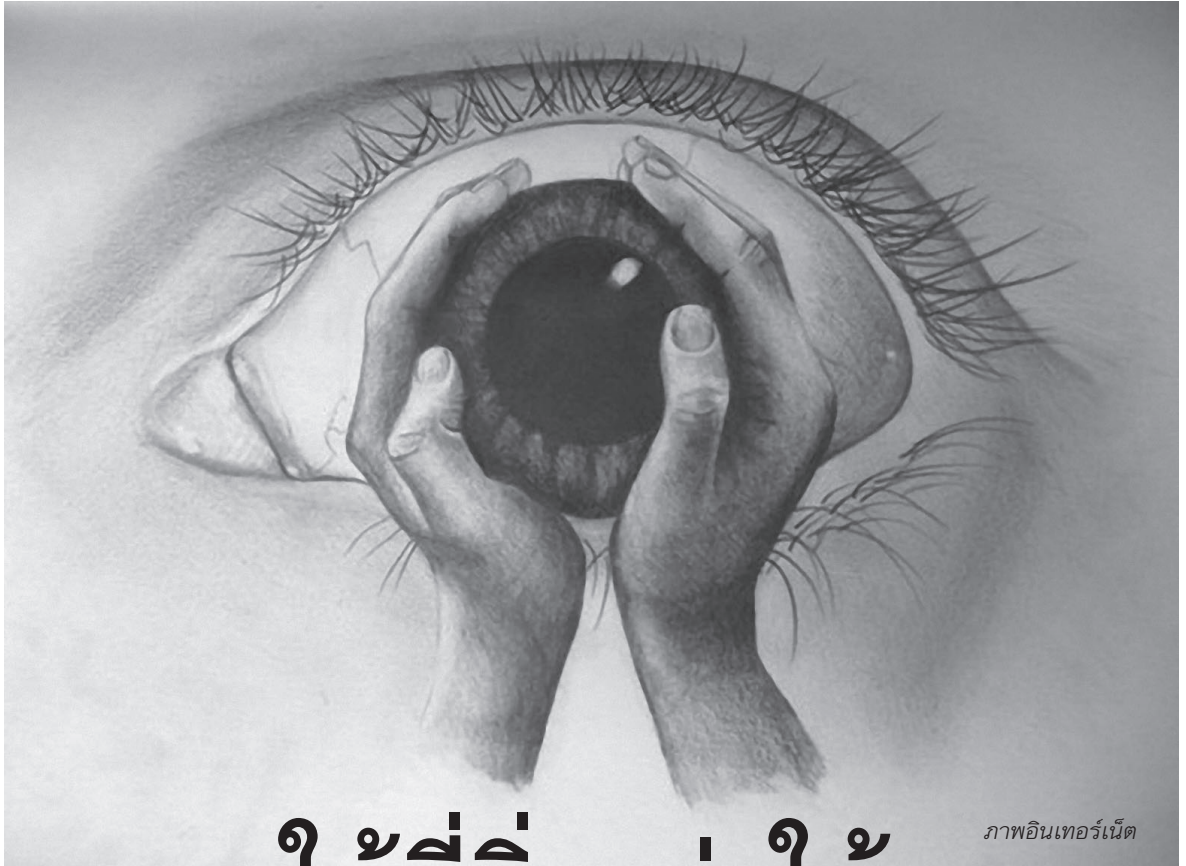
ส่วน“ภพ”ในที่นี้หมายเอา **โลกทางปรมาตม(จิตเจตสิก รูป นิพพาน) หรือวิภังการ** ซึ่งหมายถึง **ความเป็นโลกของนามธรรม** แปลว่า **ความเป็นอยู่ของสัตว์ที่เป็นนามธรรม** นั่นก็คือ **ความเป็นสัตว์ของจิต(สัตว์โอปปาติกะ)** ที่ยังเกิดๆดับๆ หรือยังไม่ดับสนิท **ยังวนเกิดวนตายอยู่**

ผู้ไม่มี“ภูมิ”ขั้นวิชชาจะยังไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง**ความเป็นสัตว์(สัตว์โอปปาติกะ)** ต้องมี“ภูมิ”สัมมาทิฐิตามแบบพุทธจึงจะรู้จริงความเป็นสัตว์โอปปาติกะ แล้วจึงจะสามารถดับความเป็นสัตว์ตายสนิทได้ เมื่อสัตว์ในภพนั้นตายสนิทสิ้นความเป็นสัตว์ “ภพ”ก็ดับด้วย

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

- ให้ทรัพย์สิ่งของนอกกาย
ไม่่ง่ายที่จะยอมให้
ยิ่งให้ดวงตายากใหญ่
หวังได้สัพพัญญุตญาณ.

ภาพอินเทอร์เนต

ให้ที่ยิ่งกว่าให้

(สัวิราชชาดก)

มีอยู่คราวหนึ่ง พระเจ้าปเสนทิโกศลทรง
ถวายอสทิสทาน (ทานที่ไม่มีทานอื่นเทียบเท่า) แต่
พระผู้มีพระภาคเจ้า พระศาสดาทรงรับแล้วมิได้
ตรัสอะไรเลย ก็เสด็จกลับไป

วันรุ่งขึ้น พระเจ้าปเสนทิโกศลจึงเสด็จไปเข้า
เฝ้าถึงพระวิหาร ทูลถามว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ เมื่อวานนี้เพราะ
เหตุใดเล่า พระองค์จึงมิได้ตรัสอนุโมทนา (การ
แสดงความชื่นชมต่อผู้ทำบุญ) ใด ๆ เลย ก็

เสด็จกลับเสียแล้ว”

“ดูก่อนมหาบพิตร ก็เพราะที่นั่นมีบริษัท
(หมู่กลุ่ม) ที่ไม่บริสุทธ์ร่วมอยู่ด้วย”

ทรงแสดงเหตุผลแล้ว ก็ตรัสแสดงธรรมอีก

“คนตระหนี่ทั้งหลายยอมไปสู่เทวโลก (โลก
ของคนจิตใจสูง) ไม่ได้เลย”

พระราชาทรงสดับแล้ว พอพระทัยนัก บังเกิด
ความเลื่อมใสยิ่ง ทรงถวายผ้าอูตตราสงฆ์ (จีวร)
สีเวยกพัสตร์ มีราคาหนึ่งแสน แล้วเสด็จกลับ

พระนคร

เรื่องนี้จึงเป็นที่สนทนากันของภิกษุใน
ธรรมสภา

“ท่านทั้งหลาย พระเจ้าปเสนทิโกศลทรง
ถวายอสทิสทานแล้ว ก็ยังไม่อ้อมในการถวาย
ทาน ได้ถวายผ้าอันมีค่าหนึ่งแสนอีก ตลอด
เวลาที่ทรงถวายทาน ยังไม่รู้สึกอ้อมพระทัยเลย”

พอดีพระศาสดาเสด็จมา ภิกษุเหล่านั้น
ได้กราบทูลเรื่องที่สนทนากันให้ทรงทราบ
พระองค์จึงตรัสว่า

“ภิกษุทั้งหลาย **ขึ้นชื่อว่า พาหิรภณฑ์**
(สิ่งของภายนอกกาย) บุคคลจะเสียสละให้
ไปยังไม่ง่ายเลย แต่โบราณกาลมีบัณฑิตให้
ทานบริจาคทรัพย์ วันและหกแสนทุก ๆ วัน
แล้วยังไม่อ้อมด้วยทานนั้น จึงได้ควักดวงตา
ทั้งสองให้ทานแก่യാจกที่มาขอ ด้วยว่าผู้ให้
ของรักย่อมได้ของรัก”

แล้วทรงนำเรื่องราวนี้มาตรัสเล่า

.....

ใน

อดีตกาล **พระเจ้าสิริราช** เสวยราช-
สมบัติในอริยฐานนคร แคว้นสิพี ทรงตั้งอยู่ใน
ราชธรรม ทรงละอคติในการปกครองบ้านเมือง
ทรงให้สร้างโรงงาน ๖ แห่งคือ ที่ประตู
พระนครทั้ง ๔ แห่ง ที่กลางพระนคร ๑ แห่ง ที่
ประตูพระราชวัง ๑ แห่ง ทรงบริจาคมหาทาน
วันละ ๖ แสนทุก ๆ วัน และทุกวันพระจะ
เสด็จไปโรงงานด้วยพระองค์เอง

มีอยู่วันพระวันหนึ่ง ขึ้น ๑๕ ค่ำ ขณะ
ประทับอยู่ที่โรงงาน ทรงบังเกิดการดำริใน
พระทัยขึ้นว่า

“ทานภายนอกกาย ที่มนุษย์พึงให้อย่างใด
อย่างหนึ่ง ที่เราไม่ได้ให้แล้วนั้นไม่มี ทานภาย
นอกไม่อาจทำจิตของเราให้ยินดีได้ เหมือน
ทานภายในเลย บัดนี้แม้มีผู้ใดมาขอดวงตา
ของเรา เราก็จะให้อย่างไม่หวั่นใจเลย”

บัดนั้นเอง **ท้าวสักกะจอมเทพ (หัวหน้า**

ใหญ่ของผู้มีจิตใจสูง) ทรงทราบการดำริของ
พระเจ้าสิริราชแล้ว พระองค์ก็ได้ตรัสพระ
ดำรัสนี้ว่า

“พระเจ้าสิริราชผู้มีฤทธิ์มากนี้ ทรงดำริ
ถึงความยินดียิ่งแก่ทานภายใน ชื่อนั้นจะจริง
หรือไม่หนอ เห็นที่เราจะต้องทดสอบพระองค์
ดู จะได้รู้ถึงน้ำพระทัยที่แท้จริง”

ท้าวสักกะจึงทรงแปลงเพศเป็น**พราหมณ์**
ชราตาบอด ผมหงอกขาว หนั่งเหี่ยวย่น
หย่อนยาน กายลั่นเทิ้ม เดินเข้าไปหาพระเจ้า
สิริราชที่โรงงานนั้น แล้วยกมือไหว้เหนือศีรษะ
เอ่ยปากร้องขอให้ได้ยิน

“ข้าแต่พระมหाराชาผู้ทรงธรรม ข้า
พระองค์เป็นยากชราตาบอด ไม่อาจแลเห็น
สิ่งใด ๆ ได้เลย ได้ยินเกียรติคุณคือความยินดี
ในการให้ทานของพระองค์ ซึ่งขจรไปใน
เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย จึงได้มาขอ
พระราชทานพระเนตรข้างหนึ่งของพระองค์
แก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด แม้พระองค์ก็ยังทรง
อติภาพ (กายตน) ให้เป็นไปได้ ด้วยพระเนตร
อีกข้างหนึ่งอยู่”

ทรงได้สดับคำของพราหมณ์แก่นั้นแล้ว
ทั้งดีพระทัยและสลดพระทัย มีความอ้อม
พระทัยและปลาบปลื้มพระทัย ตรัสออกไปว่า

“ท่านรู้จักของเรามาขอดวงตาของเราบัดนี้
ความปรารถนาของเราสำเร็จแล้ว ความดำริ
ของเราบริบูรณ์แล้ว วันนี้เราจะให้ท่านอัน
ประเสริฐ ซึ่งเราไม่เคยให้มาก่อนแก่ท่าน

ดูก่อนพราหมณ์ ท่านจงได้ดวงตาเถิด
**ท่านขอเราเพียงข้างเดียว แต่เราจะให้ท่าน
ทั้งสองข้าง** ท่านจงเป็นผู้มีดวงบริบูรณ์เถิด”

แล้วตรัสเรียกหมอชื่อ **สิวิกะ** ให้เข้ามา รับสั่งว่า
“นี่แน่ะหมอสิวิกะ จงขมิขมัน อย่าชักช้า
อย่าครั้นคร้าม จงควักดวงตาทั้งสองข้างของ
เราออกมา ให้แก่യാจกนี้ เดียวนี้”

เหล่าอำมาตย์ข้าราชการทั้งหลาย ต่าง
พากันทูลทัดทานขึ้นมาทันที

“ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ พระองค์อย่าทรงพระราชทานดวงพระเนตรเลย อย่าทรงทอดทิ้งพวกข้าพระพุทธเจ้าทั้งปวงเลย ขอพระองค์พระราชทานทรัพย์เถิด ทั้งแก้วมณี มีเป็นอันมาก ราชรถที่ประดับแล้ว ช้างมงคล ม้าอาชาไนย และเครื่องบริโภครถด้วยทองคำ ขอพระองค์พระราชทานเหมือนกับชาวสีพีทั้งปวง ที่มีเครื่องใช้สอย มีรถ แวดล้อมพระองค์อยู่ โดยรอบทุกเมื่อ ฉะนั้นเถิด”

“ผู้ใดกล่าวว่าจะให้ แล้วมากลับใจว่าไม่ให้ ผู้นั้นเหมือนกับหีบปวงที่ตกอยู่บนพื้นดิน เอามา สวมไว้ที่คอ

ผู้ใดกล่าวว่าจะให้ แล้วมากลับใจว่าไม่ให้ ผู้นั้นเป็นคนลามก (หยาบช้าเลวทราม) กว่าผู้ที่ ลามก ทั้งจะต้องเข้าถึงการลงโทษของพญายม

ความจริงผู้ขอหากได้ขอลสิ่งใดไว้ ผู้ให้ก็ควร จะให้สิ่งนั้นแหละ หากผู้ขอขยงไม่ได้ขอลสิ่งใด ผู้ให้ ก็อย่าพึงให้สิ่งนั้น ดังนั้นพรหมณ์ได้ขอลสิ่งใดกับ เรา เราก็จะให้สิ่งนั้นนั่นแหละ”

ได้ยินอย่างนั้นแล้ว พวกอำมาตย์อดใจไม่ได้ ต้องการรู้ว่า พระราชาทรงกระทำอย่างนี้ด้วยความปรารถนาอะไร จึงทูลถาม

“ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นจอมประชา ทรงปรารถนาพระชนมายุ (อายุ) วรรณะ (ผิวพรรณ) สุขะ (ความสุข) หรือพละ (กำลัง) พระองค์ทรงเป็นราชาแห่งชาวสีพี ไม่มีใครจะประเสริฐยิ่งไปกว่าแล้ว การที่พระองค์พระราชทานพระเนตรนั้น เพราะเหตุหวังปรโลก (โลกหน้า) หรืออย่างไร”

“เราให้ดวงตาเป็นทานนั้น ไม่ใช่เพราะยศ ไม่ใช่เพราะปรารถนาบุตร ไม่ใช่เพราะหวังทรัพย์ หรือแค้นแค้นใด ๆ แต่เพราะธรรมของสัตบุรุษ (คนที่มีสัมมาทิฏฐิ) ทั้งหลาย ท่านได้ประพฤติ กันมาแล้วแต่โบราณ เหตุนี้แหละ ใจของเรา จึงยินดีในการให้ทาน

ดวงตาทั้งสองข้าง ก็ไม่ได้เป็นที่เกลียดชัง ของเรา ตัวตนของเราเองก็ไม่ได้เป็นที่เกลียดชัง ของเราเลย แต่พระสัพพัญญุตญาณ (ความเป็น

ผู้รู้แจ้งเห็นจริงทุกสิ่งในโลก) เป็นที่รักของเรา ยิ่งกว่า เพราะฉะนั้นเราจึงได้ให้ดวงตาทั้งสอง”

แล้วทรงหันไปรับสั่งหมอลิวีกะอีกครั้ง

“ดูก่อนลิวีกะ ท่านเป็นมิตรสหายของเรา เป็นผู้ศึกษามาดีแล้ว จงกระทำตามถ้อยคำของเรา จงควักตาทั้งสองของเราให้แก่พรหมณ์เถิด เมื่อ เราจะให้ก็ดี กำลังให้ก็ดี ให้แล้วก็ดี จิตของเราจะ ไม่เป็นอื่นเลย เพราะเหตุแห่งโพธิญาณ (ปัญญา เครื่องตรัสรู้) นั่นเอง”

หมอลิวีกะจึงกระทำตามพระราชดำรัส ควัก พระเนตรทั้งสองของพระเจ้าสิริราช ใส่ให้แก่ พรหมณ์ นับแต่วันนั้นพรหมณ์ได้เป็นผู้มีดวง ตา ส่วนพระราชากลายเป็นผู้ตาบอดแล้ว

หลังจากนั้นไม่นาน พระเจ้าสิริราชทรงบังเกิด ความคิดขึ้นมาว่า

“คนตาบอดจะครองราชสมบัติไปทำไม เรา ควรจะมอบราชสมบัติแก่อำมาตย์ทั้งหลาย แล้ว ไปบวชบำเพ็ญสมณธรรม (ธรรมของผู้สงบระงับ กิเลส) จะดีกว่า”

แล้วทรงเรียกสารเถีเข้ามา รับสั่งกับเขา

“ดูก่อนนายสารเถี ท่านจงเทียมยานเถิด เราจะ ไปที่อุทยาน ณ สระโบกขรณี (สระบัว) ในราวป่า”

เมื่อเสด็จไปถึง พระเจ้าสิริราชเข้าไปประทับ ขัดสมาธิอยู่ริมสระโบกขรณี ในเวลานั้นเอง ที่ ประทับของท้าวสักกะจอมเทพก็ร้อนดังไฟแผดเผา ทรงรู้เหตุแล้ว ก็รีบเสด็จมายังสระโบกขรณินั้นทันที ด้วยหมายปรารถนาพรให้แก่พระเจ้าสิริราช พอ เสด็จเข้าไปใกล้แล้ว ทรงประกาศตนให้ทราบ

“หม่อมฉันเป็นท้าวสักกะจอมแห่งเทพ มาใน ที่นี้ก็เพื่อขอให้พระองค์ทรงเลือกพรได้ ตามที่ พระทัยปรารถนาเถิด”

“ข้าแต่ท้าวสักกะ ทรัพย์ของหม่อมฉันในคลัง ก็มีเป็นอันมาก กำลังไพร่พลก็มีพอแล้ว บัดนี้ หม่อมฉันเป็นคนตาบอด พอใจแต่ความตาย เพียงเท่านั้น”

“ดูก่อนพระเจ้าสิริราช ก็พระองค์ทรงประสงค์ จะสิ้นพระชนม์ เพราะอยากสิ้นพระชนม์เอง หรือ

ว่าอยากลั่นพระชนม์ เพราะเป็นคนตาบอด”

“หม่อมฉันอยากลั่นพระชนม์ เพราะเป็นคนตาบอด”

“ถ้าอย่างนั้นมหาราชเจ้า **ขึ้นชื่อว่าทานมิใช่ให้ผลในลัมปรายภพ (ภพหน้า) เท่านั้น แต่เป็นปัจจัย (เครื่องอาศัย) แม้ประโยชน์ในปัจจุบันนี้ก็** เมื่อพระองค์อันยากทูลขอพระเนตรข้างเดียว ได้พระราชทานทั้งสองข้าง ก็ด้วยเหตุแห่งทานนั้น พระองค์โปรดทำสังกิริยา (การตั้งความสัตย์) เกิดข้าแต่กษัตริย์ผู้เป็นใหญ่ พระองค์จงตรัสถ้อยคำที่เป็นลัจจะเกิด เมื่อพระองค์ตรัสแต่ถ้อยคำที่เป็นลัจจะแล้ว พระเนตรจะเกิดขึ้นใหม่อีก **เพราะแม้หม่อมฉันจะเป็นท้าวสักกะจอมเทพ ก็ไม่สามารถให้ดวงตาแก่ผู้อื่นได้ ดวงตาจะเกิดขึ้นได้ ก็ด้วยกำลังแห่งทานที่พระองค์บริจาคอย่างเดียวกับท่านั้น”**

พระเจ้าสิริราชทรงสดับเช่นนั้นแล้ว ทรงตั้งจิตมั่นกระทำการสังกิริยา เปล่งพระวาจาออกไป

“บรรดายากใด ๆ ผู้มีโคตรต่าง ๆ กัน พวกกันมาขอกับหม่อมฉัน แม้ยากนั้น ๆ ก็เป็นที่รักแห่งใจของหม่อมฉันด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้ ขอดวงตาจะเกิดขึ้นแก่หม่อมฉันเกิด

พราหมณ์ผู้ใดมาขอกับหม่อมฉันว่า ขอจงพระราชทานพระเนตรเถิด หม่อมฉันก็ได้ให้ดวงตาทั้งสองแก่พราหมณ์ผู้นั้น ซึ่งเป็นเพียงยากจากความอึดใจและความดีใจเป็นอันมาก ก็บังเกิดขึ้นแก่หม่อมฉันยิ่งนัก ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้ ขอดวงตาจะเกิดขึ้นแก่หม่อมฉันเกิด”

ในทันใดนั่นเอง **พระเนตรทั้งสองพลันปรากฏขึ้น แต่ไม่ใช่พระเนตรดั้งเดิม กลายเป็นพระเนตรทิพย์** ท้าวสักกะจอมเทพจึงทรงกล่าวยกย่องชมเชยแก่พระเจ้าสิริราช

“ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงบำรุงสิริรัฐ พระองค์ตรัสสังกิริยาแล้วโดยธรรม พระเนตรทั้งสองของพระองค์จึงปรากฏเป็นตาทิพย์ เห็นได้แม้ทะลุภายนอกฝาภายนอกกำแพงและภูเขา ตลอด ๑๐๐ โยชน์ (๑,๖๐๐ ก.ม.) โดยรอบเลยทีเดียว”

แล้วเสด็จกลับไปยังเทวโลก (โลกของผู้มีจิตใจสูง) ฝ่ายพระเจ้าสิริราชก็เสด็จกลับเข้าพระนคร รับสั่งให้ตักลองประกาศทั่วพระนคร ให้อำมาตย์ข้าราชการและชาวสิพีทั้งหมดมาร่วมประชุมกัน แล้วตรัสพรรณนาทานของพระองค์แก่คนทั้งหลาย

“ใครหนอในโลกนี้ ถูกรับทรัพย์อันน่าปลื้มใจแล้ว แม้จะเป็นของวิเศษ แม้จะเป็นของที่รักอย่างดีของตน ก็จะไม่ให้ เราจึงขอตักเตือนท่านทั้งหลาย ผู้เป็นชาวสิพีทุก ๆ คนที่มาประชุมกัน จงดูดวงตาทั้งสองอันเป็นทิพย์ของเราในวันนี้ ตาทิพย์ของเราสามารถเห็นได้ทะลุนอกฝา นอกกำแพงและภูเขา ตลอด ๑๐๐ โยชน์โดยรอบ ในโลกที่เป็นอยู่ของสัตว์ทั้งหลายนี้ ไม่มีอะไรที่จะยิ่งไปกว่าการบริจาคทาน เราได้ให้ดวงตาที่เป็นของมนุษย์แล้ว เราจึงได้ดวงตาทิพย์มา

ดูก่อนชาวสิพีทั้งหลาย ท่านเห็นดวงตาทิพย์ที่เราได้มานี้แล้ว **จงให้ทานก่อน แล้วจึงค่อยบริโภคเกิด** หากพวกท่านได้ ให้ทานตามสติกำลัง และได้บริโภคทานแล้ว ก็จะไม่มีการดิ้นรนได้ จะได้เข้าถึงแดนสวรรค์ (แดนของผู้มีจิตใจสูง) ”

มหาชนได้สดับธรรมนั้นแล้ว พวกกันทำบุญทำทานกันถ้วนหน้า ได้ไปสู่เทวโลกกันเนื่องแน่น

.....

พระศาสดาทรงแสดงพระธรรมเทศนานี้จบแล้ว ได้ตรัสเฉลยว่า

“หมอลิวะในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระอานนท์ ในบัดนี้ท้าวสักกะจอมเทพได้มาเป็นพระอนุรุธะ ชาวสิพีได้มาเป็นพุทธบริษัท ส่วนพระเจ้าสิริราชได้มาเป็นเรตถาคด”

☞

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๒๐๖๖

พระไตรปิฎกเล่ม ๓๓ ข้อ ๘

อรรถกถาแปลเล่ม ๖๑ หน้า ๕๖

อรรถกถาแปลเล่ม ๗๔ หน้า ๑๒๔)

● ช.นพรัตน์

บุญคืออะไร

“บุญ” คืออะไร ? เกิดคำถามคาใจผู้เขียนมาจนถึงวันนี้ ก็สืบเนื่องมาจากชีวิตวัยเกษียณไม่มีอะไรทำ มีเงินเก็บเล็กน้อย จึงนำไปซื้อที่ดินปลูกยางพารา จ้างคนงานประจำไร่สองสามคน เจ็ดแปดปีให้หลังพืชสวนให้ดอกออกผลตามที่ตั้งใจ สมกับที่เราเพียรพยายามด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดี คิดดูแล้วต้นไม้ใหญ่อะไรก็ตาม สิ่งเหล่านี้ตอบแทนเราดีกว่าสิ่งใด เลี้ยงลูกแต่แม่จะรักและประคบประหงมอย่างไรก็ไม่ตอบแทนอะไรมากนัก หน้าซำลูกบางคนเลี้ยงนานเท่าไรก็ไม่เคยโต ป้อนน้ำป้อนข้าว อะไรต่อมิอะไรที่บวมจมดั่งกิ้งกิ้งลงสายน้ำเอาคืนไม่ได้ก็มีเยอะแยะ โลกยุคสมัยพัฒนาสิ่งเลวร้ายต่างเติบโตควบคู่ไปกับความเจริญวัยของชีวิตทุกอย่างเหมือนศัตรูพืชที่ติดต่ออย่า ยุ่งยากแก่การบำรุงรักษา บางครอบครัวฐานะล่มสลายไปแม้อนาคตซุดหาไม่เห็น ก็เพราะพวกลูกเทวดาเหล่านี้

ผมทำบุญกับศาสนาตามประเพณีนิยมอยู่สม่ำเสมอ รวมทั้งทำบุญเพราะศรัทธาในตัวพระสงฆ์ก็มีอยู่บ่อยครั้ง ศาสนาพุทธสอนให้เราทำศรัทธา

สอนให้เราเชื่อมั่นในพระธรรมที่จะช่วยนำพาบุญทานที่ตั้งใจนี้ไปสู่โลกหน้า มั่นใจกับไปรษณีย์พระที่เพียรในธรรม มุ่งในการปฏิบัติศึกษาทุกข์เพื่อความหลุดพ้น แต่พระในศาสนาพุทธห่างไกลจากรอยพระบาทพระศาสดามากโขแล้ว เส้นทางที่ยืดยาวสองพันห้าร้อยกว่าปี การปฏิบัติตามรอยพระศาสดาย่อมเปลี่ยนแปลง และบิดเบี้ยวไปตามยุคสมัย แม้ว่าจะมีเหลือร่องรอยแต่ก็เป็นรอยเก้ารอยเย็น รอยที่คาดเดาเออว่านี่คือพระธรรมขององค์พระสัมมาที่ยังคงอยู่ค้อยค่าจุนโลก

พระธรรมนั้นมีมาพร้อมทั่วโลก วิวัฒนาการมาพร้อมกับสิ่งมีชีวิต รอดผู้มีปัญญาหยิบขึ้นมาอธิบายเพียงพลิกใบไม้ที่คว่ำให้หงายขึ้นมา ผู้มีปัญญาบนโลกนี้มีมากมายหลายศาสนา ที่พยายามอธิบายตีชัวไปตามแนวทางของตน ทั้งนี้ก็เพื่อรวบรวมหมู่ชนมนุษยชาติให้เหนียวแน่น มีความเชื่อความศรัทธาต่อพระองค์ มารวมอยู่เป็นหมู่ก้อน ไม่ทำร้ายซึ่งกันและกัน ทำให้ง่ายต่อการปกครองและสิ่งที่สามารถดึงคนเข้ามารวมกลุ่มกันได้มากที่สุดก็คือการอธิบายให้มนุษย์กลัวบาป สิ่งชั่วสิ่งดีของการกระทำ การที่มีสัตว์โลกนานาชนิด หรือมีมนุษย์เกิดมาต้องมีผู้สร้าง เมื่อมีผู้สร้างก็ต้องมีผู้ยิ่งใหญ่ที่คอยดูแลเหล่าสัตว์ต่าง ๆ อย่างไม่คลาดสายตา ใครทำอะไรไว้จะดีหรือชั่ว ตายแล้วก็ต้องย้อนกลับคืนไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อให้ท่านได้ตัดสินกฎบาปที่มนุษย์ได้กระทำ หรือแม้แต่กฎเกณฑ์ในศาสนาพุทธ ที่ว่าบุญหนุนนำให้สู่สวรรค์และชั่วสู่นรกอเวจี นรกมีขุมหลายขุม สวรรค์มีชั้นหลายชั้น เป็นเทคนิคของผู้มีปัญญาหยิบขึ้นมาสอนสั่ง สวรรค์จะมีจริง หรือนรกจะมีให้เห็นก็ต้องอยู่ที่การปฏิบัติตัวตนตามรอยพระบาทของพระศาสดา พระเมืองไทยที่บวชมีเป็นแสน ๆ ก็มีทั้งดีและไม่ดีปะปนกันไป แต่ถ้าคิดแยกเอาเปอร์เซ็นต์พระดีออกมาก้อาจจะได้สักแค่ ๓๐ เปอร์เซ็นต์กระมัง ที่ประคองพระศาสนาให้คงมั่น นอกนั้นที่เห็น ๆ ตามเมืองตามหมู่บ้านกั้น ๆ หรืออาจจะมีดีมากกว่านั้น แต่ก็คงไม่เกินที่ว่านี่ไปสักเท่าไรหรอก

ผมเกริ่นความไปตามความคิดของผู้มีปัญญาน้อย ตั้งใจว่าจะพูดถึงการทำบุญของตนเองที่ประสบมา และเป็นความเข้าใจ จนให้เกิดการท้อในเรื่องทำบุญ แก่พระสงฆ์ ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าพระสงฆ์จะไม่ดี ไปเสียทั้งหมดจนผมมีอคติต่อพระทั้งหลาย อันนี้ ต้องขอปฏิเสธว่าไม่ใช่ะ ผมยังศรัทธาในพระ ศาสนาอยู่ และไม่ได้มีเจตนาจะลบหลู่ และก็ไม่ได้ หมายความว่าสมัยนี้หาพระดีทำบุญยากหรือครับ ขอน้อมบูชาสุดเศียรสำหรับพระคุณเจ้าที่ดงาม ด้วยวัตรปฏิบัติ บุคคลที่ห่อร่างกายด้วยผ้าอ้อม น้ำผาดสีเหลือง แต่ไม่ได้เลิกดละกิเลสออกจากใจ นั้น นับว่ามีมากมายในปัจจุบัน เราเห็นพระสงฆ์จะดี ซ้ำอย่างไรรักพนมมือไหว้ท่วมหัวไว้ก่อนในฐานะที่ เป็นชาวพุทธ ที่ให้ความเคารพสวาทขององค์พระ ลัมมา เพราะถือว่าท่านเป็นผู้สืบทอดพระธรรมของ ศาสนา มันเป็นความภูมิใจที่ได้เจอพระสงฆ์องค์เจ้า ถวายน้ำถวายข้าวเพื่อเป็นการสละทาน และส่งเสริมให้ท่านมีกำลังมุ่งมั่นสู่ความเพียรเพื่ออรหันต์ นิพพานในบั้นปลาย โยมผู้เสียสละทานอุปถัมภ์ค้ำชู ก็จะได้บุญผลอาานิสงส์ไปด้วย ภิกษุผู้สละแล้วซึ่ง ทรัพย์สรรเสริญก็ควรเร่งความเพียรให้มาก ๆ ใน ขณะที่ยังมีศรัทธาให้จึงหันวันซ้อนอย่างตั้งใจ หากจะปฏิบัติไปสู่ความหลุดพ้นตามรอยพุทธองค์ ก็ ใช่ว่าจะเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ศรัทธาของปวงชน ยังมียากที่มอบให้แก่ศาสนาและพระสงฆ์ พร้อมจะ ทูนหัวถวายความศรัทธาอนุเคราะห์แต่สมณะเจ้า ผู้เจริญอยู่ทุกเมื่อ แต่อย่าให้สิ่งเหล่านี้กลายเป็น กิเลสเพิ่มพูนนักบวชให้หลงติดจนสร้างรายได้ เป็นกอบเป็นกำ กระเด็นกระดอนออกนอกแบบ นอกเบ้า จนลืมนิสิตลิมวินัย ลืมสิ่งดีเตียนในหมู่ชน ทำให้คนต่างศาสนาดูแคลน สังคมปัจจุบันคุณธรรม ดี ๆ ของพระผู้มุ่งปฏิบัติ ถูกบดบังโดยนักบวช อลัชชีเหล่านี้เสียมาก แล้วจะมุ่งหวังอะไรได้ว่าพระ จะนำพาบุญทานไปสู่โลกสู่ภพที่ต้องการ เรื่องเหล่านี้ เป็นเรื่องละเอียดอ่อนที่ตัวตนไม่มีให้จับต้อง ทำแล้ว ได้อะไร ใครเป็นคนได้ นับเป็นเรื่องที่เราต้องนำมา เป็นเรื่องขบคิด

สรุปง่าย ๆ ทำบุญแล้วได้บุญหรือไม่อยู่ที่ใจ เพราะปัญญาอย่างผมต่อให้คิดจนหัวสมองแตกก็ ไม่เห็นอะไรกะเขาหรือก เมื่อก่อนผมทำบุญแล้ว สบายใจ พระจะเป็นอะไรก็ช่างพระ ท่านรับไป เพราะกิเลสโดยไม่ขัดเกลาก็เป็นบาปกับตัวท่านเอง พระศาสดาให้ความหมายว่า ภิกษุได้รับไปด้วยกิเลส ตัณหา ก็เหมือนกลืนถ่านไฟแดง ๆ ลงท้อง พุด นินทาพระมาขนาดนี้ ผมคงต้องหยอดขุมนรกไปแล้ว หลายขุม อย่าเลยหันมาเล่าเรื่องของผมหดีกว่าครับ

เมื่อต้นปีนี้เองครับ คนงานสวนที่เคารพของผม ท่านหนึ่งเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งตับ หลังจาก ฌาปนกิจไปแล้ว ก็รอทำบุญร้อยวันตามศรัทธาของ บุตรภรรยาที่อยู่เบื้องหลัง ผมร่วมเป็นเจ้าของในงานนี้ด้วย โดยมีการตกลงกันว่าช่วงเย็นพิธีทาง ศาสนาผมขอร่วมเป็นเจ้าของ และจะรับภาระใน เรื่องของถวายพระหลังสวดมนต์เย็น รวมทั้งการรับ ส่งพระสงฆ์ถึงวัดถึงวา น้ำปานะถวายพระผมจะ เป็นผู้ช่วยออกค่าใช้จ่ายให้เอง โดยให้เจ้าภาพไป ดูแลในเรื่องต้อนรับแขกคน เพราะเจ้าภาพเองก็มี งบน้อย แม้ผมเองก็เชื่อว่าจะมี แต่ก็จำใจต้องช่วยกัน ทำตามประเพณีบ้านเมือง นิมนต์พระสงฆ์หลายรูป จากวัดใกล้เคียง โดยนิมนต์สวดช่วงเย็นและเช้าวัน รุ่งขึ้นนิมนต์ฉันภัตตาหาร พร้อมถวายกองบุญแด่ พระภิกษุสงฆ์ ผมจัดการเรื่องของถวายพระตาม ศรัทธาเงินในกระเป๋า สวดมนต์เย็นผมจัดของถวาย พระที่เป็นหัวหน้าวัดองค์ละ ๓๐๐ บาท ที่เป็นพระ ลูกวัด ส่วนมากเป็นพระบวชใหม่ เจ็ดวัน สิบห้าวัน ก็สึกออกไป ก็จัดของถวายองค์ละ ๑๐๐ บาท ส่วน ตอนเช้าหลังภัตตาหารเจ้าภาพก็มอบหน้าที่ให้ผมจัด ของอีกเช่นเคย แต่เป็นปัจจัยเจ้าภาพเป็นหลัก และ ผมร่วมด้วยบางส่วนโดยจัดให้พระเจ้าอาวาสองค์ละ ๕๐๐ บาท พระลูกวัด ๓๐๐ บาท ค่าใช้จ่ายในการ เดินทางใด ๆ ที่พระจะต้องใช้จ่ายไม่มีเพราะบริการ รับส่งเสร็จ จากนั้นงานตั้งกองบุญก็เสร็จสิ้น เมื่อ เสร็จงานเราต่างก็ล่องออกล่องใจกันไป ชาวบ้าน ชาวชนอะไรก็ไม่มีใครกัษา แต่หลังจากเสร็จสิ้น งานไปได้สองวัน ก็มีข่าวดีเตียนจากพระสงฆ์ที่

นิมนต์มาร่วมในงานสวดบางองค์ว่า ตอนสวดมนต์ เย็นเจ้าภาพใส่ของถวายน้อย ไม่คุ้มค่าต่อการที่ท่าน เดินทางมาเรื่องนี้เองทำให้เจ้าภาพน้อยใจและเสียใจ ผมฟังแล้วให้รู้สึกมีกังวล เพราะพิธีพระช่วงเย็นผม เป็นผู้ขอร่วมดูแลและรับผิดชอบ เจ้าภาพแท้จริง ไม่เกี่ยว แต่การตีเตียนจากพระสงฆ์เหล่านี้ลงที่ เจ้าภาพคนเดียว การร่วมด้วยช่วยกันของผมกับ ครอบครัวนี้มีมาตั้งแต่ต้น เพราะเป็นคนที่ผมเคารพ นับถือ แต่เมื่อพระไม่ทราบเรื่องนี้ก็โทษท่านไม่ได้ เพราะการจัดงานเป็นเรื่องของเจ้าภาพตามปกติทั่วไป และงานก็ผ่านพ้นไปแล้ว ผมแก้ไขอะไรไม่ได้ นอกจากคำขอโทษเจ้าภาพที่ทำให้ไม่สบายใจ ความ เป็นจริงผมไม่ได้แคร้ความรู้สึกของพระหอรอกครับ แต่แคร้ความรู้สึกของเจ้าภาพเป็นที่ตั้ง ทำให้เขา เสียความรู้สึก ผมเองไม่เคยคิดถึงเรื่องเช่นนี้มาก่อน เพราะการทำบุญอยู่กับความศรัทธาและความ ละดวงของผู้ทำด้วย

ครับ ตั้งแต่วันนั้นมาทุกก้าวเดินผมกลายเป็น คนมีปมด้อยในหัวใจ การทำบุญของผมมันได้อะไร บ้างที่แล้วมา พระเป็นส่วนหนึ่งของพิธีกรรมเท่านั้น ไม่มีบุญมีบาปอะไรกระนั้นหรือ เราจะจัดการบุญ อะไรที่ข้องเกี่ยวกับศาสนาที่จ้างพระมาทำพิธีให้ พระก็แจ้งค่าตัวค่าสวดทำพิธีไปต่าง ๆ กันซี พระ เก่งพระดั่งก็ราคาหนึ่ง ส่วนพระที่ไร้ศักดิ์ไร้อันดับ ราคาข้างวดก็ลดน้อยลงไป พิธีกรรมต่าง ๆ กลาย เป็นสิ่งแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน พระได้เงินผู้จัดได้ บุญเช่นนั้นหรือ เกิดอาชีพระขึ้นมาเพื่อรับจ้าง มี ครอบครัวมีลูกได้ ทำมาหากินแบบครอบครัวพระ ไซ้หรือไม่? ถ้าเช่นนั้นบุญก็มีตัวตนจับต้องได้ พระ ใส่ยามมาซื้อขายแลกเปลี่ยนกันได้ซี แต่นี้ผมเห็น ผู้เป็นเจ้าภาพมีแต่เสียกับเสีย เสียเงินเสียทอง เสียทุกอย่างนั่นแหละ รวมทั้งเสียใจที่กำลังเป็นอยู่นี้ ทั้งนี้ก็คงไม่เหมาะเอาทั้งหมดว่าพระเป็นเหมือนกัน หอรอกนะ แต่ก็ได้รู้ได้เห็นว่ามีเริ่มเป็นตามที กล่าวมา เชื่อว่านอกจากผมแล้วคนอื่น ๆ ก็อาจจะ ได้พบได้เห็นมาบ้างเช่นกัน แต่ไม่กล่าวไม่พูด เพราะ การนิทานพระสงฆ์องค์เจ้าเป็นเรื่องผิดบาป ตกนรก หมกไหม้ ไม่ได้พูดได้เกิด ชาวพุทธกลัวบาปกลายเป็น

เป็นชั่วช่างดีดีช่างพระกันไป แม้จะรู้ว่าพระทำผิด วินัยอะไรก็ตามจะทำไม่รู้ไม่เห็น พระโกหกมดเท็จ บอกละบอกห่วยถือเป็นธรรมดา เพราะโยมก็ บรรณาในลาภเหล่านั้น หรือแม้แต่พระผิดศีลวินัย ข้อปาราชิก ขาดความเป็นภิกษุแล้วก็ยังครองผ้า นั่ง ภาวนารดน้ำมนต์ให้ญาติโยมอยู่ไม่เว้นวัน กฎวินัย ปาราชิก เป็นกฎข้อห้ามเด็ดขาดที่นักบวชคนใดต้อง แล้วจำเป็นต้องถูกขับให้สึกออกไปและห้ามบวชเข้า มาอีก แต่ก็เห็นมีกลับมามบวชกันอยู่เยอะเยาะ บวช แล้วออกบิณฑบาตก็ยังได้กินข้าม ชาวพุทธเมือง ไทยไม่มีใครคิดเกี่ยวนักบวชแม้จะมีที่มาอย่างไร บวชเข้าไปซ้ำมาก็ครั้ง สีของผ้ากาสาพัสดร์ก็ยังคง ครอบใจ ทำให้คนไทยเสื่อมใสมีศรัทธา

เพราะฉะนั้นใครที่คิดหากิน และหาผล ประโยชน์จากศาสนาพุทธจึงทำได้ง่าย และง่ายกว่า หากินอย่างอื่น จึงเป็นที่นิยมในหมู่พระสงฆ์ไทย การสร้างพระ การบอกรับบุญ การเรียไร ขอปัจจัย อะไรต่างๆ สมัยนี้ทำกันเป็นกระบวนการ จนไม่รู้ว่ อะไรจริงอะไรเท็จ แจกถุงแจกซองแล้วเก็บขึ้นรถ ข้าวสารข้าวเปลือกใส่ถุง ปัจจัยใส่ซอง พระนักบวช นั่งดูบุญหรือรดน้ำมนต์คว้นโขมย วิธีการเช่นนี้หาง่าย หาได้เป็นกอบเป็นกำ น้ำมนต์เกิดเอาจากก๊อ กประปาข้างทาง ดอกไม้ก็เก็บข้างทาง รูปเทียนก็ได้ มาจากการบูชาทูนหัวทำบุญ อะไรก็ง่ายไปหมด ได้ ข้าวสารข้าวเปลือกมาขายง่าย ที่ซื้อที่ขายมีอยู่ ตลอดทาง คำมาก็เข้าห้องพัก เข้ามาก็ออกตระเวน หาอะไรจะหาง่ายเท่าหาอย่างนี้ มีพระวัดหนึ่งคิด อุบายสร้างระฆังใหญ่ ชวนชาวบ้านออกเงินไป ดาวนรถยนต์มือสองมาสวมคัน ออกตระเวนเรียไร ไปทั่วภาคอีสานและภาคกลาง จ้างคนขับรถคนแจก ของเป็นรายวัน เหลือนั้นก็เป็นของพระ ไม่มีใคร ตรวจสอบหรือหอรอกครับเรื่องพรรค์นี้

ถึงเวลาหรือยัง ที่เราชาวพุทธหันมาสนใจตรวจสอบพฤติกรรมคนเหล่านี้เสียที เพื่อให้พระผู้ปฏิบัติ ได้มีที่ยืนอย่างศรัทธา ไม่ห้อมล้อมไปด้วยโคลนตม อลัชชชที่บดบังพระผู้ปฏิบัติถูกต้องศีลวินัยให้มัวหมอง จริงอยู่เพชรตกอยู่ในตมก็ยังคงเป็นเพชร แต่ก็ให้เห็น เนื้อเพชรบ้างซีครับว่ามีอยู่จริง **☞**

ทำไมหนอ ? จึงกล้าหาญชาญชัยยิ่งกว่าทหารบางคน

เพราะเธอกำลังแสดงออกในการปกป้องสถาบัน

ขนาดไม่เคยออกมาสวนสนามเป็นทหาร แล้วกล้าปฏิญาณว่า

จะปกป้องสถาบันด้วยชีวิต!

ใครคือผู้กล้า ผู้ยิ่งใหญ่ที่แท้จริง

ไต่ มีโอกาสอ่านข้อความของดาราสาวต๊ก (บงกช คงมาลัย) ที่แสดงความคิดเห็นปกป้องสถาบันฯ โดยการวิจารณ์คนหมิ่นสถาบันฯ จนถูกกลุ่มคนที่อ้างตัวเองว่าเป็นพวกเสื้อแดง (ก็คงจะเป็นกลุ่มคนเสื้อแดงจริงๆ เพราะไม่มีคนเสื้อแดงออกมาปฏิเสธว่ามีใช่พวกตัวเอง เพราะสื่อมวลชนต่างๆ ก็เสนอว่าเป็นพวกเสื้อแดง รวมทั้งแกนนำกลุ่มคนเสื้อแดงบางคนก็ยอมรับว่า เป็นคนเสื้อแดง) ได้ออกมาแสดงความหยาบคายและรุนแรง ด้วยการขับไล่และด่าทอดาราสาวต๊ก (บงกช) ขณะถ่ายทำภาพยนตร์ที่พัทยา จ.ชลบุรี

ผมรู้สึกทั้งดาราสาวคนนี้ ทำไมหนอ? จึงกล้าหาญชาญชัยยิ่งกว่าทหารบางคน เพราะเธอกำลังแสดงออกในการปกป้องสถาบัน ขนาดไม่เคยออกมาสวนสนามเป็นทหาร แล้วกล้า

ปฏิญาณว่า จะปกป้องสถาบันด้วยชีวิต!

ยิ่งกรณีอดีต ส.ว.การุณ ไสงาม ถูกตำรวจจับไปกองปราบฯ นั้น อดีต ส.ว.การุณ ไสงาม ได้แสดงออกถึงความกล้าหาญ เป็นนักรู้เพื่อความเป็นธรรม กล้าเผชิญกับความจริงมากกว่าอดีต นายกฯ ทักษิณ อย่างเห็นได้ชัด ๆ จะ ๆ จิตใจของอดีต ส.ว.พร้อมติดคุก ติดตะรางในประเทศไทย ตามแนวทางการต่อสู้ของตนตามกฎหมายไทย ไม่ว่าจะถูกตัดสินด้วยความเป็นธรรมหรือไม่เป็นธรรม ซึ่งต่างจากพฤติกรรมของอดีตนายกฯ ทักษิณอย่างมาก ๆ แม้ว่าอดีต ส.ว.การุณก็รู้ ๆ อยู่ว่า คณะรัฐบาล ตำรวจ อัยการยุคนี้ มีพฤติกรรมไปทางไหน จะเห็นได้เลยว่า วุฒิสภาจะเป็นผู้นำของอดีต ส.ว.การุณ กับ อดีตนายกฯ ทักษิณ มีความแตกต่างกันมากมายขนาดไหน **๓**

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัฑฒ์ ชูโต

คนบางกลุ่มบางพวกรู้สึกตื่นเต้นยินดีเมื่อมีการเอ่ยถึงคำ “โลกาภิวัตน์” (globalization) และ “หมู่บ้านโลก” (global village) เพราะมันช่างเป็นคำที่สร้างความรู้สึกความเป็นกลุ่มพวกเดียวกัน ความสนิทชิดเชื้อ ความเอื้ออาทร และความสงบ สันติ...ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้วคำดังกล่าวคือบ่อที่เขาสาดไว้ล่อปลา ???

การค้าเสรี (Free Trade)

ต่อจากฉบับที่ ๒๖๒

ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต

● ประชาธิปไตยและปวงชนต้องการให้บริการสาธารณะยังคงเป็นของประชาชน การแปรรูปองค์กร สาธารณะทุกชนิดตั้งแต่การศึกษาจนถึงการรักษาพยาบาล เป็นการถ่ายโอนอำนาจของประชาชนไปให้บริษัท รัฐธรรมนูญต้องป้องกันไม่ให้บริษัทมีสิทธิเป็นเจ้าของและดำเนินการในเรื่องข่าวสารข้อมูล โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษา

และสื่อสารมวลชน ซึ่งการต่อสู้ในเรื่องนี้กำลังดำเนินไปอย่างเข้มข้นเพราะบริษัทยักษ์ ๒-๓ แห่ง เช่น ฟ็อกซ์ AOLTIME Warner และ Clear Channel ได้พยายามใช้อิทธิพลเพื่อให้เอกชนได้ผูกขาดตลาดทุกระดับ และเป้าหมายต่อไปคือโรงเรียนทั้งหมด ระบบสุขภาพและตัวรัฐบาลเองด้วย

ชาวอเมริกันต้องป้องกันมิให้บริษัทข้ามชาติ แยกย้ายกันไปลงทุน และทำร้ายประเทศต่าง ๆ โดยมีวิธีการดังนี้ :

- เก็บภาษีการลงทุนระยะสั้น หรือการลงทุนเพื่อเก็งกำไร
- ให้สิทธิพิเศษด้านภาษีสำหรับนักลงทุนระยะยาว
- เขียนกฎบัตรสำหรับบริษัทในการดำเนินกิจการระดับโลก ซึ่งควบคุมความประพฤติและบังคับใช้โดยองค์การสหประชาชาติและเจ้าหน้าที่ในแต่ละภูมิภาคของโลกและรัฐบาลท้องถิ่น
- บังคับใช้ระเบียบปฏิบัติเพื่อปกป้องคนงานและสิ่งแวดล้อม
- เสนอการลดหนี้ของประเทศยากจนเพื่อเพิ่มอำนาจต่อรองของประเทศดังกล่าว
- บริษัทข้ามชาติต้องเสียภาษีในทุกท้องถิ่นที่ไปลงทุน ต้องเคารพในสิทธิของคนงานและสิ่งแวดล้อม ต้องตอบรับการตรวจสอบของท้องถิ่น
- สร้างระบบการค้าและการเงินของโลกให้มีโครงสร้างที่เป็นประชาธิปไตยต้องมีการเปลี่ยนแปลงในองค์การการค้าโลก (WTO) องค์การการเงินระหว่างประเทศ (IMF) และธนาคารโลก (World Bank) ซึ่งได้ถูกใช้เป็นเครื่องมือของบริษัทข้ามชาติให้มีความเป็นประชาธิปไตยและโปร่งใสเพื่อปกป้องคนยากจนและสิ่งแวดล้อมในทั้งประเทศร่ำรวยและประเทศยากจน เราไม่สามารถเปลี่ยนแปลงประเทศของเราโดยไม่มี การเปลี่ยนแปลงระดับโลก คนควรจะทำก่อนกำไร และพลเมืองโลกมาก่อนเศรษฐกิจโลก องค์การพัฒนาเอกชน (เอ็นจีโอ) กระบวนการทางสังคมระดับโลกและรัฐประชาธิปไตย จะต้องทำหน้าที่แทนบริษัทข้ามชาติในฐานะผู้พิทักษ์ด้านเศรษฐกิจ
- ในด้านสิทธิมนุษยชนตามกฎบัตรขององค์การสหประชาชาติปี ๑๙๔๘ ซึ่งสหรัฐมีส่วนร่วมในการร่าง เราเป็นมนุษย์และมีสิทธิตามกฎหมายที่จะมีสังคมที่มั่นคงและปลอดภัย เราต้องสร้างหลักประกันว่า เด็ก ๆ ทุกคนสามารถ

ดำรงชีวิตด้วยความเป็นอิสระ ไม่ยากจน และได้ รับดูแลสุขภาพและความมั่นคงหลังเกษียณอายุ แต่การย้ายออกไปของบริษัทข้ามชาติของสหรัฐฯ ได้ทำลายคุณค่าต่าง ๆ ดังกล่าวจนหมด เราควร ต้องยกเลิกนโยบาย “จักรวรรดินิยมอเมริกัน” และ เคารพกฎบัตรขององค์การสหประชาชาติที่ บรรพบุรุษของเราได้มีส่วนร่าง เราต้องร่วมกับ พันธมิตรทั่วโลกในการร่างระบบกฎหมาย ศาล การรักษาสันติภาพ รวมทั้งการจัดงบประมาณให้ องค์การสหประชาชาติสำหรับการเฝ้าดูและ ควบคุมรักษาระบบต่าง ๆ ดังกล่าวเพื่อป้องกัน ไม่ให้โลก “ระเบิดตัวเอง” เราต้องลดค่าใช้จ่ายใน ด้านอาวุธโดยเฉพาะอาวุธปรมาณู และเลิก สนับสนุน “การก่อการร้ายโดยรัฐ” ที่ทำอยู่ใน ปัจจุบันรวมทั้งปิดฐานทัพและถอนกำลังพลที่มีอยู่ ในต่างประเทศ การลดค่าใช้จ่ายทางทหารทำให้ เราสามารถลดหนี้สินจำนวนมหาศาล และใช้จ่าย เพิ่มขึ้นในด้านสังคมของประเทศ

“สงครามกับผู้ก่อการร้าย” ของสหรัฐฯ จะไม่ ได้ผลพอ ๆ กับสงครามกับยาเสพติด ทรายใดที่ เรายังไม่หยุดกระทำและสนับสนุน “การก่อการ ร้ายโดยรัฐ” ซึ่งรวมถึงกรณีซัดดัม ฮุสเซน ซึ่งเคย เป็นพันธมิตรของเรา วิธีการเดียวที่จะทำให้เรา และสังคมของเราปลอดภัยคือ “การทูต” ซึ่งนำ โดยองค์การสหประชาชาติและเครือข่ายความ มั่นคงและปลอดภัยในภูมิภาค

สิ่งที่ต้องจำให้ขึ้นใจคืออย่าเชื่อว่าการ เปลี่ยนแปลงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้มันเป็นไปได้เพราะ: เราไม่สามารถอ่านอนาคต แต่เราสามารถอ่าน ประวัติศาสตร์ และเราจะพบว่าประวัติศาสตร์นั้น “เกิดซ้ำซาก” เสมอ หลักฐานทางประวัติศาสตร์ ชี้ให้เห็นว่า “ระบบ” นั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเพียง ชั่วคราวและมักมีอายุไม่เกิน ๓๐ ปี ระบบ “ทุนนิยม เสรี” มีอายุเกือบ ๒๖ ปีแล้ว และกำลังอยู่ในระยะ เสื่อมถอย (นักวิชาการชาวสวีเดนกล่าวว่า ระบบทุนนิยมเสรีจะล่มสลายภายในไม่เกิน ๒๐ ปี) ระบบทุนนิยมเสรีได้ทำลายประชาธิปไตยในทุก

ประเทศ รวมทั้งในสหรัฐฯ เอง ฉะนั้น เราจะต้องเคลื่อนไหวเพื่อทวง “คุณค่า” ของเราคืนมา

ถ้าชาวอเมริกันจำนวนล้าน ๆ คนต่างกำลังร่วมกันเคลื่อนไหวเพื่อล้มล้างระบบทุนนิยมเสรีอันสามานย์ แล้วชาวไทยจะ “วางเฉย” ต่อความชั่วร้ายของตัวแทนของทุนนิยมเสรีที่กำลังแสดงความป่าเถื่อนเลวทรามอยู่ในประเทศไทยในปัจจุบันได้หรือ??? จงช่วยกันเปลี่ยนประเทศไทยและโลกให้ดีขึ้นเพื่อตัวเราและลูกหลานของเราในอนาคตเถิด...ระบบทุนนิยมเสรีเป็นระบบที่มนุษย์สร้างขึ้น จึงสามารถเปลี่ยนแปลงได้!!!!

๑๗. ส่วนหนึ่งขององค์กรพัฒนาเอกชน (เอ็นจีโอ) ที่ตั้งขึ้นมาเพื่อต่อต้านโลกาภิวัตน์และทุนนิยมเสรี:

๑. Ruckus Society : เป็นองค์การพัฒนาเอกชนที่ตั้งขึ้นมาในปี ๑๙๙๕ (๒๕๓๘) เพื่อฝึกอบรมให้นักกิจกรรมทางสังคม นักสิ่งแวดล้อมและอื่น ๆ สามารถประท้วงและคัดค้านอย่างมีประสิทธิภาพ มีกำลังใจ ด้วยความรอบรู้และมีคุณค่า โดยใช้วิธีที่ไม่ใช้ความรุนแรงและอย่างมียุทธศาสตร์ เพื่อบรรลุเป้าหมายอย่างปลอดภัย และได้ผล องค์กรนี้ได้จัดตั้งหน่วยฝึกอบรมขึ้นกว่า ๒๐ แห่งในอเมริกาเหนือ และมีผู้ผ่านการอบรมไปกว่า ๒,๕๐๐ คน ซึ่งคนเหล่านี้จะปฏิบัติการในศตวรรษที่ ๒๑ ผู้เข้ารับการอบรมจะอยู่ด้วยกันประมาณหนึ่งสัปดาห์ และใช้เวลาฝึกอบรมและแลกเปลี่ยนความรู้และทักษะวันละ ๑๔-๑๖ ชั่วโมงในหัวข้อการขัดแย้งอย่างสันติ การใช้ประโยชน์สื่อมวลชน การจัดองค์กรและกลยุทธ์ รวมทั้งการฝึกทางร่างกาย เช่น การปีนป่าย การปิดกั้นถนน ฯลฯ ติดต่อ Ruckus society ได้ที่ www.ruckus.org

๒. นิตยสาร

● [MultinationalMonitor : www.essential.org](http://www.essential.org)

● [NewInternationalist : www.oneworld.org/ni](http://www.oneworld.org/ni)

● [The Progreessive : www.progreessive.org](http://www.progreessive.org)

● [Rabble : www.rable.ca](http://www.rable.ca)

● [Covert Action : www.covertaction.org](http://www.covertaction.org)

● [Whole Earth: www.wholeearthmag.org](http://www.wholeearthmag.org)

● [Corporate Watch : www.corpwatch.org](http://www.corpwatch.org)

● [Council of Canadians: www.canadians.org](http://www.canadians.org)

● [The International Movement for a Just world : www.jarang.myjust](http://www.jarang.myjust)

๓. ขบวนการ

● [Public Citizen : www.citizen.org](http://www.citizen.org)

● [International Forum on Globalization : www.ifg.org](http://www.ifg.org)

● [PeopleandPlanet : www.peopleandplanet.net](http://www.peopleandplanet.net)

● [The progressive : www.progressive.org](http://www.progressive.org)

● [Rabble : www.rabble.ca](http://www.rabble.ca)

● [Covert Action : www.covertaction.org](http://www.covertaction.org)

๑๘. ความคิดเห็นของบุคคลต่าง ๆ ในเรื่องทุนนิยมเสรี:

● โจเซฟ อี. สติกริตซ์ นักเศรษฐศาสตร์ชาวสหรัฐฯ ที่ได้รับรางวัลโนเบลในปี ๒๐๐๑ (๒๕๔๔) กล่าวว่า การค้าเสรีเป็นผลดีต่อคนจำนวนน้อย และการแปรรูปรัฐวิสาหกิจจะส่งผลให้ผู้บริโภคต้องจ่ายในราคาที่สูงขึ้น

ผมมั่นใจในที่สุดว่า ประเทศอุตสาหกรรมทั้งหลายไม่เพียงแต่ไม่ช่วยประเทศกำลังพัฒนาเท่านั้น แต่กลับทำให้ชีวิตผู้คนในประเทศเหล่านั้นลำบากยิ่งขึ้นด้วย ผมทำงานเกือบ ๔๐ ปีเพื่อทำความเข้าใจกับจุดแข็งและจุดอ่อนของ “ระบบเศรษฐกิจแบบตลาด” (มือที่มองไม่เห็นตามทฤษฎีของอดัม สมิท) และการวิจัยของผมไม่เพียงแต่สร้างข้อกังขาในความเป็นไปได้ในประสิทธิภาพของ “ตลาด” แต่ยังสร้างข้อสงสัยไปถึง “ความเชื่อพื้นฐาน” ของโลกาภิวัตน์ด้วย...การพัฒนาเป็นเรื่องที่ซับซ้อน สูตร “เล็ขอขนาดเดียวใส่ได้ทุกคน” ขององค์กรเศรษฐกิจระดับโลก เช่น องค์กร

การค้าโลก (ดับบลิวทีโอ) และอื่น ๆ จึงเป็นสิ่งที่ไม่ควรจะเป็นไปไม่ได้...ความสำเร็จของโลกาภิวัตน์คือการทำให้ผู้คนทั่วโลกรวมตัวกันเป็นศัตรูกับโลกาภิวัตน์!!!

● นอม ชอมสกี นักคิดนักเขียนผู้มีอิทธิพลในสหรัฐฯ กล่าวว่า “การผลักดันทุนนิยมเสรีของสหรัฐฯ เปรียบเสมือนการประกาศสงครามกับทุกประเทศทั่วโลก”

● ศาสตราจารย์ จอห์น สเปโร แห่งมหาวิทยาลัยโคลัมเบียของสหรัฐฯ ให้ความเห็นว่า “ระบบทุนนิยมเสรีเป็นระบบที่ป้องกันและขจัดเศรษฐกิจชาตินิยม และแทนที่ด้วยเศรษฐกิจระหว่างประเทศที่สหรัฐฯ เป็นผู้นำ”

● ยอร์ช โชรอส นักธุรกิจการเงินชาวอเมริกันได้วิจารณ์ว่า “โลกภิวัตน์คือการสร้างตลาดการเงินระดับโลก และบริษัทข้ามชาติที่จะมีอิทธิพลมากกว่ารัฐชาติ”

● ศาสตราจารย์ นายแพทย์ประเวศ วะสี กล่าวว่า “กติกาส่งขันอย่างเสรีเปรียบเสมือนกติกาส่งขันของสัตว์ที่อ่อนแอกว่ายอมตกเป็นเหยื่อของสัตว์ที่แข็งแรงกว่า เขาใช้คำพูดเพราะว่าการค้าเสรี แล้วทำราวกับว่ามันเป็นการค้าที่เป็นธรรม ใครไม่ทำเซย ล้าสมัย ต้องแก้กฎหมายให้คนทั่วโลกแข่งขันอย่างเสรี เป็นเส้นผมบังภูเขาคือเป็นความโง่เขลา เป็นมิจฉาทิฐิ เป็นการแก่งแย่งจริง ๆ แล้วโลกต้องการการเกื้อกูลระหว่างมนุษย์มีการบูรณาการ มีความเป็นหนึ่งเดียว มีความสมดุลและปกติ

● คุณบัณฑูร ล่ำซำ แห่งธนาคารกสิกรไทย กล่าวว่า “ในความเห็นของผม เราต้องเผชิญกับการล่าอาณานิคมแบบใหม่ เรายังมีความสามารถที่จะมีกิจการที่เป็นของคนไทยหรือไม่ เมื่อ ๑๐๐ กว่าปีมาแล้ว การล่าอาณานิคมจะเป็นเรื่องป็นที่มาทางแม่น้ำเจ้าพระยา แต่วันนี้การล่าอาณานิคมมาทางระบบทุนนิยมที่ไหลลงอย่างไม่มีพรมแดน”

● มาร์ติน วิลเลอร์ ชาวอังกฤษที่ปัจจุบัน

อาศัยอยู่ในประเทศไทยกล่าวว่า “คนไทยส่วนมากไม่เข้าใจระบบทุนนิยมคิดว่าการพัฒนาในระบบทุนนิยมจะทำให้คนรวยหมด ไม่เข้าใจว่าประเทศที่พัฒนาตามระบบทุนนิยมมานานแล้วต่างก็มีปัญหา มากเช่น ทั้งอังกฤษและอเมริกา ในอังกฤษคนที่มั่งคั่งที่ดินทำกินเหลือเพียงร้อยละ ๒ ของประชากรทั้งหมดเท่านั้น ที่ดินอีกร้อยละ ๙๘ เป็นของคนรวยและต่างชาติหมด มาร์ตินฯ จบปริญญาตรีเกียรตินิยมอันดับหนึ่งจากมหาวิทยาลัยลอนดอน เขาเดินทางมาเที่ยวประเทศไทย พบรักและแต่งงานกับหญิงชาวไทย เขาอาศัยอยู่ในประเทศไทยมา ๑๒ ปีแล้วและมีลูก ๓ คน เขาไม่ได้สอนให้ลูกเขาพูดภาษาอังกฤษเลย.....หากประเทศไทยใช้ระบบทุนนิยมเสรีต่อไป ในอนาคตที่ดินร้อยละ ๙๘ จะตกอยู่ในมือของคนรวยและต่างชาติหมดเช่นเดียวกับอังกฤษ???

● คุณประยงค์ วรรณรงค์ ผู้นำชุมชนและเกษตรกรตำบลไม้เรียง จังหวัดนครศรีธรรมราช กล่าวว่า “ผมมีโอกาสไปดูงานในต่างประเทศหลายประเทศ ทั้งในยุโรปและเอเชีย ผมรู้สึกที่เราผิดมานานทุกอย่างของเรา กับเขานั้นต่างกันอย่างสิ้นเชิง แล้วเราทำไมไปทำเหมือนเขาละ ของเราคืออยู่ แล้วทำไมไม่เอามาใช้ เขาบอกว่าตอนนี้รู้สึกว่าเขามาถึงทางตันแล้ว ถ้าเรากำลังทำเหมือนเขาอยู่ระวังด้วย” คุณประยงค์ฯ ได้รับรางวัล “แมกไซไซ” ในปี ๒๕๔๗

● ไมเคิล ไรท์ ยังกล่าวด้วยว่า “เห็นได้ชัดว่าการพัฒนาประเทศไทยตาม สูตรสหรัฐฯ” เป็นความผิดพลาดอย่างใหญ่หลวง เพราะมันทำลายสังคมดี ๆ ที่มีอยู่แล้วและสร้างเศรษฐกิจที่ยังไม่ยั่งยืน และต้องล้มลุกคลุกคลานตามตลาดโลกที่มีสหรัฐฯ เป็นเจ้าของและบัญชา”

● ศาสตราจารย์ อภิชาติ พันธเสน กล่าวว่า วิชาเศรษฐศาสตร์ในปัจจุบันมีลักษณะเสื่อมถอย จนกลายเป็นความไม่รู้หรือวิหิงสาไปแล้ว เนื่องจากมีความเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ในมุมที่คับแคบ ในฐานะผู้บริโภครายเดียว โดยเฉพาะมนุษย์ที่มี

อำนาจซื้อทางเศรษฐกิจ แต่ขาดการพัฒนาทางจิตใจ การแก่งแย่งทำลายล้างกันเองสูงมาก เนื่องจากมีทฤษฎีที่ผิดนั่นเอง”

● ฟรานซิส ฟูกูยามา ศาสตราจารย์อเมริกัน ซึ่งสอนวิชาภูมิศาสตร์สากลที่มหาวิทยาลัยจอห์น ฮอปกินส์ สหรัฐฯ (อดีตนีโอคอนล์) ยังกล่าวไว้ด้วยว่า “ถ้าระบบเศรษฐกิจที่สหรัฐฯ สนับสนุน (ทุนนิยมเสรี) ให้ผลในทางบวกอย่างคงเส้นคงวา ระบบนี้อาจได้รับการยอมรับมากกว่านี้ สำหรับประเทศไทยซึ่งรัฐบาลนายบิล คลินตัน ได้ผลักดันทุนนิยม เสรี” อย่างหนักในครั้งแรกของทศวรรษ ๑๙๙๐ (๒๕๓๓) แต่เมื่อเงื่อนไขบางอย่าง (เปิดเสรีการเงิน) ได้ทำให้เกิดวิกฤติ สหรัฐฯ ก็ไม่ได้เข้าไปช่วยเหลือ แต่กลับใช้อิทธิพลผลักดันให้องค์การการเงินระหว่างประเทศ (ไอเอ็มเอฟ) บังคับให้ไทยยังเปิดเสรี” (แปรรูปรัฐวิสาหกิจและเปิดเสรีให้ห้างค้าส่งค้าปลีกต่างชาติ) จนเศรษฐกิจของไทยล่มสลาย นาย Kishore Mahlrubani อดีตเอกอัครราชทูตสิงคโปร์ ประจำองค์การสหประชาชาติถึง ๒ สมัย เล่าในภายหลังว่า “ในปี ๒๕๒๕ และ ๒๕๔๐ เม็กซิโก ประสบวิกฤติทางเศรษฐกิจและสหรัฐฯ ได้เข้าแทรกแซงทั้งทางตรงและทางอ้อม รวมทั้งให้ธนาคารของสหรัฐฯ ปล่อยกู้เพื่อฟื้นฟูสภาพทางเศรษฐกิจในปี ๒๕๔๐ ทอม เพลต นักหนังสือพิมพ์ของลอสแอนเจลิสไทม์ เขียนบทความในหนังสือพิมพ์ฉบับดังกล่าวประจำ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๔๐ ว่า เมื่อเขาถามเจ้าหน้าที่รัฐบาลในกรุงวอชิงตัน (นายลอร์เรนส์ ซัมเมอร์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง) ว่าทำไมสหรัฐฯ ช่วยเม็กซิโกแต่ไม่ช่วยไทย คำตอบที่ได้รับคือการยกไหล่และกล่าวว่า “ประเทศไทยไม่ได้ส่งผลกระทบต่อเนื่องให้สหรัฐฯ เหมือนเม็กซิโกทั้ง ๆ ทั้งที่มีพรมแดนติดกับสหรัฐฯ ซึ่งอีกนัยหนึ่งก็คือการล่มสลายของประเทศไทยเป็นผลจากการเปิดตลาดเสรีตามคำแนะนำของรัฐบาลคลินตัน ในขณะที่ประเทศอื่นที่ไม่ได้เปิดเสรีการเงินตาม

การชั้นนำของสหรัฐฯ ต่างก็ไม่ประสบปัญหาแต่อย่างใด เช่น จีน อินเดีย กัมพูชา” ฯลฯ ...สหรัฐฯ คือมหามิตร???

● หลวงพ่อบุญญานันท์ภิกขุ ได้แสดงปาฐกถาธรรมไว้ว่า “ปัญหาเศรษฐกิจทำให้โลกปั่นป่วน แข่งขันกันทางเศรษฐกิจยังไม่พอกลับใช้เศรษฐกิจเป็นเครื่องมือบั่นทอนคนอื่นยิ่งกว่าสงครามด้วยอาวุธ ใช้เศรษฐกิจเป็นเครื่องมือบีบคั้นทำลาย หรือกลืนประเทศอื่นที่สู้ไม่ได้ มันมีแต่ขยายตัวออกไปเพราะกิเลสตัณหานะ”

● ในปี ๒๕๔๖ มหาเธร์ โมหะหมัด ปรากฏตัวในการประชุมทางเศรษฐกิจที่เมืองดาวอส ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ เขาอธิบายถึงการใช้ “กฎระเบียบ” ของชาติ ไม่ใช่ “ทุนนิยมเสรี” ที่มาตามกระแสโลกาภิวัตน์ ในการช่วยให้ประเทศมาเลเซียรอดพ้นจากความล่มสลายทางเศรษฐกิจอันจะส่งผลด้านลบให้เศรษฐกิจโลกอีกทอดหนึ่ง หลังกล่าวจบ ผู้เข้าร่วมประชุมทุกคนต่างลุกขึ้นยืนปรบมือให้อย่างกึกก้องและยาวนาน ...ถ้าผู้บริหารประเทศตามไม่เป็น “คุณกล้วย” หรือ “คุณนุ่น” เขาย่อมจะใช้ “สติและปัญญา” และบริหารประเทศตามหลัก “เข้าใจ เข้าถึงแล้วพัฒนา” ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมากกว่าการเชื่อฟังบรรดา “กาขาว” และละทิ้ง “ภูมิสังคม” ของประเทศอย่างมีเดบอด???

● ลินดอน ลารูซ สมาชิกพรรคเดโมแครต และเป็นทีปรึกษาของสภาสูงของสหรัฐฯ แนะนำว่า “อย่าพยายามครอบงำโลก เราต้องคิดเกี่ยวกับ “ระบบโลก” ซึ่งเคารพความมีจริงของ “รัฐ” ต่าง ๆ เราต้องการระบบที่ก่อให้เกิดความร่วมมือกันของประชาชาติที่จะยืนยงสำหรับเวลา ๕๐-๑๐๐ ปีที่จะมาด้วยระบบนั้น บางทีโลกอาจจะหยุดเกลียดชังเรา”

● นักบริหารและนักเศรษฐศาสตร์ ได้ตระหนักถึงอันตรายของ “โลกาภิวัตน์” มานานพอสมควรแล้ว Tyll Neeker ประธานสมาคมอุตสาหกรรมของเยอรมันไม่ใช่ผู้เดียวที่กังวลว่า “โลกาภิวัตน์” จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างที่ไม่เป็นที่

ยอมรับของผู้คนจำนวนมากขึ้นทุกที Perry Barnervick หัวหน้าใหญ่ของบริษัททางวิศวกรรมเครื่องกลซึ่งมีสาขา ๑,๐๐๐ สาขาใน ๔๐ ประเทศได้ออกมาเตือนอย่างจริงจังว่า “ถ้าเหล่าบริษัทข้ามชาติทั้งหลายไม่หันมาเผชิญหน้ากับปัญหาความยากจน การว่างงานและความตึงเครียดระหว่างคนรวยกับคนจนอย่างจริงจัง ความรุนแรงและการก่อการร้ายก็จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน แม้แต่ Klaus Schwab ผู้ก่อตั้งและประธานของการประชุม World Economic Forum ที่ดาวอส ก็ยังเห็นว่าแนวโน้มที่กำลังเกิดขึ้นคือ ต้นทุนของ “กระบวนการโลกาภิวัตน์” กำลังเพิ่มขึ้น เป็นทวีคูณจนถึงระดับที่ทำลายระบบประชาธิปไตยอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน สิ่งที่ทำนายผู้นำทางการเมืองและเศรษฐกิจคือทำอะไรจึงจะให้ “ทุนนิยมระดับโลก” สามารถให้ประโยชน์แก่ผู้คนส่วนใหญ่ ไม่ใช่แต่ผู้บริหารและผู้ลงทุนในบริษัทข้ามชาติเท่านั้น การผนึกรวมของ “ตลาดโลก” เป็นหนึ่งเดียวโดยปราศจากการแทรกแซงของรัฐบาลส่งผลให้ผู้พ่ายแพ้และสูญเสีย “มีจำนวน” ท่วมท้นผู้ “กำชัย”

● นายศุภชัย พานิชภักดิ์ อดีตผู้อำนวยการองค์การการค้าโลกชาวไทยและดำรงตำแหน่งเลขาธิการการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการค้าและการพัฒนา (อังค์ถัด) ในปัจจุบันกล่าวว่า “ระบบเศรษฐกิจที่น่าจะมีความเหมาะสมกับประเทศกำลังพัฒนาน่าจะเป็นเศรษฐกิจพอเพียงตามแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งขณะนี้องค์การสหประชาชาติกำลังเตรียมจะนำเรื่องเข้าประชุม ก่อนที่จะทำเป็นหนังสือและทำตัวอย่างไปเผยแพร่ให้กับประเทศที่สนใจได้เข้ามาศึกษา” ดร.ศุภชัย เปิดเผยและชี้แจงด้วยว่า ล่าสุดธนาคารโลกและองค์การการค้าโลกได้สำรวจพบว่า ประเทศขนาดเล็กไม่ค่อยได้ประโยชน์เท่าที่ควรจากการเจรจาการค้าเสรีกับประเทศใหญ่ จึงควรเจรจากับประเทศที่มีศักยภาพใกล้เคียงกัน และควรเจรจาแบบพหุภาคีมากกว่าทวิภาคี

● เดวิด รอย ศาสตราจารย์ชาวสหรัฐฯ ที่สอนอยู่ในมหาวิทยาลัยของประเทศญี่ปุ่นกล่าวว่า “ตลาดเสรีเป็นเพียงวิธีจัดการวิธีหนึ่งเท่านั้น มันเป็นโครงสร้างที่สร้างขึ้นมา ดังนั้นเราสามารถรี้อปรับโครงสร้างนี้ได้ และทำให้เป็นระบบเศรษฐกิจที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับความสุขของสังคม

● องค์กรพัฒนาเอกชนทั่วโลก ได้ใช้อินเตอร์เน็ตตอบโต้กัน แบ่งปันข้อมูลและขับเคลื่อนกิจกรรมอย่างมีประสิทธิภาพในระดับนานาชาติ พวกเขากำลังหาทางเลือกสำหรับแทนที่โลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมเชิงเดี่ยว และจะปรับเปลี่ยนรัฐบาลจากการรับใช้บริษัทไปรับใช้ประชาชน อำนาจขององค์การการค้าโลกควรถูกตัดให้หมด ส่วนธนาคารโลกและไอเอ็มเอฟ ต้องมีส่วนรับผิดชอบต่อการเป็นหนี้สินอย่างไม่มีทางชดใช้ของประเทศกำลังพัฒนา ถึงเวลาแล้วที่จะปลดระวางธนาคารโลกและไอเอ็มเอฟ และเพิ่มความเข้มแข็งให้องค์การสหประชาชาติ องค์การอนามัยโลก และองค์การแรงงานสากล

● Vaelaw Havel นักเขียนและนักการเมืองชั้นนำชาวเชกฯ ได้เรียกร้องให้ยุโรปเป็นผู้นำส่วนที่เหลือของโลกในการต้านทานอันตรายจากโลกาภิวัตน์ โดยการเลิกให้ความสำคัญกับตัวเลขจีดีพีหรือผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และหันไปให้ความสำคัญกับ “คุณภาพชีวิต” แทน

● วันทนา คิวะ ผู้ได้รับปริญญาเอกทางฟิสิกส์ เป็นนักคิดนักเขียนและนักต่อสู้เพื่อสังคมชาวอินเดียกล่าวว่า “โลกาภิวัตน์ครั้งแรกคือลัทธิล่าอาณานิคมซึ่งยืนยาวถึง ๕๐๐ ปี โลกาภิวัตน์ครั้งที่สองคือสิ่งที่เรียกว่าการพัฒนาซึ่งยืนยาว ๕๐ ปี และโลกาภิวัตน์ครั้งที่สามได้แก่การค้าเสรีซึ่งยืนยาวเพียง ๒๕ ปี ปัจจุบันเรากำลังพูดถึงโลกาภิวัตน์ครั้งที่สี่ คือโลกาภิวัตน์ของประชาชน ซึ่งเป็นโลกาภิวัตน์จากข้างล่าง”

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ให้ทานแก่ผู้มีศีล
ย่อมมีผลมาก
ให้ทานแก่ผู้ทุศีล
ย่อมมีผลน้อย.

การให้ที่มีผลมาก

ณ กรุงสาวัตถี แคว้นโกศล พระเจ้าปเสนทิโกศลประทับนั่งอยู่ในที่อันควรแล้ว ได้ทูลถาม พระผู้มีพระภาคเจ้า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ บุคคลผู้ให้ทาน พึ่งให้ในที่ไหนดี”

“ดูก่อนมหาบพิตร จิตเลื่อมใสในที่ไหน พึ่งให้ในที่นั้น”

“ก็แล้วทานที่ให้ในที่ไหนเล่า จึงจะมีผลมาก”

“มหาบพิตร ทานให้ในที่ไหนเป็นข้อหนึ่ง ส่วนทานที่ให้แล้วมีผลมากเป็นอีกข้อหนึ่ง

ก็ทานที่ให้แล้วแก่ผู้มีศีลนั้น มีผลมาก ทานที่ให้แก่ผู้ทุศีล (มีศีลชั่ว) มีผลน้อย ด้วยเหตุนี้เอง
อาตมภาพจะขออนุญาตพระองค์ในปัญหาข้อนี้บ้าง พระองค์พอพระทัยอย่างไร พึ่งชี้แจงอย่างนั้น
หาก ณ ที่นี้ เกิดการยุทฺธขึ้นเฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ มีสงครามปะทะกัน ถ้ามีกษัตริย์หนุ่ม

(นักปกครอง) ผู้ไม่ได้ศึกษา ไม่ได้ฝึกปรือ ไม่มีความสำคัญ ไม่ได้ประลองฝีมือ เป็นคนขลาด หวาดสะดุ้ง มักวิ่งหนี เข้ามาอาสา พระองค์จะทรงชุบเลี้ยงผู้นั้น หรือ จะทรงต้องการคนเช่นนั้นหรือ”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ไม่ชุบเลี้ยงคนเช่นนั้น ไม่ต้องการคนเช่นนั้นเลย”

“แล้วถ้าว่ามีพราหมณ์หนุ่ม (นักบวช) หรือ แพศย์หนุ่ม (พ่อค้า) หรือคหบดีหนุ่ม (กรรมกร) ผู้ไม่ได้ศึกษา ไม่ได้ฝึกปรือ ไม่มีความชำนาญ ไม่ได้ประลองฝีมือ เป็นคนขลาด หวาดสะดุ้ง มักวิ่งหนี เข้ามาอาสา พระองค์จะทรงชุบเลี้ยงผู้นั้นหรือ จะทรงต้องการคนเช่นนั้นหรือ”

“ข้าพระองค์ไม่ชุบเลี้ยงคนเช่นนั้น ไม่ต้องการคนเช่นนั้นเลย”

“มหาบพิตร แล้วถ้ามีกษัตริย์หนุ่ม หรือ พราหมณ์หนุ่ม หรือแพศย์หนุ่ม หรือคหบดีหนุ่ม ผู้ศึกษามาดีแล้ว ได้ฝึกปรือแล้ว มีความชำนาญแล้ว ได้ประลองฝีมือแล้ว ไม่เป็นคนขลาด ไม่หวาดสะดุ้ง ไม่วิ่งหนี เข้ามาอาสา พระองค์จะทรงชุบเลี้ยงผู้นั้นหรือ จะทรงต้องการคนเช่นนั้นหรือ”

“แน่นอน ข้าพระองค์จะชุบเลี้ยงผู้นั้น ต้องการคนเช่นนั้น”

“ฉันทันเช่นกัน มหาบพิตร แม้หากว่า กุลบุตรออกจากเรือนตระกูลใด แล้วเป็นผู้บวชหาเรือนมิได้ และกุลบุตรนั้นเป็นผู้มีองค์ ๕ ละได้แล้ว ทั้งเป็นผู้ประกอบด้วยธรรมชั้น (หมวดธรรม) ๕ แล้ว

ท่านที่ให้แก่กุลบุตรนั้น ย่อมเป็นท่านที่มีผลมาก

๑. กามฉันทะ (ความพอใจในกาม)
๒. พยาบาท (การปองร้ายผู้อื่น)
๓. ถีนมิทธะ (จิตห्री ง่วงซึม หดหู่)
๔. อุทธัจจกุกกุกจะ (ความฟุ้งซ่าน รำคาญ)
๕. วิจิกิจฉา (ความลังเล สงสัย)

กุลบุตรนั้นเป็นผู้ประกอบด้วยธรรมชั้น ๕ คือ

๑. สิลชั้น (หมวดศีล) ของพระอเสชชะ (พระอรหันต์)

๒. สมာธิชั้น (หมวดสมาธิ) ของพระอเสชชะ

๓. ปัญญาชั้น (หมวดปัญญา) ของพระอเสชชะ
๔. วิมุตติชั้น (หมวดวิมุต) ของพระอเสชชะ
๕. วิมุตติญาณทัสสนชั้น (หมวดวิมุตติญาณทัสสนะ) ของพระอเสชชะ

ท่านที่ให้แล้วแก่กุลบุตรผู้มีองค์ ๕ ละได้แล้ว ทั้งเป็นผู้ประกอบด้วยธรรมชั้น ๕ ดังนี้ ย่อมมีผลมาก พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสตอบแล้วทรงสรุปอีกว่า

“ศิลปะการยิงแม่น กำลังเข้มแข็ง และความกล้าหาญ มีอยู่ในชายหนุ่มคนใด พระราชาผู้ทรงประสงค์การยุทธ์ จะทรงชุบเลี้ยงชายหนุ่มคนนั้น ไม่ทรงชุบเลี้ยงคนที่ไม่กล้าหาญ แม้มีชาติตระกูลสูงก็ตาม

ธรรมะคือ ชั้นดี (ความอดทน) และโสรัจจะ (ความเสี้ยมเจียมตัว) มีอยู่ในบุคคลใด ควรบูชาบุคคลนั้นผู้มีปัญญา มีความประพฤติเยี่ยงพระอาริยะ แม้มีชาติตระกูลต่ำก็ตาม

พึงสร้างอาคารอันเป็นที่รื่นรมย์ ทำให้พหูสูต (นักปราชญ์) ทั้งหลายพำนักอยู่ ณ ที่นั้น

พึงสร้างบ่อน้ำไว้ในป่าที่กันดารน้ำ สร้างสะพานในที่ที่เป็นหล่ม ให้ข้าว น้ำ ของเคี้ยว ผ้า และที่อยู่ แก่ผู้ที่ซื้อตรงทั้งหลาย ด้วยน้ำใจบริสุทธิ์ผ่องใส

เมฆมีสายฟ้าแลบแปลบปลาบ ส่องแสงมี ยอดตั้งร้อย ส่งเสียงกระหึ่มอยู่ ทำแผ่นดินให้ โขกชุ่มด้วยฝน ทำที่ดอนและที่ลุ่มให้เต็ม แม้ฉันท

ทายก (ผู้ให้) ผู้มีศรัทธาเป็นบัณฑิตได้ฟังแล้ว ย่อมจัดหาอาหารดื่มกินมาเลี้ยงจวนพิท ด้วยข้าว น้ำให้อิ่มหนำสำราญใจ ได้เที่ยวไปในโรงทานแล้ว สั่งว่า...ท่านทั้งหลายจงให้...ท่านทั้งหลายจงให้... เสียงบันลือของทายกนั้น เป็นเช่นเสียงกระหึ่มของเมฆที่ฝนกำลังตก สายธารแห่งบุญอันไพบุลย์ ย่อมทำทายกผู้ให้ ได้ชุ่มชื่น ฉันทัน”

๒

“พระไตรปิฎกเล่ม ๑๕

“อิสัสตถสูตร” ข้อ ๔๐๕”

การพัฒนาชีวิตหรือสังคมตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
จึงเป็น “ยุทธศาสตร์” หรือวิถีทางที่ควร “ตัดสินใจเลือก”
เพราะเป็นแนวทางการกระทำ “เหตุ” ที่จะนำไปสู่ “ผลที่ดี”

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

ตัวอย่างเช่น สมมติมหาเศรษฐีเจ้าของกิจการการผลิตเครื่องตีมแอลกอฮอล์ซึ่งเคยมีทรัพย์สินอยู่ ๑๐๐,๐๐๐ ล้านบาท ได้รับผลกระทบจากผลิตผลมวลรวมที่ลดลง เพราะการลดความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในการบริโภคเครื่องตีมแอลกอฮอล์ของผู้คนในสังคม คิดเป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ ล้านบาท ทำให้เหลือทรัพย์สินอยู่ ๙๐,๐๐๐ ล้านบาท และทำให้ประโยชน์สุข

โดยรวมของสังคมสูญเสียไปคิดเป็นมูลค่า ๑๐,๐๐๐ หน่วยประโยชน์สุข

ขณะเดียวกันสมมติมีคนไทย ๑ ล้านครอบครัวบริโภคเครื่องตีมแอลกอฮอล์ลดลง คิดเป็นเงินครอบครัวละ ๑๐,๐๐๐ บาท (อันเท่ากับผลิตผลมวลรวมของเครื่องตีมแอลกอฮอล์ที่ลดลงนั้น) แต่เงิน ๑๐,๐๐๐ บาท สำหรับคนยากจนที่ได้เพิ่มขึ้น

มาในทางอ้อมจากการเลิกบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่เป็นสิ่งเกินความพอเพียงในชีวิต (ยังไม่นับรวมคุณภาพชีวิตของครอบครัวที่ดีขึ้นจากการเลิกดื่มเหล้า เบียร์) ย่อมมีคุณค่าความหมายต่อชีวิต หรือมี “อรรถประโยชน์” (Utility) มากกว่าอรรถประโยชน์ของเงินจำนวนเท่ากันที่มหาเศรษฐี (ซึ่งมีเงินอยู่แล้ว ๙๐,๐๐๐ ล้านบาท) จะได้เพิ่มขึ้นมาอีก ๑๐,๐๐๐ บาท หลายร้อยหลายพันเท่าแน่นอน

ฉะนั้นถึงแม้ประโยชน์สุขโดยรวมของสังคมจะลดน้อยลง ๑๐,๐๐๐ หน่วย เนื่องจากผลผลิตมวลรวม (GNP) ที่ลดลงดังกล่าว อันเป็นเหมือนความ “ขาดทุน” ของชาติ แต่มองในอีกมิติหนึ่งอรรถประโยชน์หน่วยสุดท้ายของเงินที่ครอบครัวแต่ละครอบครัวในจำนวน ๑ ล้านครอบครัวที่เสมือนได้เพิ่มขึ้นมาทางอ้อมครอบครัวละ ๑๐,๐๐๐ บาทนั้น รวมกันแล้วย่อมคิดเป็นประโยชน์สุขโดยรวมของสังคม ซึ่งถ้าสมมติว่ามากกว่าอรรถประโยชน์หน่วยสุดท้ายของเงินจำนวนเดียวกันที่มหาเศรษฐีดังกล่าวจะได้อีก คิดเป็น ๑๐๐ เท่า ดังนั้นสังคมก็จะได้รับประโยชน์สุขสุทธิโดยรวมเพิ่มมากกว่าเดิม คิดเป็น “กำไร” ของชาติเท่ากับ $(๑๐,๐๐๐ \times ๑๐๐) - ๑๐,๐๐๐ = ๙๙๐,๐๐๐$ หน่วยประโยชน์สุข เป็นต้น

การพัฒนาชีวิตหรือสังคมตามกระบวนการทัศน์ของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง จึงเป็น “ยุทธศาสตร์” หรือวิถีทางที่ควร “ตัดสินใจเลือก” เพราะเป็นแนวทางการกระทำ “เหตุ” ที่จะนำไปสู่ “ผลที่ดี” ซึ่งช่วยให้ผู้คนเข้าถึงวิถีการดำเนินชีวิตที่ “มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” ได้มากกว่าทางเลือกอื่น ๆ

๓.๔ การเขียนคำปณิธาน/ทำแผนปฏิบัติ

หลักคิดของเศรษฐกิจพอเพียงส่วนแรกที่ขยายเป็นหลักปฏิบัติ ๓ ขั้นตอน เพื่อช่วยให้สามารถคิดได้อย่าง “เที่ยงตรงในเหตุในผล” นั้น เปรียบได้กับ

การเข้าถึงความรู้ของทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ ขณะที่หลักคิดของเศรษฐกิจพอเพียงส่วนที่สองซึ่งขยายเป็นหลักปฏิบัติได้อีก ๓ ขั้นตอน เพื่อช่วยให้เกิดการ “ลงมือปฏิบัติให้ถึงจุดพอประมาณ” จะเปรียบได้กับการเข้าถึงความรู้ทางเทคโนโลยี ที่แปลงความรู้ของทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์สู่การปฏิบัติ เพื่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกสบายต่าง ๆ ให้กับมนุษย์อีกที อันเป็นเรื่องที่ยากขึ้นอีกระดับหนึ่ง

เหมือนทุกวันนี้นักวิทยาศาสตร์ของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกอาจมีความรู้ทางทฤษฎีวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับหลักการปลดปล่อยพลังงานจากอะตอมของยูเรเนียม ตามสมการ $E = mc^2$ ที่ไอน์สไตน์ค้นพบ แต่ก็มีนักวิทยาศาสตร์เพียงไม่กี่ประเทศในโลกเท่านั้น ที่มีองค์ความรู้ทางเทคโนโลยีเพียงพอจะแปลงทฤษฎีดังกล่าวไปสู่การสร้างเป็นระเบิดนิวเคลียร์ได้สำเร็จ ระดับของปัญญาที่เกิดจากการปฏิบัติ จึงเหนือกว่าและเข้าถึงได้ยากกว่าปัญญาที่เกิดจากการคิดเฉย ๆ โดยยังไม่ลงมือทำอะไร

ถ้าเปรียบเทียบหลักปฏิบัติของเศรษฐกิจพอเพียง ๓ ขั้นตอนแรกกับ “ความคิดทางจริยปรัชญา” หลักปฏิบัติอีก ๓ ขั้นตอนถัดมา ก็จะเทียบได้กับ “แบบชีวิตทางศาสนา” ซึ่งเป็นเสมือน “เทคโนโลยีทางสังคมวิทยา” (Technology of Sociology) ของการแปลงแนวคิดทางจริยปรัชญาสู่การประพฤติปฏิบัติในชีวิตและสังคมของมนุษย์

ภายหลังจากที่สามารถตัดสินใจเลือกยุทธศาสตร์และกำหนดขอบเขตเป้าหมายที่จะกระทำ “เหตุ” เพื่อนำไปสู่ “ผล” ที่ดีได้แล้ว ก็ต้องเริ่มต้นทำแผนปฏิบัติหรือเขียนคำปณิธานของสิ่งที่ตั้งใจจะกระทำ แล้วก็ลงมือปฏิบัติอย่างจริงจังต่อไป ด้วยการ “รักษาความสัจ ความจริงใจต่อตัวเองที่จะประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรม” ตามกรอบกำหนดนั้น ๆ

การเขียนคำปณิธานหรือแผนปฏิบัติตาม

บันไดขั้นที่ ๔ นี้ ควรจะคำนึงถึงองค์ประกอบ (ซึ่งไม่ว่าจะเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรหรือไม่ก็ตาม) อย่างน้อย ๖ ประเด็น คือ

ก) ต้องตอบตัวเองได้ว่าทำไปเพื่ออะไร หรือ มีหลักการและเหตุผลอย่างไร

ข) วัตถุประสงค์อันเป็นผลที่มุ่งหมายให้เกิด ขึ้นอย่างเป็นทางการคืออะไร

ค) ขอบเขตเป้าหมายของสิ่งที่จะทำนั้น ๆ กว้าง แคบแค่ไหน พอดีพอประมาณกับศักยภาพที่เรามีอยู่หรือไม่

ง) มีวิธีดำเนินการและมีขั้นตอนของแนว ปฏิบัติตามลำดับอย่างไร เพื่อให้บรรลุ วัตถุประสงค์ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ดังกล่าว

จ) ทรัพยากรที่ใช้มีอะไรบ้าง ต้องใช้งบ ประมาณสนับสนุนหรือไม่เท่าไร และจะแสวงหา การสนับสนุนได้จากไหน

ฉ) จะอาศัยอะไรเป็นตัวชี้วัดและประเมินผล ว่าการกระทำดังกล่าวนั้น “เดินมาถูกทางแล้ว” และกำลังเข้าใกล้เป้าหมายยิ่งขึ้นไปเรื่อย ๆ

ประเด็นที่ควรพิจารณาทั้ง ๖ องค์ประกอบนี้ สามารถใช้เป็นหลักในการเขียนแผนปฏิบัติหรือโครงการต่าง ๆ เพื่อเป็นกรอบแนวทางสำหรับผู้คน หลายคนมาช่วยกันทำงานได้อย่างมีเอกภาพ ขณะ เดียวกันก็สามารถใช้เป็นกรอบในการเขียนคำปณิธาน สำหรับการประพฤติปฏิบัติของปัจเจกบุคคลแต่ละคนด้วย

ตัวอย่างเช่น ถ้าตั้งใจจะทำความดีถวาย ในหลวงด้วยการลงบัญชีครัวเรือนตามโครงการที่ มีหน่วยราชการมารณรงค์ให้ทำกัน ก็ต้องตอบ ตัวเองให้ได้ก่อนว่าจะลงบัญชีไปเพื่ออะไร ถ้าทำ เพียงเพราะทางราชการเขามอบอกให้ทำ และ

เราก็รักเคารพในหลวง ก็เลยทำตาม ๆ กันไปให้ ครบขั้นตอน ตามที่มีข้าราชการมาแนะนำและ แจกสมุดบัญชีให้ทำ ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ว่าการลงบัญชี ครัวเรือนดังกล่าวเป็นการกระทำ “เหตุ” เพื่อให้ เกิด “ผลที่ดี” อะไรบ้าง นอกจากการได้ทำถวาย ในหลวงตามโครงการของรัฐบาล ดังนี้ก็จะได้ผล เพียงแค่เป็นส่วนของผลผลิต (Output) ออกมา เท่านั้น โดยยังไม่สามารถเข้าถึง ผลลัพธ์ (Outcome) ที่พึงจะได้รับ หรือผลกระทบ (Impact) ที่จะเกิดขึ้นต่อเนื่องจากการกระทำนี้ จนสามารถ ส่งผลให้เกิดเป็นสิ่งที่ “มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และทำให้ชีวิตมีความสุข” ตามเกณฑ์วินิจฉัยของ ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

การจะสามารถตอบคำถามได้อย่างชัดเจนว่าทำ ไปเพื่ออะไรนั้น ก็คือการปฏิบัติตามขั้นตอนของ กระบวนการ “คิดให้เที่ยงตรงในเหตุในผล” ๓ ขั้น ตอนแรกที่กล่าวมาแล้ว จนเห็นถึงบรรทัดสุดท้าย ของ “ผลที่ดี” ที่จักเกิดขึ้นจากการกระทำ “เหตุ” ด้วยการลงบัญชีครัวเรือนนี้ว่า จะทำให้สามารถวาง แผนชีวิต เพื่อให้เข้าถึงชีวิตที่เบาบางจากปัญหาได้ อย่างมีฐานข้อมูลรองรับ และชีวิตที่หมดปัญหา มี เวลา แรงงาน เงินทอง สถิติปัญหาเหลือสำหรับการช่วยเหลือเกื้อกูลคนอื่น ก็คือ “ความดี” ที่จะ กระทำเพื่อถวายในหลวงนั่นเอง

จากหลักการและเหตุผลข้างต้น วัตถุประสงค์ของ การลงบัญชีครัวเรือนอันเป็นรูปธรรมของ “ผล” ที่ตั้งใจ จะทำให้เกิดขึ้น ก็น่าจะอยู่ที่การได้ลงบัญชีรายรับราย จ่ายประจำวันทุกวัน การได้นำข้อมูลบัญชีประจำวันมา แยกประเภทหมวดหมู่ของรายรับรายจ่าย และการได้ อาศัยข้อมูลบัญชีที่แยกเป็นหมวดหมู่ให้เห็นว่าแต่ละเดือน เรามีรายรับ-รายจ่ายอะไร มาใช้วางแผนชีวิตสำหรับการลดรายจ่ายที่ไม่จำเป็นต่าง ๆ และการหารายได้ เพิ่มในช่องทางที่เคยละเลยมองข้ามไป เป็นต้น

ทั้งนี้ขอบเขตเป้าหมายของการลงบัญชีครัวเรือน อาจกำหนดว่าเราจะทดลองบันทึกรายการรายรับ

รายการของตัวเองให้ได้ทุกวันเป็นเวลา ๑ เดือนดูก่อน เมื่อทำได้ผลดีแล้วจะชักชวนสามีหรือภรรยาและลูก ๆ ทุกคนร่วมทำด้วย เพื่อให้เห็นภาพรวมของรายรับ รายจ่ายทั้งครอบครัว แล้วจะสรุปผลขั้นแรกหลังจากลงบัญชีไปได้ ๓ เดือน เพื่อลองนำข้อมูลมาใช้วางแผนปรับปรุงการใช้จ่ายของตัวเองและครอบครัว เป็นต้น

ในเรื่อง**วิธีดำเนินการ**ก็อาจใช้วิธีพิเศษ กระจายชั้นเล็ก ๆ ติดตัวตลอดเวลา ถ้ามีรายรับ หรือรายจ่ายอะไรเกิดขึ้นก็จดใส่กระดาษไว้กันลืม พอตกเย็นก่อนนอนทุกวัน ค่อยนำข้อมูลมาลงบันทึกในสมุดบัญชีอีกที ขณะเดียวกันทุกสัปดาห์ ก็หาเวลามาสรุปยอดรายรับรายจ่ายแต่ละประเภท เพื่อนำไปกรอกในแบบฟอร์มบัญชีแยกประเภทที่ทางราชการแจกให้ โดยหลังจากมีข้อมูลมากพอแล้ว ก็หาโอกาสมานั่งทบทวนวิเคราะห์ว่า แต่ละวัน แต่ละสัปดาห์ แต่ละเดือน เรามีรายรับรายจ่าย อะไรบ้าง เป็นค่าอาหารเท่าไร ค่าของใช้เท่าไร ค่าเช่า-บุหรี่ย-ห่วย เท่าไร ฯลฯ รายรับพอดีกับรายจ่ายหรือไม่ และจะวางแผนชีวิตเพื่อหาวิธีลดรายจ่ายในรายการไหนได้บ้าง หรือจะสามารถหาวิธีเพิ่มรายได้ตรงไหนได้หรือไม่อย่างไร

สำหรับ**ทรัพยากร**ที่ต้องใช้เพื่อการทำเรื่องนี้ ก็คือสมุดบัญชี ซึ่งเราอาจไปขอจาก ธ.ก.ส. กรมตรวจบัญชีสหกรณ์ หรือหน่วยงานที่ทำโครงการ รมรณรงค์การทำบัญชีครัวเรือนถวายในหลวง หรือ ถ้าไม่มีให้ ก็ใช้วิธีหาสมุดเปล่ามาตีช่องตารางเองก็ได้

ประการสุดท้าย**ตัวชี้วัด**หรือสิ่งที่จะใช้ในการ **ประเมินผล**ว่า เรา**ทำดีถวายในหลวง**ตามโครงการ นี้ได้มากน้อยแค่ไหน เดี๋ยวมาถูกทางแล้วหรือไม่ ก็ดูจากการที่เราได้ลงบัญชีทุกวันอย่างต่อเนื่อง สม่่าเสมอตามที่ตั้งใจไว้ได้หรือไม่ สามารถลงบัญชี ประจำวันและแยกประเภทหมวดหมู่ได้ถูกต้องโดยไม่รู้สึกลับสนกับตัวเลขต่าง ๆ หรือไม่ ตลอดจนสามารถสรุปได้หรือไม่ว่า ในแต่ละเดือนเรามีรายรับ

รายจ่ายอะไรบ้าง รายจ่ายหมวดไหนเป็นสิ่งเกิน ความจำเป็น หรือเกินจากความพอเพียงของชีวิต และเราจะวางแผนหาทางประหยัดค่าใช้จ่าย ดังกล่าวได้มากกว่านี้หรือไม่ เป็นต้น

ถ้าตอบตัวเองไม่ได้ว่าจะกระทำ **“เหตุ”** นั้น ๆ เพื่อ **“ผล”** อะไร หรือมี**หลักการและเหตุผล**อย่างไร เราก็จะลืกแต่ทำตาม ๆ คนอื่นเขาไปโดยเสียทั้ง เวลาและแรงงานไปอย่างเปล่าประโยชน์ ไม่ได้ผล คุ่มค่า

ถ้าตอบไม่ได้ชัดว่า**วัตถุประสงค์**หรือรูปธรรม ของ **“ผล”** ที่ต้องการให้เกิดขึ้นนั้น ๆ คืออะไร เราก็จะไม่มีเป้าหมายที่ชัดเจนสำหรับการกระทำ อย่างมีพลัง เหมือนแว่นขยายซึ่งเมื่อไม่มี**จุดโฟกัส** ในการรวมแสงอาทิตย์ แสงแดดที่ส่องผ่านแว่น ขยายนั้นก็กระจัดกระจายจนไม่เกิดพลังความร้อนที่จะไปจุดหัวไม้ขีดให้ติดไฟได้ เป็นต้น

ถ้ากำหนด**ขอบเขตเป้าหมาย**ไม่เหมาะสม เราก็อาจทำเกินขอบเขตความพอดีพอเพียงกับกำลังที่มีอยู่ จนประสบความล้มเหลวหรือเกิดผลเสียหาย แต่ถ้าทำต่ำกว่าขอบเขตที่พอดีพอเพียง ก็จะไม่ สามารถทำให้บรรลุถึงผลตามที่มุ่งหมายได้เท่าที่ควร

ถ้าปราศจาก**วิธีดำเนินการ**อย่างถูกต้องเป็น ลำดับขั้นตอน จากเล็กไปหาใหญ่ จากง่ายไปหายาก จากเบื้องต้นไปสู่ท่ามกลางและบั้นปลาย ก็ อาจทำให้ไม่สามารถบรรลุถึง **“ผล”** ตามเป้าหมาย ที่กำหนด

ถ้าปราศจากการคำนึงถึง**ทรัพยากรสนับสนุน**ที่มีความเป็นไปได้ สิ่งที่ยากทำนั้นก็อาจเป็น เพียงความคิดเพื่อฝันในโลกแห่งความคิด แต่ เกิดขึ้นไม่ได้ในโลกแห่งความเป็นจริงที่ทรัพยากร ต่าง ๆ มีจำนวนจำกัด

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

ระบบบุญนิยมเท่านั้นที่จะทำให้มวลมนุษย์
มีความเป็นอยู่แบบพอเพียง
คนจนคนรวยมีความสุขในการแบ่งปัน
และพึงอยู่พึงแก่พึงเจ็บพึงตายกันได้
เป็นสังคมที่อยู่กันอย่างพี่น้องสันติแท้จริง

ระบบบุญนิยม ที่พึ่งสุดท้าย

ลุงบุญวัย ๖๕ ปี ชาวบ้านต่างยกให้ว่าเป็นคน
ขอดขยัน และอดออมในการใช้เงินทองมาก
นิสัยก็ค่อนข้างดีไม่สูบบุหรี่ไม่กินเหล้าวัน ๆ ทำแต่
งานไม่ว่างานนาหรืองานสวน งานบุญประเพณี
น้อยใหญ่ที่จัดขึ้นในหมู่บ้าน ก็น้อยครั้งที่ลุงบุญจะ
ยอมเสียเวลาไป เพื่อช่วยเหลือหรือคบคุ่นกัน

หลายหมู่บ้านเป็นพื้นที่ราบลุ่มปีไหนฟ้าฝนตก
ดี น้ำจะท่วมไปหมดทั้งนาข้าว ไร่สวนและหมู่บ้าน

แต่หลายปีที่ผ่านมา น้ำท่วมไม่สูงนักและลดลงเร็ว
ต้นข้าวจึงไม่เสียหายมากนัก

ลุงบุญกู้เงินมาจากธนาคาร แล้วได้ซื้อดินนา
ถมที่กว้างครึ่งไร่ สูง ๒ เมตร แล้วสร้างฉางเก็บ
ข้าวเปลือกสูงจากพื้น ๑ เมตร เป็นฉางข้าวใหญ่
จุข้าวเปลือกได้ไม่น้อยกว่า ๑๐ ตัน

ในแต่ละปีที่นาของลุงบุญจะผลิตข้าวเปลือก
ได้ไม่เกิน ๒ ตัน นอกนั้นลุงบุญก็จะรับซื้อข้าว

เปลือกของชาวบ้านมาเก็บไว้เพื่อเก็งกำไร รอไว้ขายในปลายหน้าฝนซึ่งจะมีราคาสูง แต่ละปีลุงบุญจะขายข้าวเปลือกที่รับซื้อไว้นั้นได้กำไรมาก คຸ້ມกับการลงทุนอย่างเป็นที่พอใจตลอดมา

หน้าฝนปีนี้ ฝนตกตามฤดู ท้องทุ่งที่ชาวบ้านได้ปักดำมานานเกือบสองเดือน ต้นข้าวออกใบยาวเขียวขจี

สองวันก่อน ชาวบ้านมองไปยังท้องนาอย่างดีใจ คิดว่าในปีนี้นั้นต้นข้าวสมบูรณ์ คงจะได้ผลผลิตข้าวมากกว่าปีที่แล้วเป็นแน่

แต่แล้ววันนี้ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงชั่วพริบตา ท้องทุ่งและหมู่บ้านจมอยู่ใต้ทะเลน้ำฝนที่ตกกระหน่ำทั้งวันทั้งคืน ชาวบ้านและสัตว์เลี้ยงต้องอพยพออกไปจากพื้นที่อย่างรีบเร่ง เพราะคาดว่าน้ำคงจะท่วมขึ้นสูงและนานอีกหลายวัน

๕ วันแล้ว น้ำยังไม่ยอมลดลง พายุฝนยังคงตกกระหน่ำ แต่ฉางข้าวของลุงบุญนั้นพื้นฉางยังสูงกว่าระดับน้ำ ๕๐ เซนติเมตร นับว่าโชคดีที่พื้นไปจากความเสียหายได้ ซึ่งต่างกับฉางข้าวขนาดเล็กของชาวบ้านทั่วไป ที่ถูกน้ำท่วมเสียหายไปทั่ว

ลุงบุญเอาไม้มาต่อเติมข้างฉางข้าวออกมา มุงหลังคามีฝาทำเป็นพื้นที่พอกันนอนฝ้าฉางข้าวได้ และให้ครอบครัวอพยพหนีภัยน้ำท่วมไปพร้อมชาวบ้าน ส่วนตัวเองก็จะปักหลักพักอยู่ คอยฝ้าฉางและขอยุคนเดียว กลัวคนอื่นจะลำบาก ลุงบุญนึกกระหยิ่มว่า คงโชคดีกว่าชาวบ้านทุกคน เพราะข้าวเปลือกในฉางจะไม่เสียหาย เพราะอยู่เหนือระดับน้ำ และเมื่อน้ำลดจะนำออกไปขายก็คงจะพินกำไรไม่น้อย ก็คงจะพอมือยังมีกินใช้สอยหลังจากน้ำท่วมอย่างไม่เดือดร้อนลำบากกว่าชาวบ้านทั่วไปแน่

รุ่งเช้าของวันที่ ๗ นับจากวันที่น้ำท่วมมา ภรรยาของลุงบุญนั่งเรือหางยาวของชาวบ้านที่ว่าจ้างให้พาเอาข้าวเอาน้ำมาส่งให้กับลุงบุญเช่นทุกวัน พอเรือจอดหน้าฉางข้าวก็นึกแปลกใจ ประตูดังข้างยังคงเปิดกว้าง แต่ไม่เห็นลุงบุญออกมารับ

“พ่อใหญ่บุญ” ภรรยาเรียกหา ยังคงเงียบไร้เสียงตอบรับ แล้วเมื่อรีบขึ้นไปบนที่พักข้างฉางข้าว ถึงกับเข้าอ่อนทรุดลงกับพื้น เพราะภาพที่เห็นนั้นคือ ลุงบุญนอนสิ้นใจจมกองเลือดที่แห้งกรังจากคมกระสุนปืน พร้อมข้าวเปลือกทั้งหมดในฉางข้าวหายไประหว่างไร้ว่องรอย

หลายคนเมื่อมีเงินทุนเป็นกอบเป็นกำ แล้วก็คิดแต่จะหาช่องทางให้ตนเองมีผลประโยชน์ให้มากขึ้น ๆ บางคนก็เที่ยวกว้านซื้อที่ดินไว้เก็งกำไร คิดแต่จะให้ร่ำรวย ทำในทุกรัฐวิธทางเพื่อรายได้ มีกำไรงามมาให้แก่ตน ทั้ง ๆ ที่ก็อยู่ในฐานะร่ำรวยกินใช้ไปตลอดทั้งชาติก็ไม่มีความกังวล แต่ที่น่าสลดใจคือบางคนแม้จะร่ำรวยอยู่แล้ว ความร่ำรวยของตนอยู่บนหยาดเหงื่อแรงงานอันหนักและหยดน้ำตาของคนจน ๆ ก็ไม่สนใจ ขอดนร่ำรวยเป็นพอใจ

คนมักคิดว่า ความร่ำรวยนับเป็นความสุขสุดยอดในการที่เกิดมาเป็นคน ลืมคำที่ว่าเมื่อเกิดมาเป็นคน ควรอยู่แบบสังคมนตรีใจสูง ที่เอื้ออาทรต่อกัน แบ่งปันช่วยเหลือกัน สังคมบ้านเมืองจึงจะอยู่เป็นสันติสุข ต่างกับสัตว์เดรัจฉาน ที่แยกเขี้ยวและกำลังแย่งชิงอาหารกัน มีการเจ็บตายอยู่ในวงแคบ ๆ เท่านั้น

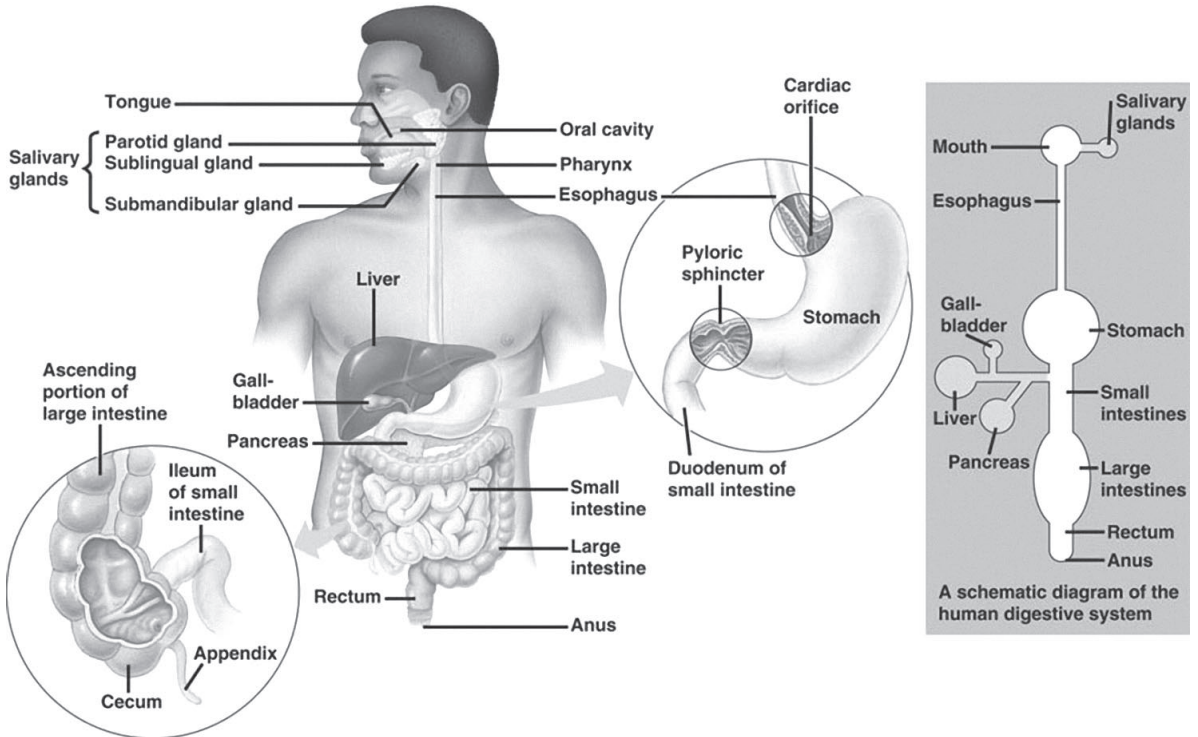
แต่สังคมนตรี เมื่อมีผู้คนอดอยากทิวไทย และไร้การงานหรือไร้โอกาสทำมาหากินแบบสุจริตเพิ่มมากขึ้น ๆ การปล้นสะดมแย่งชิงทรัพย์สินก็จะมีเพิ่มขึ้น จนเกินกำลังของเจ้าหน้าที่บ้านเมืองที่จะคุ้มครองได้ ผู้ร่ำรวยจะยังคงมีความสุขสบายอยู่เหมือนเดิมได้หรือ เมื่อมีภัยจากผู้คนที่อดอยากคอยจ้องจ้องรอบทิศหาจังหวะแย่งชิงตลอดเวลา

ระบบบุญนิยมเท่านั้นที่จะทำให้มวลมนุษยรมีความเป็นอยู่แบบพอเพียง คนจนคนรวยมีความสุขในการแบ่งปันและพึงอยู่พึงแก่พึ่งเจ็บพึ่งตายกันได้ เป็นสังคมที่อยู่กันอย่างพี่น้องสันติแท้จริง

๒

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร

(ตอนที่ ๓๐)

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

๓. ซีฟเจอร์แบบยประนลาถ

คือ ผู้ที่มีซีฟเจอร์เด่นไม่เหมือนซีฟเจอร์ธรรมดาที่ไม่มีไข้ หรือที่มีไข้ เป็นลักษณะซีฟเจอร์ของผู้ป่วยที่ใกล้จะสิ้นใจ มี ๗ ชนิด ดังนี้...

๑. นกกระจอกจิก คือ ซีฟเจอร์ของผู้ป่วยหลบอยู่ในเส้นเอ็น และกล้ามเนื้อ การเดินเหมือนกับนกกระจอกจิกข้าวเปลือกจิก ๆ หยุต ๆ

๒. หลังการั่ว คือ ซีพจรของผู้ป่วยเด่นอย่างไม่มีจังหวะ เหมือนหลังคาที่มีรูรั่ว เมื่อฝนตก น้ำที่ไหลจากรูรั่วนั้น จะหยดลงมานาน ๆ ลักหนึ่งหยด และบางครั้งก็หยดลงมาทีละ ๒ หรือ ๓ หยดติดต่อกัน

๓. ระเบิดหิน คือ ซีพจรของผู้ป่วยหลบอยู่ในเส้นเอ็นและกล้ามเนื้อ เต้นแบบไม่มีจังหวะ ซีพจรแข็งเด่น ๆ หยด ๆ แบบกระตุก เหมือนระเบิด

๔. แก้วเชือก คือ ซีพจรของผู้ป่วยเด่นอย่างไม่มีระเบียบยุ่ง ๆ เหยิง ๆ สับสนจนไม่รู้เรื่อง เหมือนกับการแก้วเชือกที่ยุ่งเหยิง

๕. ปลาสะบัดหาง คือ ซีพจรของผู้ป่วย เมื่อวางนิ้วมือลงไปทั้ง ๓ นิ้วอย่างแผ่ว ๆ จะสัมผัสได้ว่า การเต้นของซีพจรนั้นลอย หัวซีพจรจะนิ่ง แต่ปลายซีพจรจะสะบัด เหมือนปลาที่กำลังว่ายน้ำอยู่บนผิวน้ำ ส่วนหัวตัวปลานิ่ง ส่วนหางสะบัด

๖. กุ้งว่ายน้ำ คือ ซีพจรของผู้ป่วย ที่เด่นลอยและนาน ๆ มีการเต้นแบบติดครั้งหนึ่ง เหมือนกับกุ้งว่ายน้ำ

๗. กระจ่าง คือ ซีพจรของผู้ป่วยที่เด่นลอย เมื่อสัมผัสตุลคล้ายกับน้ำที่เต็มแก้วแล้วกระจ่างออกมา

ทิป มีความรู้เชี่ยวชาญในการรักษาโรคทุกอย่าง เชี่ยวชาญในการใช้ยา ตามอาการตามธาตุ ตามฤดู และ ตามเวลา แต่ถ้าคนไข้ไม่ช่วยเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่าง ๆ โรคภัยไข้เจ็บจะหายได้อย่างไร

๑. มูลเหตุธาตุทั้ง ๔
๒. อิทธิพลของฤดู
๓. อายุที่เปลี่ยนไปตามวัย
๔. ถิ่นที่อยู่อาศัย
๕. อิทธิพลกาลเวลา
๖. พฤติกรรมก่อโรค

เมื่อมีคนไข้ผู้ชายอายุ ๖๗ ปี มาหาหมอด้วยอาการมือสั่น เขียนวงกลมไม่ได้ มีอาการกรดไหลย้อน มีอาการของการปัสสาวะไม่ค่อย

ออก มีอาการของต่อมลูกหมากถึงขั้นเป็นมะเร็งต่อมลูกหมาก นอนไม่ค่อยหลับต้องกินยานอนหลับประจำ แต่ก่อนนอนดึกประจำ กินแต่ยาแก้ปวดก็ไม่หายปวด ท้องผูก กินยาถ่ายก็ยังถ่ายยาก ใจร้อน ใครขัดใจไม่ค่อยได้ จะหายใจไม่ออก ตาพร่า มองไม่ค่อยชัดปวดเข้าเป็นบางครั้ง

นายอ้นเบนดู

ทำไม่มีมือสั่นเป็นพาร์กินสัน เพราะฮอร์โมนที่เลี้ยงสมองไม่พอ เกิดจากตับอ่อนแอ เนื่องจาก การนอนดึก และอารมณ์โกรธง่าย ทำให้ไขมันพอกท่อน้ำดีในตับ และไขมันชั้นอยู่ในถุงน้ำดี ทำให้ตับและถุงน้ำดี ไม่สามารถย่อยไขมันให้เป็นฮอร์โมนไปเลี้ยงสมองได้เพียงพอ สมองจะส่งสัญญาณขออาหาร โดยการสั่งที่มือ และหัวสั่นบอกถึงลำไส้เล็กมีมูกเกาะเต็มลำไส้ ทำให้การดูดซึมอาหารที่ส่งเลือดไปเลี้ยงสมองไม่เพียงพอ ทำให้สมองขาดเลือดและฮอร์โมน อายุ ๖๗ ปี เป็นช่วงอายุที่ร่างกายเกิด ‘ลมมาก’ ในระบบทางเดินอาหารและนอกระบบทางเดินอาหาร ยิ่งส่งผลร่วมกับอารมณ์อีกทั้งการพักผ่อนไม่พอ การกินอาหารขยะ ยิ่งส่งผลให้ร่างกายอ่อนแอ กำเริบ หย่อน พิจาร ไปเรื่อย ๆ

เมื่อ ‘ตับ’ และ ‘ถุงน้ำดี’ อ่อนแอลง ทำให้การย่อยอาหารอ่อนแอตามไปด้วย เกิดแก๊สเพิ่มขึ้นในระบบทางเดินอาหาร ทำให้ลมดันไปยังสมอง จึงทำให้เป็นพาร์กินสัน ทำให้เกิดอาการไม่สดชื่น ตื้อหัว มึนหัว แก๊สดันในระบบทางเดินอาหาร จะกินอะไรก็กินไม่ลงทำให้กรดไหลย้อน เมื่อฮอร์โมนส่งไปเลี้ยงสมองไม่พอ ก็จะทำให้หลับยาก และต้องตื่นฉีกกลางดึก ตาพร่าเพราะลมแก๊สในลำไส้เล็กและกระเพาะอาหารมีแรงดันมาก ส่งผลไปถึง ‘ตา’ และ ‘สมอง’ มีไขมันตกค้างในระบบเลือดทำให้ร่างกายส่งไขมันไปพอกตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย โดยเฉพาะ ‘สมอง’

อารมณ์เครียด - ใจร้อน ยิ่งทำให้ไขมันในถุงน้ำดีเพิ่มขึ้นอีก เพราะถุงน้ำดีปิดบ่อย ๆ เมื่อ

เครียด โมโห ใจร้อนมาก ๆ **ทำให้เลือดเป็นกรด** ทำให้ลำไส้ใหญ่มีความเป็นด่างมากเกินไป ลำไส้ใหญ่จึงหดตัว ทำให้**ระบบขับถ่ายบกพร่อง** ถ้าตรวจเลือดจะพบคอเลสเตอรอลเกิน ๒๐๐

ควรแก้ไขที่ต้นเหตุก่อน คือ **หยุดการนอนดึก ลดความเครียดก่อน พยายามหาอาหารที่แปรรูปน้อยที่สุด หรือมีกากใย** คือ พืชผักผลไม้ไร้สารพิษ พืชผักพื้นบ้าน อาหารที่ใกล้เคียงธรรมชาติ หรือมาทำการล้างพิษทั้งห้าระบบ ดังนี้...

๑. ระบบทางเดินอาหาร (ระบบดูดซึม)

ทำไมต้องล้างพิษระบบทางเดินอาหาร เพราะ**ว่าระบบทางเดินอาหารมีสิ่งสกปรก เกาะเกรอะกรัง ติดอยู่จำนวนมาก สิ่งสกปรกนี้มาจากที่ไหน มาติดได้อย่างไร**

สาเหตุที่ทำให้ระบบทางเดินอาหารสกปรก คือ...

๑. **นอนดึกเกิน ๒๑.๐๐น. ยิ่งนอนดึกมากเท่าไร เม็ดเลือดแดงก็ยิ่งแตกมากเท่านั้น** ร่างกายจำเป็นต้องขับทิ้งทุกวันอยู่แล้ว วันละ ๒ ล้านเซลล์ ถ้านอนดึกมากกว่า ๒๑.๐๐น. เกินก็ชั่วโมงก็เอาจำนวนชั่วโมงคูณกับจำนวนเม็ดเลือดที่แตกทุกวัน ๒ ล้านเซลล์ จำนวนเม็ดเลือดแตกเพิ่มมากขึ้น **จะมีอาการร้อนในมากขึ้น** หมายถึง **ร่างกายขับเม็ดเลือดเสีย ผ่านมาที่ระบบทางเดินอาหาร** ถ้าผ่าน **‘กระเพาะอาหาร’** ก็จะมี **อาการปากแตกที่ริมฝีปากบน** ถ้าผ่านไปยัง **‘ลำไส้เล็ก’** ก็จะแตกที่ริมฝีปากล่าง เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดมีอาการร้อนในอีก หมายถึงไม่ให้ระบบดูดซึมดูดเอาพิษของเม็ดเลือดเสียกลับเข้าสู่ร่างกายอีก **ร่างกายก็จะสร้างมูกจำนวนมากมาหุ้มลำไส้ หุ้มระบบทางเดินอาหารทั้งระบบ** ยิ่งนอนดึกนานเท่าไร มูกเมือกก็ยิ่งหนาแน่นมากขึ้น มูกหนาก็ไม่เป็นไรร่างกายสามารถขับออกเองได้ ถ้าเราไม่นอนดึกอีก แต่ถ้านอนดึกอีกก็จะเพิ่มขึ้นอีก

ถ้าอาหารที่กินเข้าไป เป็นอาหารที่แปรรูป

มาก ๆ ไม่มีกากใย ก็จะเกาะติดตามลำไส้ได้ง่าย เมื่อไขมัน โปรตีน แป้ง ดินนานเข้า กลายเป็นขยะเหนียวพอกหนาขึ้น จึงทำให้มีทั้งแบคทีเรีย ไวรัส มาอยู่อาศัยตามขยะในลำไส้แล้วเกิดพิษต่าง ๆ พิษเหล่านั้น จะถูกดูดซึมเข้าร่างกายทาง**เส้นเลือดแดง ต่อมน้ำเหลือง** ทำให้กลายเป็นมะเร็งได้ในที่สุด จะเป็นมะเร็งชนิดไหนนั้น ขึ้นอยู่กับ **สถานที่อารมณ์ อาหารที่กินเข้าไป ยกตัวอย่างเช่น นอนดึกเกิน เพียงคืนบวกกับกินของทอดประจำ** จะได้ **‘มะเร็งลำไส้ใหญ่’** แม้คนนั้นจะกินอาหารมังสวิรัตก็ตาม **อีกตัวอย่างหนึ่ง นอนดึกเกินเพียงคืน บวกกับงานรีบเร่ง และเครียดกับงาน เอาจริงเอาจังกับงาน** ผลที่ได้ คือ เป็น **‘มะเร็งเม็ดเลือด’**

๒. **ยกของหนักเกิน ๑๐ กก. ทำให้ ‘ลำไส้บวม’** ยิ่งยกของหนักมากเท่าไร ลำไส้ก็ยิ่งบวมมากเท่านั้น เมื่อลำไส้ยิ่งบวมมากเท่าไร ก็ยิ่งเกิดการอักเสบกับลำไส้มากเช่นกัน ถ้าหลีกเลี่ยงยกของหนักไม่ได้ ควรช่วยกันยกหลาย ๆ คน และยกให้ถูกท่าด้วย มิฉะนั้น จะเกิดหมอนรองกระดูกเคลื่อนอีก หลังจากยกของหนักทุกครั้ง ควรมีกระเป๋าน้ำร้อนอังไว้ที่หน้าท้องอย่างน้อย ๓๐ นาที เพื่อให้เลือดวิ่งมาเลี้ยงลำไส้มากขึ้น ทำให้ลำไส้หดตัวลง **‘ลำไส้เล็ก’ บวม ทำให้สมองอ่อนแอ ปวดตามสะบักหลังไปด้วย** ถ้า **‘ลำไส้ใหญ่’ บวม** ทำให้ปวดมือ ปวดแขน ข้อศอก ปวดไหล่บ่อย ๆ

ถ้าอายุ ๖๐ ปีแล้ว **ห้ามยกของหนักโดยเด็ดขาด** จะอึ่งกระเป๋าน้ำร้อนเท่าไร ลำไส้ก็ไม่หายบวม ไม่หดตัว เพราะเซลล์แก่เกินไป ลำไส้ยิ่งบวมมากเท่าไร มูกเมือกก็ยิ่งพอกในลำไส้มากเท่านั้น

โรคที่เกิดกับคนที่ยกของหนักบ่อย ๆ เพราะเมื่อลำไส้ยิ่งบวมมากแก๊สก็จะเกิดขึ้นมาก **จะทำให้ปวดหลัง ปวดหัว ตาพร่าง่าย เมื่อยปวดแขนมือ บางครั้งก็มีอาการนิ้วล็อค หรือชาปลายนิ้วมือ** และในที่สุด ถ้ามีการ**นอนดึกนาน ๆ** รวมตัวก็จะเป็น **‘อัมพฤกษ์’** แน่นนอน **📖 อ่านต่อฉบับหน้า**

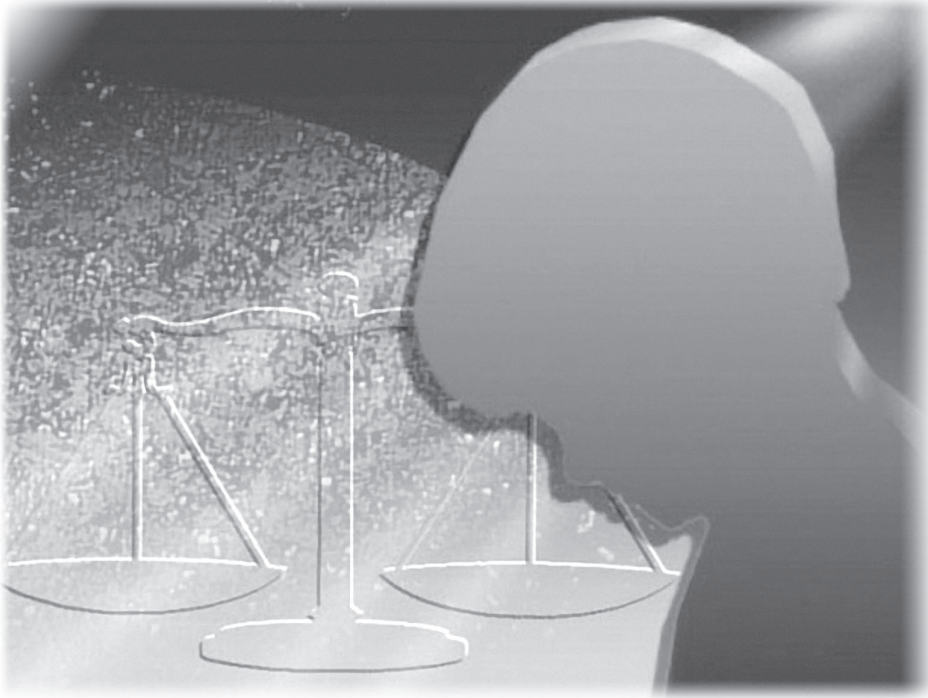

กติกามือเมือง

• ประคอง เตกจัด

• รองอธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง

หลักการดำเนินกระบวนการพิจารณาพิพากษาคดีอาญา
ของศาลเยาวชนและครอบครัว
มุ่งเน้นการหาปัจจัยที่ทำให้เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิด
และดำเนินการแก้ไขปัญหทั้งตัวเด็กหรือเยาวชน และเหตุปัจจัยอื่น ๆ
เพื่อแก้ไขบำบัดฟื้นฟูให้เด็กหรือเยาวชนนั้นได้ประพฤติตนในทางที่ถูกต้อง
เป็นพลเมืองดียิ่งกว่าที่จะลงโทษ

ศาลเยาวชนและครอบครัว

ระบบงานศาลเยาวชนและครอบครัว

ศาลเยาวชนและครอบครัวเป็นศาลชั้นต้นในระบบศาลยุติธรรมใช้พิจารณาคดีพิเศษแตกต่างจากศาลชั้นต้นทั่วไป โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กหรือเยาวชนที่กระทำความผิด และคุ้มครองสถานภาพของครอบครัวให้เกิดความสงบสุข รวมทั้งพิทักษ์สิทธิและสวัสดิภาพของบุตรในครอบครัวนั้น

หลักการดำเนินกระบวนการพิจารณาพิพากษาคดีอาญาของศาลเยาวชนและครอบครัวมุ่งเน้นการหาปัจจัยที่ทำให้เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิด และดำเนินการแก้ไขปัญหทั้งตัวเด็กหรือเยาวชน และเหตุปัจจัยอื่น ๆ เช่น ความล้มพันธ์ในครอบครัว ภาวะการณ์เลี้ยงดูเด็กหรือเยาวชนที่ไม่เหมาะสม เป็นต้น เพื่อแก้ไขบำบัดฟื้นฟูให้เด็กหรือเยาวชนนั้นได้ประพฤติตนในทางที่ถูกต้อง เป็นพลเมืองดียิ่งกว่าที่จะลงโทษ

ส่วนการดำเนินกระบวนการพิจารณาพิพากษาคดีแพ่ง ศาลเยาวชนและครอบครัวจะ

มุ่งเน้นการคุ้มครองสถานภาพของครอบครัว การระงับรักษาผลประโยชน์เกี่ยวกับสิทธิและทรัพย์สินของผู้เยาว์ในคดีแพ่งหรือคดีครอบครัว โดยคำนึงถึงสวัสดิภาพ อนาคต และความผาสุกของผู้เยาว์เป็นสำคัญ รวมทั้งหามาตรการต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือสามเณรและบุตรให้ปรองดองกัน

การดำเนินกระบวนการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลเยาวชนและครอบครัว จึงมีลักษณะพิเศษแตกต่างจากศาลชั้นต้นทั่วไป ดังนี้

(๑) การคุ้มครองสิทธิเด็กหรือเยาวชนที่ ต้องหาว่ากระทำความผิด ตั้งแต่ในชั้นการจับกุม

เพื่อเป็นหลักประกันว่า จะไม่มีเด็กหรือเยาวชน คนใดถูกลิดรอนเสรีภาพโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือโดยพลการ พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ จึงกำหนดให้นำเด็กหรือเยาวชนซึ่งถูก จับกุมไปยังศาลเยาวชนและครอบครัว เพื่อตรวจสอบการจับว่าเป็นไปโดยชอบตามกฎหมายหรือไม่ ถ้าการจับไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลจะมีคำสั่งปล่อย ตัวเด็กหรือเยาวชนนั้นไปถ้าเด็กหรือเยาวชนนั้นยัง ไม่มีที่ปรึกษากฎหมาย (ทนายความที่ปฏิบัติหน้าที่ ในศาลเยาวชนและครอบครัว) ศาลก็จะแต่งตั้งที่ ปรึกษากฎหมายให้ กรณีการจับกุมเด็กหรือเยาวชน เป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย และการกระทำของ เด็กหรือเยาวชนไม่มีลักษณะหรือพฤติการณ์ที่อาจ เป็นภัยต่อบุคคลอื่นอย่างร้ายแรง ศาลอาจมีคำสั่ง ให้มอบตัวเด็กหรือเยาวชนให้แก่บิดา มารดา ผู้ ปกครอง บุคคลหรือองค์การที่ศาลเห็นสมควรเป็น ผู้ดูแลเด็กหรือเยาวชนในระหว่างการดำเนินคดี และหากมีความจำเป็นศาลอาจกำหนดมาตรการให้ เด็กหรือเยาวชนเข้ารับการบำบัดรักษา หรือรับคำ ปรึกษาแนะนำ หรือร่วมกิจกรรมบำบัดใด ๆ ใน ระหว่างนั้นได้

(๒) ลักษณะการควบคุมเด็กหรือเยาวชน กฎหมายกำหนดให้สถานพินิจและคุ้มครองเด็ก

และเยาวชน ในสังกัดกรมพินิจและคุ้มครองเด็ก และเยาวชน กระทรวงยุติธรรม ทำหน้าที่ควบคุม เด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดไว้ ในระหว่างการสอบสวน หรือการพิจารณาคดี ใน กรณีที่ตำรวจหรือพนักงานสอบสวนต้องคุมตัว เด็กหรือเยาวชนไว้ก่อนส่งตัวไปศาล เพื่อตรวจสอบ การจับ ห้ามมิให้ควบคุมเด็กหรือเยาวชน ประปนกับผู้ต้องหา หรือจำเลยที่เป็นผู้ใหญ่ และ ห้ามมิให้ควบคุมไว้ในห้องขังที่จัดไว้สำหรับผู้ต้อง หาหรือจำเลยที่เป็นผู้ใหญ่ นอกจากนี้ในการ ควบคุมเด็กหรือเยาวชนซึ่งเป็นผู้ต้องหาหรือ จำเลยมาหรือไปจากศาล หรือในระหว่างควบคุม ตัวไว้ก่อนนำเข้าห้องพิจารณา ถ้าไม่ได้รับอนุญาต จากศาล ห้ามมิให้ควบคุมเด็กหรือเยาวชนนั้น ประปนกับผู้ต้องหาหรือจำเลยที่เป็นผู้ใหญ่

(๓) การฟ้องคดี

ผู้เสียหายไม่สามารถฟ้องเด็กหรือเยาวชนต่อ ศาลเยาวชนและครอบครัวได้ทันที แต่ต้องดำเนินการขออนุญาตฟ้องคดีต่อผู้อำนวยการสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชน

(๔) การใช้มาตรการพิเศษแทนการดำเนิน คดีอาญา

ตามกรอบแนวคิดกระบวนการยุติธรรมเชิง สมานฉันท์ (Restorative Justice) โดยนำคดีเข้า สู่กระบวนการจัดทำแผนแก้ไขบำบัดฟื้นฟูทั้งใน ชั้นก่อนฟ้องคดีและในชั้นพิจารณาคดี ด้วยความ ร่วมมือจากทุกฝ่าย ทั้งเด็กหรือเยาวชนผู้กระทำความ ผิด ครอบครัวของเด็กหรือเยาวชน ครอบครัวของฝ่ายผู้เสียหาย ชุมชน โรงเรียน นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ เพื่อให้เด็กหรือ เยาวชนผู้กระทำความผิดได้ปรับปรุงพฤติกรรม ของตนเอง และผู้เสียหายได้รับการบรรเทาความ เสียหายอย่างเหมาะสม ทั้งนี้ เด็กหรือเยาวชน ผู้กระทำความผิดนั้นต้องมีความสำนึกในการ กระทำ และพร้อมที่จะกลับตนเป็นคนดีอย่างแท้จริง

(๕) การพิจารณาคดี

มีการแยกห้องพิจารณาคดีเด็กหรือเยาวชน ออกจากห้องพิจารณาคดีธรรมดา ไม่ปะปนกับคดีผู้ใหญ่ ต้องพิจารณาเป็นการลับ ใช้ถ้อยคำที่เด็กหรือเยาวชนเข้าใจง่าย และให้โอกาสจำเลย บิดา มารดา ผู้ปกครองแถลงข้อเท็จจริง นอกจากนี้ การดำเนินกระบวนการพิจารณาไม่เคร่งครัดตามกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญา เนื่องจากเด็กหรือเยาวชนมีภาวะด้านจิตใจยังไม่เติบโตเต็มที่ เพื่อให้โอกาสเด็กหรือเยาวชนสำนึกผิด และกลับตนเสียในโอกาสแรก ๆ

(๖) การจัดทำรายงานข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเด็กหรือเยาวชน

โดยกฎหมายกำหนดให้สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในสังกัดกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม ทำหน้าที่สืบเสาะและจัดทำรายงานข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทั้งปวง ภูมิหลัง และสาเหตุแห่งการกระทำความผิดของเด็กหรือเยาวชนให้ศาลทราบ จัดให้แพทย์หรือจิตแพทย์ตรวจสภาพร่างกาย และสภาพจิตใจในเบื้องต้น ศาลเยาวชนและครอบครัวจึงมีสำนวนประกอบการพิจารณา ทั้งในด้านกฎหมายและในด้านสังคมจิตวิทยาของเด็กหรือเยาวชน ทำให้การพิจารณาพิพากษาคดีมีความเหมาะสมกับตัวเด็กหรือเยาวชนแตกต่างกันเป็น คน ๆ ไป โดยมีศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นส่วนราชการในสังกัดกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม เป็นหน่วยงานหลักในการทำหน้าที่ดูแลฝึกอบรมเด็ก และเยาวชนที่สถานพินิจส่งตัวมาตามคำพิพากษาของศาล

(๗) องค์คณะในการพิจารณาพิพากษา

ประกอบด้วยผู้พิพากษา ๒ คน และผู้พิพากษาสมทบ ๒ คน ซึ่งอย่างน้อยคนหนึ่งต้องเป็นสตรี โดยพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและ

ครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ กำหนดว่า ผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวจะต้องแต่งตั้งจากข้าราชการตุลาการ ซึ่งเป็นผู้มีอัธยาศัยและความประพฤติเหมาะสมที่จะปกครองและอบรมสั่งสอนเด็กและเยาวชน และเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาครอบครัว และมีผู้พิพากษาสมทบ ซึ่งได้รับพระกรุณาโปรดเกล้าฯ จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ แต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่ โดยการคัดเลือกจากคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมว่า เป็นผู้มีความรู้ความสุ่มรอบคอบ ทัศนคติ อัธยาศัย และความประพฤติเหมาะสมแก่การพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว เข้าร่วมเป็นองค์คณะพิจารณาคดีด้วย

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ขอพวกเราให้พยายาม

ผนึกรวมกัน

ทำปัจจุบันให้ดีที่สุด

เราจะสร้างความดี

ความประเสริฐ

จนหยดสุดท้ายของวินาที

แม้แต่เกิดไม่ดีก็อย่าทำ

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

พชก.จ.บริการพยุหะ

ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง

และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

คนลืมหำพิด !

วีรกษัตริย์ วีรชน แต่หนหลัง
ล้วนรินหลัง เลือดพลีชีพ สร้างสืบชาติ
ด้วยสำนึก ไทยแท้ เข้มองอาจ
ไซ้ไทยทาส เรียกร้อง อยู่ร่ำไป

โธ่.....เนรคุณ แผ่นดิน ไม่สิ้นสุด
มีบุญหนุน เกิดเป็นมนุษย์ กลับสาไทย
ตระบัดสัตย์ สำแดงเดช แดงจัญไร
ฮึกเหิมใจ ร่านต่อสู้ เขตชู “อาธรรม”

“คนลืมหำพิด” คำต่ำด้อย
ตนคำด้อย มียอมรับ คำตนต่ำ
ตีค่าตน สูงเกินดี ที่ก่อกรรม
เพราะชั่วพูน เพียบล้ำ ลังคมเอียน

อย่าหลง “เอาไม่สิ้น ไปรันชี่”
คือภษิต โบราณชี่ มิแปรเปลี่ยน
เห็นจำอวด กลางสภา เขียนอาเจียน
อีกนักเรียน แห่งพ ประท้วงศาล

กูเป็นใหญ่ กูไซ้ร้ คือกฎหมาย
นายของกู ทำทาย โทษอาจหาญ
หลบลิ้โทษ จำคุกของ ตุลาการ
แต่วันนี้...ชมชาน เปรียกหา ความเป็นธรรม !

เอาแต่ได้ นี้แหละ โจรปล้นชาติ
หลอมใจแดง เป็นทาส ไว้เหยียบย่ำ
สถาบันชาติ ศาสน์กษัตริย์ ควรเทิดล้ำ
เหยียดคำต่ำ เพราะใจทราม หยามพระบารมี

๒

